

செம்பதாகை கட்டுரைகள்

தொகுப்பு 4

சாதியமும் சமூக நீதியும்

தலித்தியத்திலிருந்து தலித் விடுதலைக்கு

ஆசியாவில் ஆதிக்கப் போட்டியும் இலங்கையும்

பிராந்திய நலனும் மீனவர் வாழ்வும்

ஹதியம் பெறுகிறவராகப் “பெண் எனும் ஆள்”

புரட்சிக் காலகட்டங்களும் புதிய ஜனாயகப் புரட்சியும்

தமிழ்ச் சூழலில் மாற்றுச் சிந்தனையின் தேவை

தமிழ்த் தேசிய நோக்கும் குறுந் தேசிய வளர்ச்சியும்

(தனிச் சுற்றுக்கு மட்டும் நன்கொடை ரூ. 150)

ஆசிரியர் பீடக் குறிப்பு

இவ்விதமில் எட்டுக் கட்டுரைகளுள்ளன.

வடபுலத்தின் சாதி ஒடுக்குமுறையின் தொடர்ச்சியாக மக்கள் குடியிருப்புகள் நடுவே மயானங்களைப் பேணும் சாதியாதிக்க முயற்சிக்கு எதிராகத் தொடரும் மக்கள் போராட்ட நியாயங்கருதிச் சாதியம் பற்றிய கட்டுரைகள் இரண்டு உள்ளன. ஒன்று இலங்கையின் வடபுலத்தில் சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான சமூகநீதிப் போராட்டத்தை வரலாற்றுப் பின்புலத்திற் பேசுகிறது. மற்றது சாதியால் தாழ்த்தப்பட்டோரின் உரிமைப் போராட்டத்தின் அவசியமானதொரு கூறான வர்க்கப் பரிமாணத்தை மறுத்ததாற் பலவீனப்பட்ட இந்திய தலித்தியத்தையும் அண்மை தொட்டு அதில் எழும் நலமான புதிய போக்குவரையும் பற்றியது.

தென்னாசியாவில் வலுக்கும் ஆதிக்கப் போட்டி இலங்கையை மேலும் நெருக்கடிக்கு உட்படுத்துவதால் அது சார்ந்த இரு கட்டுரைகளில் ஒன்று ஆசியாவில் ஆதிக்கப் போட்டியையும் இலங்கையில் அதன் பாதிப்பையும் பற்றியது. மற்றது தென்னாசியப் பிராந்திய வல்லரசான இந்தியாவின் மேலாதிக்க நோக்கங்கள் வடபுல மீனவர்களின் வாழ்வாதாரங்களைப் பெற்றிப் பாதிக்கிறது என விசாரிக்கிறது.

மாக்சியச் சிந்தனை சார்ந்து பெண்ணுறிமை பற்றி மாக்சிய ஞேக்கில் ஒரு கட்டுரையும் சோாசலிசப் புரட்சியை ஏன் காலகட்டங்களாக வகுக்க வேண்டும் என விளக்கிப் பல நாடுக்கும் பொருந்தும் புதிய ஜனநாயகப் புரட்சிக் கட்டத்தை விவரிக்கும் ஒரு கட்டுரையும் உள்ளன.

தமிழ்ச் சூழலில் பிற்போக்குச் சிந்தனை தொடர்ந்தும் நிலவுகிறது. அதை வெவ்வேறு கோணங்களில் நோக்கும் கட்டுரைகளில் ஒன்று சமூகவியல் நோக்கிலானது. அது நம்மிடையே ஒரு சிந்தனை மாற்றத்தை வேண்டுகிறது. மற்றது பழமைவாதத்தில் வேர்களையுடைய தமிழ்க் குறுந்தேசியத்தின் சில புலப்பாடுகளை விமர்சிக்கிறது.

*****

சாதியமும் சமூக நீதியும்

சி.கா. செந்திவேல்

மறைந்த சீலன் கதிர்காமர் அவர்களின் நினைவாக இந்த நினைவுரையை நிகழ்த்துமாறு வேண்டியமையையிட்டு மிகுந்த மன நிறைவுடன் இந்த உரையை ஆற்றுகின்றேன். ஏனென்றால் சமூகப் பெறுமதி மிக்க ஒரு மனிதாராக, ஒரு சிறந்த அறிவுஜீவியாக ஒரு சிறந்த கல்வியாளனாக எல்லாவற்றினும் மேலாக இடதுசாரிக் கருத்துக்களை உள் வாங்கி அதைத் தனது நடத்தையாக மேற்கொண்ட ஒரு புத்திஜீவியாக இருந்து மறைந்த சீலன் கதிர்காமர் அவர்களின் நினைவாக இந்த உரையை நிகழ்த்துவது மிகப் பெருமைக்குரியது என நம்புகின்றேன்.

இலங்கையின் சமூகச் சூழலில், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் சமூக அரசியற் சூழலில், சீலன் கதிர்காமர் அவர்கள் துணிவான ஒரு இடதுசாரி மார்க்கத்தை, மாக்சிச மார்க்கத்தை அதன் அடிப்படையிலான கருத்துக்களை உறுதியாகப் பற்றி, வெறுமனே அவற்றைக் கொண்டிருப்பவராக அல்லாமல் தனது நடைமுறையில் ஏற்பவராக, அமைப்புரீதியாகச் செயற்படுவராகத் திகழ்ந்திருக்கிறார்.

பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியே நீதிக்கும் சமத்துவத்துக்குமான ஒரு இயக்கத்தைப் புத்திஜீவிகளும் சமூகத்தினரும் இணைந்து முன் ணெடுத்த ஒரு காலகட்டத்தில் அவர் அதில் இணைந்து செயற்படுவ ராக — தீவிரமாகச் செயற்படுவராக — இருந்தார். அந்த நேரத்தில் அவருடன் சேர்ந்து இயங்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. எனினும் அவருடைய மாணவியார் திருமதி சோமசுந்தரி கிருஷ்ண குமார் அவரைப் பற்றி நான் சொல்லக்கூடியதினும் மேலாகப் பல விடயங்களை முன்வைத்துள்ளமையால், அன்றைக்கும் சொன்னது போல, ஒரு சமூகப் பெறுமதிமிக்க மனிதாராக வாழ்ந்த சீலன் கதிர்காமர் அவர்களின் நினைவாக நடைபெறும் இந் நிகழ்வில் “சாதியமும் சமூக நீதியும்” என்ற எனது நினைவுரைக்குச் செல்கிறேன்.

சாதி தொடர்பானதும் சாதியத்தோடு இறுக இணைந்ததுமான தீண்டாமை எங்கள் சமூகச் சூழலில் மிக நீண்ட காலமாக இருந்துள்ளது. சாதியம் மக்களைச் சமத்துவம் அற்றவராக்கி அவர்களைப் பிளவுபடுத்தக் கூடியதாயும் இருந்துவந்ததை நாம் காண்கிறோம். இந்தியாவில் இச் சாதியம் வளர்ந்து மிக இறுக்கமாக இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இந்தியச் சமூக உறவுகட்கு அடிப்படையான கட்டமைப்பு என்று சொல்லகூடிய இந்தச் சாதி முறை, அந்த நிலப்பரப்பில் நீண்டகாலமாக — சுமார் 2000 ஆண்டுகட்கு மேலாக — இருந்துவந்ததை நாம் வரலாற்றிலிருந்து அறிவோம். இத்தகைய சாதியம் எவ்வாறு உருவாகியது என்பது பற்றிப் பல்விதமான விவாதங்களும் ஆராய்ச்சிகளும் தொடர்ந்து இடம்பெற்றுள்ளன.

ஒருபுறம், ஆரியர்கள் வடக்கிலிருந்து தெற்கிற்குக் கொண்டு வந்ததுதான் சாதியம் என்ற ஒரு கருத்தோட்டம் இருந்து வந்துள்ளது. ஆனால், வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாத அடிப்படையில் சமூகத்தை வரலாற்று நோக்கில் ஆராய்ந்த ஆய்வாளர்கள் கூறும் கருத்து என்ன வென்றால் இது தனியே ஆரியர்களுக்கு உரிய விடயம் அல்லாது சாதியத்தினுடைய தோற்றத்தை, ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்னரே, திராவிட நாகரிகத்திலே — சிந்துவெளி நாகரிகம் என்று சொல்லப்படுகின்ற நாகரிக காலகட்டத்தில், வர்க்கங்கள் இருந்த அந்த நாகரிகத்தில் — சாதியத்தின் வேர்கள் இருந்ததை இனங்காணலாம். எனவே ஆரியர்கள் மத்தியில் தோன்றி நிலைத்த நான்கு வர்ணப் பாகுபாடு அல்லது நான்கு வர்ணக் கோட்பாடு என்பதும் சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் உருவான வர்க்கக் வேறுபாடுகளும் இணைந்து சாதிமுறையை உருவாக்கியதாக வரலாற்று அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்.

வர்க்க வேறுபாடுகளும் வர்க்க முரண்பாடுகளும் சமூகத்தில் வளர்ந்து வந்த அதே நேரம், இந்து மதத்தினின்று விலக்க முடியாத, இந்து மதம் வழிநடத்திய ஒரு அமைப்பாயும் சாதியம் வளர்ந்ததை நாம் காணவியலும். எனவே வர்க்கமும் வர்ணமும் இணைந்ததாக அச் சாதிய வளர்ச்சி உருவாகியது. நாம் இந்து மதச் சட்ட விதிகளான மனுதர்ம சாஸ்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டாலுஞ் சரி, பகவத்கீதையை எடுத்துக்கொண்டாலுஞ் சரி, அவை இந்தச் சாதிய-வர்ணக் கோட்பாட்டை நியாயப்படுத்துவனவாக அல்லது சாதியத்திற்கு அமைய ஒருவ

ருக்கு இருக்கக்கூடிய கடமைகளை வற்புறுத்துவனவாக இருந்து வந்த னவே தவிர அவற்றை நிராகரித்தனவல்ல.

இந்தியாவில் இந்தச் சாதியமைப்பில் இன்று சாதிகளின் தொகை பல நூற்றுக்கணக்காகப் பெருகிவந்ததை வரலாறு காட்டுகிறது. இச் சாதி அமைப்பு என்பது அதாவது ஒரு பிரமிட் வடிவத்தில் அதி உச்சி யில் பிராமணர்களும் அடுத்ததாக கஷ்ட்ரியர்கள் அடுத்ததாக வைசியர் களும் அடுத்ததாக குத்திரர்கள் என நான்கு வர்ணங்களின் அடிப்படையிலும் அவற்றுள்ளிருக்கும் பல நூறு சாதிகளும் அவையவற்றின் படிநிலைகளில் இருந்து வந்ததைக் காணலாம். இச் சாதிப் படிநிலை அமைப்பில் மேலுங் காணக்கூடியது ஏதென்றால், ஒரு சாதிக்கு கீழ் இன்னொரு சாதி அடுக்கப்பட்டு கீழ்கள் ஒரு சாதி தனக்குக் கீழ் ஒரு இன்னொரு சாதி இருப்பதையிட்டு மனநிறைவு கொள்ளும் ஒரு சிந்தனை நிலைமையைச் சாதி அமைப்பு உருவாக்கி யுள்ளது. இவ் விதமான படிநிலைச் சாதி அமைப்பில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நலன் கருதி 1975ம் ஆண்டளவில் இந்தியாவில் மண்டேல் ஆணைக்கு எனும் ஒரு ஆணைக்குழு அமைக்கப்பட்டது.

மண்டேல் ஆணைக்குழுவின் ஆய்வு, இந்தியாவில் 3750 சாதிகள் இருப்பதாகக் கண்டறிந்து அறிக்கைப்படுத்தியது. இச் சாதி முறை இந்திய எல்லைக்குள் மட்டுப்பட்டிராமல், பிற தென்னாசிய நாடுகள் பலவற்றுக்கும் பரவிய ஒரு வாழ்நிலையை நாம் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. நான் ஏற்கெனவே சொன்னது போல, ஆரம்பகால வர்க்க வேறுபாடுகளிலிருந்து உருவான சாதியம் இந்து மதத்தின் வளர்ச்சி யோடொட்டித் தீண்டாமை என்ற மிகக் கொடுரமான, மிக அநாகரிக மான ஒரு முறையைத் தன்னுடன் இணைத்தது. தீண்டாமையை அமைப்புமுறையிற் சாதியத்தோடு இணைத்து வலுப்படுத்திய கருவி களுள் மனுதர்ம சாஸ்திரம் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. தென்னாசிய நாடுகளுக்குப் பரவிய சாதியம் இங்கு இலங்கையிலும் தனது அமைப்புமுறையை உறுதிப்படுத்தியுள்ளது. சிங்கள மக்கள் மத்தி யிலும் சாதியம் இருந்து வந்துள்ளது. அதே போல இலங்கைத் தமிழர் மத்தியிலும் சாதியம் இருந்து வந்துள்ளது. இலங்கை மக்களிடையில் — குறிப்பாக வடக்கில், மேலும் குறிப்பாகச் சொன்னால் குடாநாட்டில் — சாதி முறை மிக முக்கியமான ஒரு சமூக அமைப்பாக பின்பற்றப் பட்டுள்ளது. இந்தியாவில் நிலவுடைமைப் பிரபுத்துவ காலகட்டத்துக்கு

முன்பே தோன்றிய சாதி முறை நிலவுடைமைப் பிரபுத்துவ காலத்தில் மிக வலிதாக்கப்பட்ட சூழலை நாம் காணுகிறோம்.

வழமையாகத் தேசியவாதிகள் — தமிழ்த் தேசியவாதிகள் — தாம் பெருமிதம் கொள்ளும் சோழர் காலம் ஒரு பொற்காலம் எனச் சொல்லுவார்கள். சோழரின் பொற்காலம் என்று சொல்லப்பட்ட அக் காலத்தில் தான் சாதியம் தமிழ் நாட்டில் மிக உறுதியடைந்தது. ஒவ்வொரு சாதிக்குமுறிய கடமைகளும் நிபந்தனைகளும் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட காலத்தில் சோழர் ஆட்சி மிகத் திட்டவட்டமான ஒரு அமைப்பாக இருப்பதை நாம் வரலாற்றில் காண்கிறோம். இலங் கையில் சாதியம் சிங்கள மக்களிடையே நெகிழ்வுடன் இருந்து வந்த தைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. மிக முக்கியமாக சாதியத்தின் உடன்பிறப்பான தீண்டாமை என்பது சிங்கள மக்களிடையே மிகக் குறைந்த அளவிலேயே இருந்து வந்ததை நாம் காணுகிறோம். ஆனாலும், சிங்கள மக்களிடையே சாதிக் கட்டமைப்பு இருந்து வந்தது. சிங்களச் சாதி முறையில் அதி உச்சத்தில் இருக்கும் சாதியான கொவிகம் எங்களுடைய தமிழ் சமூகத்தில் உச்சத்தில் இருக்கும் வெள்ளாள சாதியைப் போல இருப்பதையும் அதன் கீழ்ப் பல சாதிகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளதையும் சிங்களச் சமூகத்திலும் நாம் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இங்கே சிங்கள நன்பர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சிங்களச் சமூகத்தில் சாதியம் உள்ளதை ஏற்பார்கள். ஒருவருடைய பெயரை வைத்துதே அவரின் சாதியை இனங்காணக் கூடியவர்கள் இன்னமும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் சிங்கள மக்களிடையே தீண்டாமை என்பதும் சாதிய ஒடுக்கலும் மிகக் குறைவாக அல்லது மிகத் தாழ் நிலையில் இருப்பதற்கு அவர்கள் பெள்த மதத்தை பின்பற்றுவது ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். இதில் இருக்கும் முரண்பாடு என்னவென்றால் இந்தியாவில் தோன்றிய சாதியத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய பிராமணர்கட்கு எதிராகத் தான் புத்தர் அம் மதத்தினை நிலைநாட்டினார். அங்கே புத்த மதம் பரவுவதற்கு ஏதுவாக சாதியத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் புத்த மதத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பதையும் புத்த மதம் பிராமணியத்துக்கும் சாதியத்துக்கும் எதிராக இருந்தது என்பதையும் வரலாற்றில் நாம் காணலாம். அத்தகைய புத்த மதம் எவ்வாறோ சாதி யத்தை உள்வாங்கியது என்பதையும் நாம் காண முடிகிறது.

மலையக மக்களை பிரித்தானியர்கள் இங்கு கொண்டுவந்த போது அந்த மக்களில் ஏற்ததாழ 80 சதவீதமானோர் சாதியாற் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாக இருந்தனர். அந்த மக்களில் 15 சதவீதமானோர் உயர் சாதியினர் என்பதோடு அவர்களே அந்த மக்களுக்குத் தலைமை தாங்குவோர்களாக அல்லது அவர்களைச் சுரண்டலுக்கு உட்படுத்த பிரித்தானியர்கள்க்கு உதவுவோர்களாக இருந்து வந்தார்கள். மலையாக மக்களிடையே பெரும்பாலோர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாக இருந்தமையால் அங்கு தீண்டாமை என்பது ஒரு அமைப்பாகவும் நடைமுறையாகவும் பலவீனமாக இருந்துவந்துள்ளது. ஆனால் வடக்கில் சாதியம் மிக இறுக்கமுடனும் மிக ஒடுக்குமுறை சார்ந்தும் இருந்துவந்துள்ளதை நாம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இச் சாதி அமைப்பில், யாழ்ப்பாணச் சூழலில், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் — அதாவது பஞ்சமர்கள் என அழைக்கப்பட்ட மக்கள் — சனத்தொகையில் மூன்றின் ஒரு பகுதியினராக இருந்தனர். எனின், இலங்கைத் தமிழர்களின் மொத்த எண்ணிக்கையில் மூன்றிலொரு பகுதியினர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாக இருந்துள்ளார்கள் எனலாம்.

பஞ்சமர்கள் என்று சொல்லகூடிய இப் பிரிவினர் பற்றிப் பேசும் சில ஆய்வாளர்களும் சில கருத்து மூன்வைப்பவர்களும் பஞ்சமர்கள் என்பது ஜந்து சாதிகளைக் கொண்ட அமைப்பு என்கின்றார்கள். ஆனால் பஞ்சமர்கள் என்பது ஜந்து சாதியினர் அல்ல: நான்கு வர்ணங்கள்க்கு அப்பால் ஜந்தாவது பிரிவினரான உள்ள மக்கள், உடலால் உழைக்கின்ற மக்கள், அதாவது மிக அடிமையான மக்கள், சமூகத்தின் ஒரு பிரிவினராக ஏற்க முடியாத மக்கள் தான் பஞ்சமர்கள் எனச் சொல்லப்படுகின்றார்கள். பஞ்சமர்கள் என்பதன் உண்மையான அர்த்தம் அதுவே என்பதை ஆய்வாளர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

இத் தாழ்த்தப்பட்ட பஞ்சம மக்கள் தமிழ் சமூகத்தின் வரலாற்றில் மிக ஒடுக்கப்பட்டவர்களாக, தீண்டாமைக்கு ஆட்பட்ட மக்களாக, புனிதம்-தீட்டு என்ற முரணிற்கு உட்பட்ட மக்களாக வரலாறு முழுவ திலும் இருந்ததாக நாமறிகிறோம். கடந்த நூற்றாண்டுக்கு முன் குடா நாட்டு மக்கள் மத்தியில் உருவாகிய தலைவர்களாகிய சேர் பொன் இராமநாதன், சேர் பொன் அருணாசலம் ஆகியோர் — வடக்கில்

உருவாகிய இந்தக் கடுந் தேசியவாதத் தலைவர்கள் — சாதியத்தைப் பாதுகாக்க முன்னிறிருக்கிறார்கள்.

சேர் பொன். இராமநாதன் அவர்கள் சாதியத்தினதும் தீண்டாமையின் தும் பாதுகாவலனாகத் தமிழ் மக்கள் மக்களிடையே உள்ள மேட்டுக் குடிகளின் தலைவராக இருந்துவந்ததைக் காணமுடிகிறது. உதாரணமாக 1931ஆம் ஆண்டு டொனமூர் ஆணைக்கும் இலங்கையில் 21 வயதிற்கு மேற்பட்ட ஆண் பெண் அனைவருக்கும் சர்வஜன வாக்குரி மையை அளிக்க முன்வந்த வேளை அதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத் தவர் சேர் பொன். இராமநாதன். அவர் அன்று 79 கிராமத் தலைவர் களை ஒன்றுதிரட்டி இலங்கைத் தேசாதிபதியிடம் சென்று தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கக்கூடாது என வாதாடிய பெருமைக் குரியவர். அது மாத்திரமல்ல. கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கான புகையிரதச் சேவை வந்த வேளை, புகையிரதத்திற் தாழ்த்தப்பட்ட வர்களுக்கு வேறு பெட்டிகள் வழங்க வேண்டும் என வாதாடியவரும் இதே சேர் பொன். இராமநாதன் ஆவார். இத்தகைய மேட்டுக்குடித் தலைவர்களிடம் இருந்துதான் மக்களிடையே தமிழ் தேசியம் முனை விட்டு வளர் ஆரம்பிக்கிறது.

இத் தமிழ்த் தேசியம் மிகப் பிற்போக்கானது. அதனுடைய சமூக அடித்தளம் சாதியத்தை இறுக்கமாகக் கடைப்பிடித்து வந்ததாலேயே இத் தமிழ்த் தேசியம் அங்கே முன்னால் வைக்கப்பட்டது. அதன் வரலாறு தமிழ்த் தேசிய வரலாறாக எங்களுக்கு இப்போது காட்டப் படுகிறது. அத் தமிழ்த் தேசியம் முற்போக்கான திசையில் பயணிக்க வில்லை. ஏனெனில் படுபிற்போக்கான நிலவுடைமைச் சிந்தனைகளோடும் நிலைவுடைமைக் கருத்தியலோடும் தான் தமிழ்த் தேசியம் தனது பயணத்தை ஆரம்பித்தது என்ற அந்த உண்மையை நாம் காணலாம்.

இவ்வாறு தமிழ்த் தேசியம் ஆரம்பித்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் மிக வரவேற்கத்தக்க, மெச்சத்தக்க, இங்கே குறிப்பிட்ட யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ் என்ற ஒரு வித்தியாசமான தமிழ்த் தேசியமாக, முற்போக்குத் தமிழ்த் தேசியமாக அங்கே மலர்ச்சி கண்டது. இருபது களின் தொடக்கத்தில் ஆரம்பித்த யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ் ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து இருபத்திநாலில் யாழ்ப்பாண வாலிபர்

காங்கிரஸாக முன்சென்றதை நாம் காண்கிறோம். 1924ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸின் முதலாவது மாநாட்டில் தமிழ் வாலிபர்களின் செயற்பாட்டை நாம் வரலாற்றில் நோக்க வேண்டியுள்ளது.

ஒரு புறத்தில் பிற்போக்குத் தமிழ்த் தேசியமும் இன்னொரு புறத்தில் வாலிபர் காங்கிரஸ் இருந்த 1924ஆம் ஆண்டில் முதலாவது காங்கிரஸ் நடத்தி நிறைவேற்றிய தீர்மானங்களில் மூன்றாவது, தீண்டாமைக்கு எதிரான தீர்மானமாக அமைந்ததை நாம் காணலாம். அன்றிருந்த சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கும் அன்றிருந்த தீண்டாமை நடை முறைக்கட்டும் மத்தியில் மிகத் துணிவாக யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ் அத் தீர்மானத்தை எடுத்தமை, நாம் இப்பொழுதும் மிக நன்றி யோடு நினைவுகூர்க்கூடியதாகும். இதில் நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய விடயம் என்னவென்றால், யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ் ஒரு இடதுசாரி அமைப்பாக அல்லாது ஒரு தேசியவாத, தேசிய விடுதலை அமைப்பென்க்கூடிய ஒரு அமைப்பாகத் தான் உருவானது. இருந்தும் அது முற்போக்கான தேசிய அம்சங்களை அங்கே நிலை நாட்டியதை நாம் அங்கே காணமுடிகிறது.

ஹண்டி பேரின்பநாயகமும் எம்.சி. சுப்பிரமணியமும் போன்றோர் முன்னிற்க, அன்றைய வாலிபர் காங்கிரஸ், தான் நடத்திய ஒவ்வொரு மாநாட்டிலும் தீண்டாமையை எதிர்த்ததை நாம் காணலாம். இந்தியாவிலிருந்து வந்த பேராளர்களும் தென்னிலங்கையிலிருந்து வந்த பேச்சாளர்களும் இடதுசாரிப் பேச்சாளர்களும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் விடுதலைப் போராட்டத்திற் பங்குபற்றிய தலைவர்களும் யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ் மாநாட்டில் உரையாற்றியுள்ளனர். அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த கல்வியாளர்கள், குறிப்பாக இளம் கல்வியாளர்கள், பட்டதாரிகள், இந்தச் சமூக அநீதிக்கு எதிராக விட்டுக்கொடாமல் போராடிய வரலாற்றுப் பதிவை சீலன் கதிர்காமர் அவர்கள் எழுதிய வரலாற்று நூலில் விரிவாயும் தெளிவாயும் காணலாம். வாலிபர் காங்கிரஸின் இத்தகைய உந்துதல் காரணமாகவே தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் 1925ஆம் ஆண்டில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கான ஒரு அமைப்பு உருவாகியது. ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் ஊழியர் சங்கம் என்ற அச் சங்கத்தில் யோவெல் போல் என்ற ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட தலைவர் உருவானார். கிறிஸ்தவப் பின்னணியிலிருந்து வந்த வேறு சிலர்

அவருடன் இணைந்து, சாதியத்துக்கு எதிரான இந்த அமைப்பைத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக உருவாக்கினர். ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் ஊழியர் சங்கத் தலைவராக நெவின் செல்லத்துரை என்ற ஒரு கல்வி யாளர் ஒரு முற்போக்குவாத சாதிய தீண்டாமையை எதிர்த்த ஒரு கிறிஸ்தவர் தலைவராக இருந்தார். இதில் நாம் கவனிக்க வேண்டிய முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால் வாலிபர் காங்கிரஸிலும் சரி இந்த ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் சங்கத்திலும் சரி தாழ்த்தப்பட்டவர்களோடும் உயர்த்தப்பட்டவர்களோடும் உயர்சாதியினரான அக் கல்வி யாளர் உடன் இணைந்து நின்றமையாகும்.

அவர்கள் தான் அன்றைக்கு, 1930களில், பாடசாலைகளில் மாணவர்களிடையே இருந்துவந்த ஏற்றத்தாழ்வை — சாதி வித்தியாசங்கொண்ட சம-ஆசன மறுப்பையும் சம-போசன மறுப்பையும் — எதிர்த்து சம-ஆசன சம-போசனப் போராட்டத்தை நடத்தி அதில் வெற்றி கண்டு அரசாங்கத்தை அதை ஏற்கச் செய்தனர். யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸும் ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் ஊழியர் சங்கமும் முற்போக்கான கிறிஸ்தவர்களும் அவ் விடயத்தில் விட்டுக்கொடாத போராட்டத்தை நடத்தியதன் காரணமாகவே சம-ஆசனம் சம-போசனம் என்ற முதலாவது சமத்துவ நிகழ்வு தமிழ் சமூகத்தில் நிகழ்ந்தது. இதில் வரலாற்றுச் சோகம் என்னவென்றால், 1920களில் ஆரம்பித்த வாலிபர் காங்கிரஸை பத்து ஆண்டுகளில் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் பிறபோக்குத் தலைமை தோற்கடித்ததால், அது முடமாகிறது. 1931ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற முதலாவது அரசு சபைத் தேர்தலில் யாழ்ப்பாண காங்கிரஸ் தனது தேர்தல் பகிஷ்கரிப்பை வெற்றிகரமாக நடத்தி நான்கு பிரதிநிதிகளின் தெரிவை மறித்தது. ஆனால் பிறபோக்குத் தமிழ் தேசியவாதத் தலைமை முன்னைய தீர்மானத்தை மாற்றி 1934ம் ஆண்டு நடந்த தேர்தல்களில் நான்கு தொகுதிகளிலும் போட்டியிட்டது.

மேட்டுக்குடித் தலைவராக இருந்த சேர் போன். இராமநாதன் இறந்த பின், இன்னொரு மேட்டுக்குடித் தலைவரான ஜி.ஜி. பொன்னம் பலம் அந்த இடத்தைப் பெற்றார். வாலிபர் காங்கிரஸ் தேர்தலைப் பகிஷ்கரித்தமை முட்டாள்தனமானதும் தூரநோக்கற்றதும் எனக் கூறி, வெறுமையாக இருந்த நான்கு தொகுதிகளுக்கும் அரசு சபை ஆசனங்கட்கு மன்றாடி, நடத்தப்பெற்ற தேர்தல்களில் தானும் பிறரும் பங்கு பற்றி, அரசு சபைக்குத் தெரிவானார். இவ்வாறு வாலிபர் காங்கிரஸை

இல்லாமலாக்கிய சூழலிலேயே அதன் சமூக-அரசியல் இடத்தை நிரப்பும் நோக்கில் இன்னொரு மாற்றுவழியாக வடக்கில் இடதுசாரி இயக்கம் தன்னுடைய பணிகளை ஆரம்பித்தது. 1937ஆம் ஆண்டில் ஸங்கா சமசமாஜக் கட்சி யாழ்ப்பாணத்தில் தன்னுடைய தடத்தைப் பதித்தது. அதில் முக்கியமாக இருந்தவர் ஜெயம் என்று அழைக்கப்பட்ட தோழர் தர்மகுலசிங்கம் ஆவார்.

வில்லான்றி மயானத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட ஒருவரின் பிரேதத்தைக், கடுமையாகப் போராடித், தகனஞ்செய்த அன்றிரவு சுடலையில் இருந்தவர்கள் மீது துப்பாக்கி பிரயோகம் நடந்ததால் முதலி சின்னத் தம்பி என்ற ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தவர் தலத்திலேயே கொல்லப் பட்டார். முதலி சின்னதம்பியின் கொலை வழக்கில் நீதிமன்றத்தில் அவருடைய நலன்கள் சார்பாக வாதாட மேட்டுக்குடி வழக்கறிகர்கள் மறுத்த மிகக் கொடிய அநீதியான சூழல் அங்கு நிலவியது. அந்த நேரம், ஜெயம் எனப்படும் தர்மகுலசிங்கம், உயர் சாதியினராயிருந்தும், எல்லா எதிர்புகளையும் மீறி இறந்தவருக்காக வாதாடனார். அந்த நிகழ்வோடு தான், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குத் தனி அமைப்பு இல்லாமல் சாதியத் தீண்டாமை என்ற ஒடுக்குமுறையை ஒழிக்க முடியாது என்ற நிலையை உணர்ந்த அன்றைய இளைஞர்கள் சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் மகாசபை என்ற அமைப்பை ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து நாற்பத்தி முன்றில் உருவாக்கினார்கள்.

அடுத்துத் தோழர் மு. கார்த்திகேசன் தலைமையில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி வட பகுதியில் உதித்தது. அக் கட்சியினர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை அடி ஆதாரமாக கொண்ட உழைக்கும், ஒடுக்கப்படும் மக்கள் என்ற அடிப்படையில் அந்த மக்கள் நடுவே தீவிரமாக வேலை செய்தனர். இடதுசாரிகள் எவ்வளவு கடுமையான முயன்றபோதும் அன்றைய யாழ்ப்பாணச் சாதியக் கட்டமைப்பிற் பொது இடங்களில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் சமத்துவமாகத் தேனீர் குடிக்கவோ உணவுவருந்தவோ ஆலயங்கட்குச் செல்லவோ ஏனைய இடங்களில் சமத்துவ மாகப் புழங்கவோ முடியாத நிலை தொடர்ந்தது. 1956ஆம் ஆண்டு பண்டாரநாயக்க தலைமையில் மக்கள் ஜூக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் வந்த பின்பே தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்களிலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் சமூக வாழ்விலும் முன்னேற்றமான மாற்றங்கள் சில ஏற்பட்டன.

1957ஆம் ஆண்டு சமூக இயலாமைகள் ஒழிப்புச் சட்டம் என்ற சட்டத் தைக் கொண்டுவெந்ததன் மூலம் இந்தச் சாதியத்துக்கு எதிராக ஒரு சிறு புள்ளி நகர்வைத்தான் செய்யமுடிந்தது. 1958ஆம் ஆண்டு முதல் முறையாக யாழ்ப்பாண நகரத்தில் சில தேநீர்க் கடைகளில் பிரவேச சமத்துவத்துக்கான போராட்டத்தைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை முன்னெடுத்தது. மிக முக்கியமான சில கடைகளில் அது நடத்தப் பட்டது. குறிப்பாக சுபாஷ் க.பே, சே.கு. அகியன் போன்ற கடைகளில், இடதுசாரி-நட்பான மலையாளச் சமூகத்தினரின் கடைகளி லேயே முதன்முதலாக அந்தச் சமத்துவம் ஏற்படும் ஒரு நிலைமை அமைந்தது. அன்றைய யாழ்ப்பாணச் சூழலில், நாங்கள் தமிழர்கள், கல்தோன்றி மண்தோன்றாக காலத்திலும் இருந்த முத்த குடிகள் என்று பெருமை பேசிய தமிழ்த் தேசியவாதிகளின் எந்தவொரு கடையிற்தனிலும் எந்தவொரு இடத்திற்தனிலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குச் சமத்துவமாக விட்டுக்கொடுத்தது கிடையாது.

இதைத்தான் நாம் அன்று தமிழர் மத்தியில் எடுத்துரைத்தோம். தமிழர் கள் மத்தியில் அன்று இரண்டு வகைத் தமிழர்கள் இருந்தனர். ஒன்று, உயர்த்தப்பட்ட தமிழர்; மற்றது, தாழ்த்தப்பட்ட தமிழர். ஒரு தேநீர்க் கடைக்கு முன்னாற் சென்று பார்த்தால் இந்த இரண்டு வகைத் தமிழர் களையும் நாம் அடையாளம் காணலாம். உட்கார்ந்து மிகச் செப்பமான பீங்கான் பாத்திரங்களிலும் பித்தளைப் பேணிகளிலும் தேநீர் அருந்தக் கூடியவர்களை ஒரு பக்கமாயும் வெளியே நின்று வெற்றுச் சோடாப் போத்தல்களிலும் தரங்குறைந்த குப்பிகளிலும் தண்ணீர் குடிக்கிறவர்கள் இன்னொரு பக்கமாயும் காணலாம். ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து ஐம்பத்து எட்டாம் ஆண்டு, இந்த இரண்டுபட்ட நிலையை யாழ்ப்பாணத்திற் சில கடைகளில் மட்டும் மாற்றமுடிந்ததே தவிர வடபகுதி முழுவதிலும் கூறுத்தக்க எந்தவித மாற்றமும் நிகழவில்லை.

இத்தகைய வரலாற்றுப் பின்னணியிலேயே 1966 ஒக்ட்டோபர் எழுச்சி யை அன்றைக்கு இருந்த தோழர்கள் கட்சியின் தலைமையில் ஒரு பெரும் எழுச்சியாக முன்னெடுத்தனர். “சாதி அமைப்பு தகரட்டும் சமத்துவ நீதி ஒங்கட்டும்” என்ற கோடீம் பொறித்த செம்பதாகையின் கீழ் ஒரு மக்கள் எழுச்சியாக அது நடந்தது. எதிர்வரும் ஒக்டோபர் இருபத்தோராம் திகதி அந்த எழுச்சி உருவாக்கி ஐம்பது ஆண்டுகள் நிறைவுபெறப் போகின்றன. அந்த ஒக்டோபர் 21 எழுச்சி, சாதியத்

தீண்டாமைக்கு எதிராக நடந்த எழுச்சியாக, ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட இளைஞர்கள் பங்குபற்றிய மிக ஆக்கிரோஷமான ஒரு போராட்டமாக, அன்றைக்கு தமிழ் சமுதாயத்தில் நடைபெற்ற முக்கிய எழுச்சியாக நடந்தது.

அந்த எழுச்சி தொடக்கிய போராட்டந் தான் தமிழ் சமூகத்தில் “தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம்” என்ற ஒரு பரந்த முன்னணி யைக் கட்டியெழுப்ப உதவியது. அங்கே தனியே தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இருக்கவில்லை. உயர் சாதியினர், இடதுசாரிகள், கம்யூனிஸ்ட் குடும்பங்கள், புரட்சிவாதிகள், ஜனாநாயகவாதிகள், முற்போக்குவாதிகள் எனப் பலர் முன்வந்து சமூகத்தில் தீண்டாமையை ஒழிக்கப் பங்குபற்றினார்கள். அதனாலேயே அவ்வியக்கம் பரந்துபட்ட ஒரு போராட்ட இயக்கமாக வளர்ந்ததோடு பிற விடயங்களிலும் சமத்துவத்துக்கான போராட்டங்களை நடத்த ஏற்றதாக இருந்தது.

இன்றைய இளைய தலைமுறையினர் ஜம்பது வருடங்கள் முன்பு நடந்த அந்தப் போராட்டம் பற்றி அறியமாட்டார்கள். ஆனால் அந்தப் போராட்டம் எவ்வளவு கடுமையானது, எவ்வளவு எழுச்சியானது, தம் முடைய உயிரைப் பணயம் வைத்துப் போராடுகிற ஒரு பெரும் இளைஞர் படையை அது எவ்வாறு கொண்டிருந்தது என்பதை அவர்கள் அறிய வேண்டும்.

அந்த வெகுஜன இயக்கக் காலத்திலே, தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தங்களுக்கெதிராக ஏவிய பலாத்காரத்தை எதிர்த்துத் தாங்களும் — ஒரு எல்லைக்குட்பட்டு — ஆயுதங்களைக் கையேந்த முற்பட்டதை அன்றைய போராட்ட வரலாறு எடுத்துரைக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்டபோர் தங்களுடைய உரிமைகளைப் பெற்றார்கள் என்றால் அந்த ஆயுதப் போராட்டம் அன்றைய போராட்டத்தில் ஒரு முக்கிய பங்கு வகித்ததை நாம் காணலாம்.

ஜந்து வருடங்களாகத் தொடர்ந்த போராட்டங்களில் பதினெண்ணது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைச் சாதி வெறியர்கள் சுட்டுக்கொன்றார்கள். ஆனால் அதைத் தாழ்த்தப்பட்ட சமூக இளைஞர்களும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் ஏற்கவில்லை. அதற்கு எதிராகப் புரட்சிகர பலாத்காரத்தைப் பாவித்து அதே தொகையில் பதினெண்ணது சாதி வெறியர்களை அழித் தொழித்தனர். எனவே பதினெண்ணது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் உயிரைப்

பண்யம் வைத்து — தேநீர்க் கடையாக இருக்கலாம், ஆலயமாக இருக்கலாம் — இன்றைய தாழ்த்தப்பட்ட சமூகம் அனுபவிக்கும் சமத்து வத்தை ntd;W சாதியத்தின் மீது மிகப் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்ப தேதிய போராட்டமாக அதை நாம் காணலாம்.

அக் காலத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதரண மக்கள் — உழைப்பாளர்கள், கொட்டில் குடிசைகளில் வாழ்ந்த மக்கள் — அன்றைக்குத் தங்களுக்குக் கிடைத்த ஆயுதங்களைக் கொண்டு சாதி வெறியர்களுக்கும் சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கும் எதிராகப் போராடினார்கள். சங்காணையில் நிச்சாமம் என்ற கிராமத்தில் தேனீர் கடைச் சமத்துவதுக்கான போராட்டத்தை முன்று வருடங்கள் நடத்தவேண்டியிருந்தது.

அக் காலத்தில் மட்டக்களப்பில் இருந்து வந்த ஒரு கவிஞர்

“எச்சாமம் வந்து எதிரி நுழைந்தாலும்
நிச்சாமக் கண்கள் நெருப்பெறிந்து நீராக்கும்
..

குச்சக் குடிசைக்குள் இருக்கின்ற கோபத்தை
மெச்சகிறேன்.

சங்காண மன்னே உனக்கென் வணக்கம்”

என்று பாடினான். ஏனெனில் அன்று தான் உயிர்த் தியாகம் நடந்தது. அத்தகைய போராட்டத்தின் மூலமே சமத்துவத்தை பெற முடிந்தது. அன்றைய போராட்டம் சாதியத் தீண்டாமையை எதிர்த்ததால் தான் இன்றைய சமூகம் சமத்துவத்தை அனுபவிக்கிறது என்கிறேன்.

இத்தகைய போராட்டங்களாலேயே பின் வந்த தமிழ்த் தேசியப் போராட்டங்கள் தமிழ் இளைஞர்கள் உள்வாங்கப்பட்டனர். ஆனால், தமிழ் ஈழத்துக்கான போராட்டங்கள் எந்தளவுக்குச் சாதியத்தை கருத்தியலில் வெற்றிகொண்டன என்பது இன்றும் ஆராயப்பட வேண்டிய ஒரு முக்கியமான விடயமாகும். எனவே தமிழ் ஈழத்துக்கான போராட்டம் எந்தளவுக்குச் சாதியத்தை முறியிடத்தது என்பதைக் கருத்தியல் தளத்திலும் கொள்கைத் தளத்திலும் விவாதிக்க வேண்டும்.

இன்றைக்கு தமிழ்ச் சமூகத்தில் முப்பது வருட யுத்தம் முடிந்து ஏழு வருடங்கள் கடந்தும் சாதியம் மீளவும் சத்தம் இன்றி நடைமுறையில் இருந்து வருவதைப் பல்வேறு இடங்களிற் பல்வேறு செயற்பாடுகள்

காட்டுவதாக ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. இன்று பகிரங்கமாயும் தீண்டா மை என்ற ஒரு சமத்துவமின்மை இருக்கிறது. எமது சமுகத்தில் சாதியம் இப்பொழுதும் தனது நடைமுறையை நிலைநாட்டிவருகிறது.

டாக்டர் அம்பேத்கார் கூறிய ஒரு முக்கியமான விடயம் என்ன வென்றால் இன்றைய சமுகத்தில் சாதி இருக்கிறது; அதே சாதியில் தான் திருமணம் நடைபெறலாம் என்ற கட்டுப்பாடு இருக்கிறது. இங்கு மாத்திரம் அல்ல புலம்பெயர் நாடுகளில் கூட இவ் வழமை இருந்து வருகிறது. சாதிய ஒடுக்குமுறை வெளிப்படையான ஒடுக்குமுறையாக இருக்கலாம்; பிற வகை ஏற்றத்தாழ்வுகளாக இருக்கலாம். சமுகத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் எதிர்நோக்கும் ஒடுக்குமுறைகட்டு எதிராக ஒவ்வொரு முற்போக்குவாதியும் இடதுசாரியும் மீண்டும் துணிந்தெழுந்து சமுக அடிப்படையிற் போராட வேண்டிய ஒரு சூழல் ஏற்பட்டுள்ளது. அதைச் சமுக நீதி கோரும் ஒரு போராட்டமாக்க வேண்டியுள்ளது.

இன்றைய இளைஞர்களுக்குச் நான் சொல்லக்கூடியது என்னவென்றால் இந்தச் சமுகத்தில் உள்ள மனித உறவுகள், சமுக ஏற்றத் தாழ்வுகள் என்பவற்றை உற்றுப் பார்க்க வேண்டும். எல்லா விடயங்களையுங் கற்க வேண்டும்; எல்லா விடயங்களிலிருந்துங் கற்க வேண்டும். சமுக அநீதிக்கு எதிராகப் போராடக்கூடிய ஒரு இளைஞர் கூட்டம் உருவாக வேண்டும் என்பதையே நான் இவ் வேளை வற்பு ருத்த விரும்புகிறேன்.

பிறபோக்குத்தனத்திற் பிறந்து பிறபோக்குத் தேசியமாக வளர்ந்த தமிழ்த் தேசியம் இன்றும் பிறபோக்குத்தனமாக இருக்கிறது. தேசிய அரசியலிலும் மிகப் பிறபோக்கான திசையிலேயே தமிழ்த் தேசியம் பயணித்துக் கொண்டிருப்பதை நாம் காண்கிறோம். இப் பிறபோக்குத் தமிழ்த் தேசியத்தை உடைத்து அதிலிருந்து வெளிவரக்கூடிய முற்போக்குத் தேசிய சக்திகளை அடையாளம் கண்டு அவர்கள் இடதுசாரிகளாகக்கூடிய புதிய சூழலை நாம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று நாம் நம்மை நினைவுட்டுகிறோம்.

அன்றைய வாலிபர் காங்கிரஸின் இயக்கம் முடங்கியபோது அதிலிருந்து வெளியேறிய முற்போக்குத் தமிழ்த் தேசியவாதிகள், பொன். நாகலிங்கமும் சரி, பொன். கந்தையாவும் சரி, தர்மகுலசிங்கமும் சரி, அவர்கள் தமிழ்த் தேசியத்திலிருந்து இடதுசாரிகளாக முன்னேறியதை

நாம் காணலாம், தமிழ்த் தேசியவாதிகள் நல்ல இடதுசாரிகளாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் நான் இந்தச் சாந்தசீலன் கதிகாமர் நினைவுரையில் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

அன்றைய சூழலில் அதற்கு ஜம்பது வருடங்கட்கு முன்பு சாதியத் தாலும் தீண்டாமையாலும் வர்க்கத்தாலும் உழைப்புச் சரண்டலாலும் ஒடுக்கப்பட்ட அல்லது தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் இருந்து எப்படிப் போராடி முன்னுக்கு வந்தார்களோ அந்த வரலாற்றுப் படியின் தொடர்ச்சியாக, யுத்தத்தின் பின்னான இன்றைய சூழலிலே, தமிழ் முற்போக்குவாதிகளான புரட்சிவாதிகள் இடதுசாரிகளாக அனி திரண்டு ஒரு புது சமூக-அரசியல் முன்னணி மூலமாக இன்றைய சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளை உண்மையாகவே விளங்கி அவற்றுக்கு எதிரான ஒரு புதிய அரசியலைத் தொடங்கும் கட்டம் இப்போது எழுந்துள்ளதாக நாம் நினைக்கிறோம். இன்று இலங்கையில் நால் வகை ஒடுக்குமுறைகளை — வர்க்க ஒடுக்குமுறை, தேசிய ஒடுக்குமுறை, சாதி ஒடுக்குமுறை, பால் நிலை ஒடுக்குமுறை ஆகிய ஒடுக்குமுறைகளைக் — காணலாம்.

இந்தத் தளங்களில் ஒடுக்கப்படும் வர்க்க, சமூகப் பிரிவுகளிலிருந்து பல உண்மையான சமூக நீதியாளர்களை உருவாக்க வேண்டிய ஒரு கடமைக்கு உட்பட்டிருக்கிறோம். இதை வலியுறுத்தி என்னுடைய உரையை இத்தோடு முடிக்கிறேன்.

(செம்பதாகை இதழ் 29: செப்டெம்பர் 2016 – ஜூன் 2017)

*****

தலித்தியத்திலிருந்து தலித் விடுதலைக்கு

சி. சிவசேகரம்

தலித்தியம் என இந்தியாவில் (குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில்) முன்னெடுத்த சாதி அடையாள அரசியல் சில பிரச்சனைகளைப் பேசுவதைக் கவனமாகத் தவிர்த்தது. முக்கியமாக வர்க்கமும் வர்க்கப் போராட்டமும், ஏகாபத்தியமும் தேசிய இனப் பிரச்சனைகளும் போன்ற விடயங்கள் பற்றிக் கவனிப்புக் குறைவாயோ அறவே இல்லாமலோ தெரிந்தது. இத்தகைய தலித்திய அணுகுமுறை இரு தசாப்தங்களாக மாநில அரசியலிலும் அவ்வழி அனைத்திந்திய அரசியலிலும் பாரிய தாக்கம் விளைத்தது. எனினும், அதன் ஒட்டுமொத்த விளைவு ஏமாற்றமளித்தது.

தலித்தியத்தின் முக்கிய பலவீனம் இந்திய வர்ணாசிரமம் ஒதுக்கிப் புறக்கணித்த ஒரு சனத்திரளை ஒன்றுபடுத்த இயலாமை மட்டுமல்லாது தலித்துகள் என்போரின் சமூக-பொருளாதார நிலையிலோ சிலசமயம் அவர்களினும் மோசமான நிலையிலோ இருந்த பிற சமூகத்தினருடன் தலித்துகளை இணக்கிச் சமூக ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான இணைந்த போராட்டங்களை முன்னெடுக்க இயலாமையுமாகும்.

தலித்தியத் தலைமைகள், தொடக்கத்தில், சாதி அடிப்படையிலான பாகுபாடும் பாரபட்சமும் வன்முறையும் உட்பட்ட கொடுமைகளையும் சமூக உரிமை மறுப்புகளையும் பற்றிப் பேசினானாலும், அவர்களின் கவனம் விரைவிலேயே பாரானுமன்றத்திலும் மாநில அவைகளிலும் உள்ளூராட்சிகளிலும் அதிகாரத்தையும் பதவிகளையும் பற்றியதாகியது. இலங்கையின் சிறுபான்மைத் தேசியவாதிகள் பேசும் இன ஒற்றுமை போன்று, வெவ்வேறு வகை அரசியல் தரகுகளை மனதிற் கொண்டே தலித் ஒருமைப்பாட்டு அரசியல் ஒவ்வொரு இந்திய மாநிலத்திலும் இயங்கியது. ஒடுக்கப்பட்ட தனித்தனிச் சாதிச் சமூகக் கட்சிகளின் வளர்ச்சி அவற்றின் ஆதரவிற் தங்கியிருந்த தேசியக் கட்சிகளின்

(குறிப்பாகக் காங்கிரஸின்) வாக்கு வங்கியைப் பாதித்தது. ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர் பெருமளவிலிருந்த உத்தரப் பிரதேசத்திலும் பிற வட இந்திய மாநிலங்கள் ஒன்றிரண்டிலும் தலித் கட்சியான பழையன் சமாஜ் கட்சி பிற பிற்பட்ட சாதியினரின் கட்சிகளுடன் கூட்டணி அமைத்து முன்னிலும் அதிக பாராளுமன்ற ஆசனங்களை வென்துடன் உத்தரப் பிரதேசத்தில் மாநில ஆட்சிக்கு வர இயன்றது. நீண்டகால நோக்கில் இவ் வெற்றிகள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களதும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களதும் சமூக உயர்வுக்கு அதிகம் உதவவில்லை. தேர்தல் வெற்றி கள் தோற்றுவித்த நம்பிக்கைகளும் எதிர்பார்ப்புகளும் தலைமைகளின் தேவைகளுடனும் நோக்கங்களுடனும் முரண்பட்டு வழிபிறிந்தன.

இப் பின்னணியில், சமூக ஒடுக்கலுக்கு உட்பட்ட சாதியினர் அனைவர் தும் உடன்பாட்டின் இடத்தில், குறிப்பிட்ட சாதிக் கட்சிகளின் அதிகாரத் தைக் தக்கவைக்க, வலிய கட்சிகளுடன் கூட்டணைமக்கும் நிலைக்குத் தலித் பாராளுமன்றக் கட்சி அரசியல் திசைமாறியதால், இந்தியாவின் படுபிற்போக்கான சாதிய-இந்துத்துவ அரசியற் கட்சியான பாரதிய ஜனதா கட்சியுடன் கூட்டணி அமைக்கும் நிலைக்குத் தலித்தியம் தாழ்ந்தது. அத்துடன், குஜராத்தின் மூஸ்லிம் விரோத வெறியாட்டத்தில் தலித்துகளும் பழங்குடியினரும் பங்கு பற்றியமை தலித்தியத் தின் அரசியல் வறுமையின் விளைவாகும்.

குறிப்பாகத் தமிழகத்தில், ஒவ்வொரு சாதிக்கும் ஒரு கட்சி எனுமளவுக்கு தலியத்தியம் சீரழிந்தது. விடுதலைச் சிறுத்தைகள் எனும் குறிப்பிட்ட ஒரு தலித் சாதியினரின் கட்சியும் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினரான வன்னியரின் ‘வன்னியர் சங்கமாக’ இருந்து பட்டாளி மக்கள் கட்சி எனப் பெயர் மாற்றிய கீழ்-இடைநிலைக் கட்சியும் தேர்தல் சந்தர்ப்பவாத நோக்கில் அமைத்த கூட்டணி ஒரு தமிழகச் சட்சபைத் தேர்தலுக்கப்பால் நிலைக்கவில்லை. இன்று, பா.ம.க. தலித் விரோத வன்முறையில் ஈடுபடும் ஒரு இடை நிலைச் சாதிக் கட்சியாகிவிட்டது.

இந்தியாவில் சாதியத்தின் தோற்றுவாய் ஏதெனினும், அதை அதன் இன்றைய வடிவிற்குக் கொண்டுவருவதிலும் தீண்டாமையை இந்து மதங்களின் விலக்கவியலாத பகுதியாக்குவதிலும் பார்ப்பனிய வருணா சிரமம் பெரும் பங்களித்தது. ஆனால் இந்திய முதலாளியத்தின் வரவின் பின் — அல்லது பிரித்தானிய கொலனிய ஊடுருவலின் போதி

ருந்து எனலாம் — இந்திய சாதியத்திற்குத் தத்துவார்த்த நியாயப் படுத்தலைப் பார்ப்பனியம் வழங்கியளவுக்குச் சாதிய நடைமுறைப் படுத்தலில் நேரடிப் பங்களிக்கவில்லை. பார்ப்பனியம் இன்னமும் மதத்துடன் சடங்கு-சம்பிரதாயங்களுடனும் நெருங்கிய உறவைப் பேணினும், அன்மைய ஓரிரு நூற்றாண்டுகளில் வலுப்பெற்ற சாதிகளே சாதி ஒடுக்குமுறை நடைமுறையிற் பெரும் பங்களிக்கின்றன.

எனவே, பார்ப்பனிய எதிர்ப்பைப் பார்ப்பன சாதி மேட்டுக்குடி நலன் சார்ந்த அலுவல்களை இலக்குவைப்பதுடன் நிறுத்தவியலாது. பார்ப்பனியம், சமூகத்தின் ஆதிக்கச் சிந்தனையில் ஒன்றிய ஒரு முக்கிய சூறாகிவிட்டதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

எனவே பார்ப்பனியமும் இந்து வர்ணாசிரமமும் பற்றிய நிலைப்பாடு களைக் கடந்த நூற்றாண்டுச் சமூகமாற்றங்களுடன் சேர்த்து மீளாய வேண்டும். ஆதலால், பெரியார் (ஈ.வெ.ரா.) அம்பேத்கர் ஆகியோரைப் பற்றிய வாசிப்புகளும் கூடிய நிதானத்துடன் அமையவேண்டும்.

எவ்வாறாயினும் தலித்திய பாராளுமன்ற சந்தர்ப்பவாத அரசியலின் தோல்வி, தலித் இளைய தலைமுறையினரிடையே, குறிப்பாக நலீன சாதியப் பாகுபாடுகட்கு அன்றாடம் முகங்கொடுக்கும் நகர்-சார் இளந் தலைமுறையினரிடையே, மாற்றுச் சிந்தனைகட்கு வழி வகுத்தது. அதன் விளைவுகளைக் கடந்த ஆண்டு அடுத்தடுத்து நடந்த சில நிகழ்வுகள் உணர்த்தின. ஹெதராபாத் பல்கலைக்கழக உயர்பட்ட மாணவர் ரோஹித் வெழுலாவின் தற்கொலை, சாதி ஒடுக்குமுறையை மக்கள் களத்திற் பொதுப் பிரச்சனையாக்கியது. தலித் விடுதலைச் சிந்தனை தலித்திய தேர்தல் அரசியலின்று விடுபடும் சாடைகளைக் காட்டியது. முஸ்லிம் விரோத ஒடுக்குமுறைகளை முதன்மைப்படுத்தி ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் நடத்தவிருந்த கூட்டங்களைத் தடுக்க நிருவாகமும் இந்துத்துவ மாணவர் அமைப்பும் எடுத்த கடும் நடவடிக்கைகள் மாணவர்கள் மதத்தியில் பலத்த எதிர்ப் பலையை எழுப்பின.

இப் பின்புலத்தில் தலித் மாணவர் இயக்கங்கட்கும் இடதுசாரி மாணவர் இயக்கங்கட்கும் போராட்ட ஒற்றமை உருவானது. எனவே, தலித்துக்கள் தம்முடைய சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கும் அப்பால் பிற சமூக ஒடுக்குமுறைக்கட்கு எதிராயும் குரல் கொடுக்கும் நிலை உருவா

னது. இப் போக்கு நலமானது. அடையாள அரசியல் மூலம் வெவ் வேறு சமூக ஒடுக்குமுறைகளைப் பிரித்து நோக்கும் ஒடுக்கப்பட்டோர் தமது எதிர்ப்பைக் குறுகிய எல்லைக்கட்குள் முடக்கித் தனிமைப்படும் அவலம் இப்போது உருவாகிவரும் புதிய ஒற்றுமையால் திருந்த இடம் உள்ளது. எனினும் இன்னும் நீண்ட தொலை போகவேண்டும்.

சடங்காக அம்பேத்காரையும் பெரியாரையும் உயர்த்திப் பிடிப்பதை இடுதுசாரிக் கட்சிகள் தவிர்ப்பது நல்லது. மெச்ச வேண்டியன், அவர்கள், தமது காலச் சூழலில், தத்தமது பார்வை வரையறைக்குட்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக ஆற்றிய பணிகளே. அவர்களின் ஒவ் வொரு சிந்தனையும் எக்காலத்துக்கும் பொருந்துமென எண்ணத் தூண்டும் வழிபாட்டு மனோபாவம் பற்றி இடுதுசாரிகளும் குறிப்பாக தலித்துக்களும் கவனமாயிருக்கவேண்டும். சாதிப் பிரச்சனையை வர்க்கப் போராட்டத்தின் ஒரு பரிமானமாக நோக்க இடுதுசாரி இயக்கம் பழகவேண்டும். அதன் மூலமே தேசிய இனப் பிரச்சனை உட்பட்ட பல்வேறு விடயங்களில் ஏற்பட்ட தவறான கடந்தகாலப் பார்வைகளைத் திருத்தவும் அண்மைக் காலங்களில் நிகழ்ந்துள்ள குற்றத்திருத்த மிகைகளைத் தவிர்க்கவும் இயலும்.

* * *

இவ்விடத்துச், சாதியம் பற்றி வர்க்க நிலைக் கண்ணோட்டம் எவ்வாறு சில தவறான போக்குகளைத் தவிர்க்க உதவும் என்பதற்கு 1966 ஒக்றரோபரில் இலங்கையின் மாக்சிய லெனினியர்கள் முன்னெடுத்த தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கத்தைச் சான்றுகூறலாம்.

அவ்வியக்கம், தனிப்பட்ட எவருடைய சிந்தனையிலும் பிறந்ததல்ல. ஒரு குறிப்பிட்ட நெருக்கடியால் உருவானதுமல்ல. நீண்ட போராட்ட வரலாற்றின் முதிர்விற் தோன்றிய அதன் வலிமை மாச்சிய லெனினியம் வற்புறுத்தும் வர்க்கக் கண்ணோட்டமும் நிலைப்பாடும், பரந்துபட்ட ஜக்கிய முன்னணி, வெகுசன மார்க்கம் ஆகிய மூன்றிலும் இருந்தது தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுசன இயக்கம், நீண்டகாலமாகச் சாதியத் துக்கெதிராக உறுதியான நிலைப்பாட்டை மேற்கொண்ட கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் — குறிப்பாக அதன் மாச்சிய லெனினிய மரபின் —வழி காட்டலில் நடந்த சாதிய எதிர்ப்பு இயக்கங்களின் ஒரு உச்சகட்ட மாதால் அதை நெறிப்படுத்த மாக்சிய லெனினியர்கட்கு முடிந்தது.

அதன் விளைவாகச் சாதிய எதிர்ப்பைச் சாதிகளின் மோதலாக நோக்காமல் சமூக ஒடுக்குமுறைக்கு எதிர்ப்பாக நோக்க இயன்றது. அதைவிடச் சாதியத்துக்கு நெருக்கமான வர்க்கப் பரிமாணத்தை முன்னணிக்குக் கொண்டுவந்து ஒடுக்குமுறையாளர்களது பிரபுத்துவ முதலாளிய அடையாளத்தையும் ஒடுக்கப்பட்டோரின் உழைக்கும் வர்க்க அடையாளத்தையும் வற்புறுத்த இயன்றது. போராட்ட அனுகு முறையில், மாக்சிய லெனினிய ஜக்கிய முன்னணிக் கோட்பாட்டின் மூலம் போராட்டத்துக்கு ஆதரவாக இணையக்கூடிய அனைத்துச் சக்திகளும் ஒன்றுபட முடிந்தது. அத்துடன் சாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டம், ஒரு வெகுசனப் போராட்டமாகத் தேவைக்கமைய ஆயுதந் தாங்கிய போராட்டமாகத் தன்னைத் தகவமைத்தது.

1966 ஒக்ற்றோபர் எழுச்சி சாதியத்தை அழித்ததாக யாரும் உரிமை கோரவில்லை. ஆனால் சாதியத்தின் சமூக-பொருளாதாரத் தளத்தை மீளமைக்க இயலாதபடி அது நொறுக்கியுள்ளது. சாதிப் பாகுபாட்டைத் துணிந்து வெளிப்படையாகக் கடைப்பிடிப்பதை இயலாமலாக்கி மறைமுகமாக நிகழும் பாகுபாட்டைப் பொதுப் பார்வைக்குக் கொண்டு வரவும் போராடி முறியடிக்கவுமான தெரியத்தை ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு அது அளித்துள்ளது. எஞ்சியுள்ள போராட்டம் சமூகச் சிந்தனைத் தளத்திலானது. மரபின் பெயரில் ஊன்றியுள்ள தீய வழமை களை எதிர்கொள்ள இடையறாதவொரு போராட்டம் தொடரவேண்டும்.

இந்திய இடதுசாரி இயக்கம் எவ்வாறோ பன்முறையும் இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தின் பாடங்களைக் கற்கத் தவறியது. பாராளுமன்ற சந்தர்ப்பவாத அரசியலின் பாதகமான பாடங்களையும் சாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தின் வெற்றிகளின் சாதகமான பாடங்களையும் இந்திய இடதுசாரி இயக்கமும் குறுகிய அடையாள அரசியலிலிருந்து விடுபடத் தொடங்கியுள்ள தலித் விடுதலைப் போராட்டமும் கற்க வேண்டும். எனவே 1966 ஒக்ற்றோபர் எழுச்சியின் பாடங்களை உரிய விளக்கங்களுடன் சர்வதேசப் பார்வைக்கு வழங்குவது ஈழத்து மாக்சிய லெனினியவாதிகளின் வர்க்கநிலை சார்ந்த வரலாற்றுப் பொறுப்பாகும்.

(செம்பதாகை இதழ் 29: செப்டெம்பர் 2016 – ஜூன் 2017; மூலத் தலைப்பு: தலித்தியத்திலிருந்து தலித் விடுதலை நோக்கிய நகர்வு)

ஆசியாவில் ஆதிக்கப் போட்டியும் இலங்கையும்

அஸ்வத்தாமா

அறிமுகம்

இன்றைய உலக ஒழுங்கு முன்னரிந்திராத பாரிய மாற்றங்களைக் காண்கிறது. 2008இல் தொடங்கிய உலகப் பொருளாதார நெருக்கடி தொடர்ந்தும் வலுவான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துகிறது. அமெரிக்க-ஜோப்பிய மையப் பொருளாதாரங்களை அவை மீளவியலா இடருக்கு உட்படுத்தியுள்ளன. அதன் விளைவாகச் சர்வதேச நிதி மூலதனம் புதிய களங்களைத் தேடுகிறது. எனவே, வேகமாக முன்னேறும் பொருளாதாரங்களைக் கொண்ட ஆசியா அரசியலிலும் பொருளாதாரத்திலும் கவனிப்புக்காளாகியுள்ளது. பொருளாதார வல்லரசாகச் சீனாவின் எழுச்சியும் ஆசியாவின் இயற்கை வளங்களும் மலிவான மனித உழைப்பும் வளருகின்ற மத்திய தர வர்க்கமும் பொருளாதார நோக்கில் ஆசியாவை பெரியதொரு சந்தையாயும், அரசியல் நோக்கில் ஆதிக்கத்துக்குட்பட வேண்டிய பகுதியாயும் மாற்றியுள்ளன.

தவிர்க்கவியலாமல், இலங்கையின் புவிசார் அமைவிடம் ஆசியா மீது அதிகாரத்தை நிறுவுவதில் முக்கியமானது. நெடுஞ்காலமாக இந்தியா வகுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தின் மீது ஆவல் உள்ளமையை அறிவோம். அடுத்து அம்பாந்தோட்டையில் சீன உதவியோடு அமைந்த துறைமுகம் இலங்கையில் அமெரிக்க, இந்திய அக்கறையை அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்த்தியது. இந்தியப் பிரதமரின் இலங்கை வருகையும் இலங்கைப் பிரதமரின் தொடரான அமெரிக்க, இந்திய, சீனப் பயணங்களும் சீனாவில் நடந்த சர்வதேச ஒத்துழைப் புக்கான ‘ஒரு வார் ஒரு பாதை’ (முநெ ணநடவ முநெ சுழயன) மாநாட்டில் இலங்கை பங்கேற்றமையும் இலங்கையை மையப்படுத்திய புவிசார் அரசியல் நிகழ்வுகளாம். இப் பின்னணியில், ஆசியாவில்

அதிகாரப் போட்டியில் இலங்கையின் இடம் இக் கட்டுரையிற் பேசப்படுகிறது.

வங்காள விரிகுடா எனும் புதிய களம்

கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களாக ஆசியா மீதான ஆதிக்க ஆவல் வலுத்துள்ளது. பொருளாதார வலிமையுடையதும் இளமையான, துடிப்புள்ள உழைப்புச்சக்தியைக் கொண்டதுமான ஒரு பிராந்தியத்தின் வளர்ச்சி இயல்பானது. வளர்ந்த மேலை நாடுகட்டு இணையாகப் பொருளாதாரத்திலும் அரசியற் பங்குபற்றவிலும் ஆசிய நாடுகளின் முன் நகர்வால் ஆசியா மீதான கவனக்குவிப்பு வலுத்தது. இப்போது வங்காள விரிகுடா ஆசியாவின் முக்கியமான கேந்திரமாகி வருகிறது.

இலங்கை, இந்தியா, பங்ளாதேஷ், மியன்மார் ஆகிய நாடுகளின் கரையோரங்களைக் கொண்டதும் உலகின் அதிபெரிய வளைகுடாவும் ஆன வங்காள விரிகுடா, தாய்லாந்து, இந்தோனேசியா ஆகியவுடன் கடல்வழித் தொடர்புடையது. ஆசியாவின் வர்த்தக, கேந்திர முக்கிய முன்ஸ பல முக்கிய துறைமுகங்கள் இவ் வளைகுடாவை அண்டியுள்ளன. இவை ஆசியாவின் முக்கியமான கடல் வழியை மையமாகக் கொண்ட புதியதொரு கூட்டினைவுக்கும், அதேவேளை, இவ் வளைகுடாவில் ஆதிக்கப் போட்டிக்கும் வழி செய்துள்ளன. பொருளாதார வளமிக்க சனத்தொகையைக் கொண்ட நாடுகளை நேரடியாயும் மறைமுகமாயும் இணைக்கும் ஒரு பகுதி பலர் கண்களையும் ஈர்க்கிறது. யப்பானும் அமெரிக்காவும் சீனாவும் இப் பகுதியிற் செல்வாக்கை விழைகின்றன.

ஆசியாவில் முன்னெடுக்கப்படும் சில முயற்சிகளின் பின்னணியில் வங்காள விரிகுடா என்ற களத்தை நோக்கலாம். 2013ம் ஆண்டு நடவில், அமெரிக்கா ஆசியாவுக்கான தனது புதிய திட்டத்தை முன் வைத்தது. பொருளாதார, இராணுவ நோக்குகளில் ஆசியாவின் மீது முன்னெப்போதுமில்லாத அளவுக்கு அமெரிக்காவின் கவனம் செல்லும் வகையில் ஒபாமாவின் புதிய “ஆசியாவிற்கான திட்டம்” அமைந்தது. குறிப்பாக, ஆசிய நாடுகளுடன் உறவுகளைப் புதுப்பித்தல், பழைய உறவுகளை வலுப்படுத்தல், புதிய உறவுகளை உண்டாக்கல் என்ப வற்றை முக்கிய அம்சங்களாகக் கொண்ட இத் திட்டம் “ஆசியாவை நோக்கி மீள்சமநிலையாக்கல்” (Rebalancing towards Asia) எனப்பட்டது.

அமெரிக்காவுக்கு ஆசிய நாடுகள், குறிப்பாகத் தென்கிழக்காசிய நாடுகள், முக்கியமானவை. அவை, பொருளாதாரம் விரைவாக முன்னேறும் நாடுகளாயும் பெரும் எதிர்காலச் சந்தை வாய்ப்புகளையும் இயற்கை வளங்களையும் கொண்டவையாயும் உள்ளன. இப் பிராந்தியத்தில் வளரும் சீனச் செல்வாக்கிற்குத் தடையாயும் இராணுவ நோக்கில் அமெரிக்க நலன்கட்குச் சாதகமாயும் அமையக்கூடிய நாடுகளாகத் தென்கிழக்காசிய நாடுகளை அமெரிக்கா காண்கிறது.

அமெரிக்க அயலுறவுக் கொள்கையில், ஆசியாவுடன் உறவை மீன்சமநிலையாக்கம் என்பது, அரசியல், பொருளாதார, பாதுகாப்பு, இராணுவ, இராஜதந்திர நிலைகளில் அமெரிக்கக் கட்டுப்பாட்டையும் செல்வாக்கையும் பேணும் உபாயமாகும். அவ் வகையில், இம் மீன் சமநிலையாக்கம், பரஸ்பர உறவுள்ள இரு விடயங்களை இணைக்கிறது. ஒன்று, புவியியல் (geographical) மீன்சமநிலையாக்கம். மற்றது ஆற்றல் (capacity) மீன்சமநிலையாக்கம். முதலாவதன் அடிப்படையில் பிலிப்பீன்ஸ், சிங்கப்பூர், வியற்னாம் ஆகிய நாடுகளில் கட்டற்ற அமெரிக்க இராணுவ இருபயிற்கும் இராணுவத் தளங்களை நிறுவுதற்கும் உடன்பாடு எட்டப்பட்டுள்ளது. ஆற்றல் மீன்சமநிலையாக்கத்தைப் பொறுத்தவரை, இப்போது மிகையான அமெரிக்கப் படைகள் ஆப்கானிஸ்தானில் நிலைகொண்டுள்ளன. அங்கிருந்து வெளியேறும் படைகள், குறிப்பாக கடற்படையின் 60%, ஏனைய தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் தளங்களில் தங்களை மீளநிறுவும். அதை விடச் ‘சீன மிரட்டலுக்குள்ளாகும்’ நாடுகளின் பாதுகாவலானத் தன்னைக் காட்ட அமெரிக்க முனைகிறது. உண்மையில், அது ஆசியப் பிராந்தியத்தில் தனது இருப்புக்கு ஒரு சாட்டாகச் சீன மிரட்டலைப் பாவிக்கிறது.

கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக மோதல்களற்று அமைதியாயிருந்த தென்கிழக்காசியா, இன்று, நாடுகட்கிடையே கடல், நில எல்லைத் தகராறுகள் முன்னிலை பெற்று, ஆயுதக் கொள்வனவுப் போட்டி மிகும் பிராந்தியமாகியுள்ளது. ஆசியாவிற்கான புதிய திட்டம் செலவுமிக்கது. அமெரிக்கா எதிர்நோக்கும் பொருளாதார நெருக்கடி தொடருமிடத்து இத்தகைய திட்டமொன்றைத் தக்கவைத்தல் கடினம். எனவே அமெரிக்கா தென்கிழக்காசியப் பொருளாரத்திற் கண்வைக்கிறது. அது மட்டுமன்றி, அதற்குப் புதிய சந்தைகள் தேவை. அவ் வகையில்

வங்காள விரிகுடா முக்கியமானது. ஒருபுறம் சீனாவின் பிராந்திய விரிவாக்கத்தை எதிர்க்கவும் மறுபுறம் தென்னாசியாவில் வலுவாகக் காலான்றவும் வங்காள விரிகுடா அமெரிக்காவுக்குப் பல வழிகளிற் பயனுள்ள களமாகிறது.

மேற்குலகச் சந்தையை மையப்படுத்திய யப்பானியப் பொருளாதாரம் மேற்குலகப் பொருளாதாரத் தேக்கத்தாற் புதிய சந்தைகளைத் தேடுங் கட்டாயத்திலுள்ளது. எனவே யப்பானின் கவனம் வங்காள விரிகுடாவை நோக்கித் திரும்பியுள்ளது. அமெரிக்காவின் நம்பிக்கைக்குரிய கையாளாக ஆசியாவில் செயற்படக்கூடியது என்பதாலும் சீனாவை வெளிப்படையாக எதிர்க்கக்கூடிய சக்தி என்பதாலும் ஆசியாவின் விருத்தியடைந்த ஒரே நாடு என்பதாலும் யப்பான் தன்னை பிராந்திய சக்தியாக நிலைநிறுத்த முனைகிறது. 2008ம் ஆண்டு முதல் 2016 வரை கொழும்புத் துறைமுகத்துக்கு வந்த போர்க் கப்பல்களில் யப்பானுடையவையே அதிகம், யப்பான் இப் பிராந்தியத்தில் ஆதிக்கப் போட்டியில் இராணுவ முன்னிலையை விழைவதற்கு இது ஒரு சான்று.

2013இல் சீனா முன்மொழிந்த ‘பட்டுப்பாதைப் பொருளியல் வார்’ (Silk Road Economic Belt), ‘21ம் நூற்றாண்டுக்கான கடல்வழிப் பட்டுப் பாதை’ ஆகிய இரண்டு திட்டங்களையும் கொண்ட ‘ஒரு வார் ஒரு பாதை’ (One Belt One Road) திட்டத்தை ஆசியாவிற்கான சீனத் திட்டமாகக் கருதுவர். அது, பண்டைய பட்டுப்பாதை இணைத்த நாடுகளையும் ஏனைய ஆசிய நாடுகளையும் ஜேரோப்பா, ஆபிரிக்கா, அவஸ்திரேலியா ஆகியவற்றுடன் தரைவழியாயும் கடல்வழியாயும் இணைக்கும் திட்டமாகும்.

ஆபிரிக்கக் கரையோரம் முதல் மியான்மார் வரையான பகுதிகளின் நாடுகளிற் சீனா துறைமுக அபிவிருத்திக்கு உதவியுள்ளது. சீனாவுக்கு நோக்கங்கள் உள்ளன. சீன ஏற்றுமதிப் பொருளாதார வளர்ச்சியால் எண்ணேய் தொட்டுப் பல்வேறு மூல வளங்களின் இறக்குமதிக்குத் தேவை ஏற்பட்டது. அமெரிக்கச் சுற்றி வளைப்பு முயற்சிகள் சீனாவைச் சூழப் பல இடங்களிலும் வலுப்படுகின்றன. இதுவரை தனது பொருளாதாரச் செல்வாக்கிலேயே முக்கிய கவனங்காட்டிய சீனா, இந்துப் பெருங்கடற் பகுதியில் அமெரிக்கா தனது கடல்வழிப் பாதை எதையும் மறிக்க முற்பட்டாற் தனது கப்பல்கட்டுத் துறைமுகங்களும் கடல்

வழிகளும், வேண்டின், பண்டங்களைக் கொண்டுசெல்ல மாற்றுத் தரை வழிகளும் தேவை எனும் நோக்கிலேயே, இப் பிராந்தியத்திற் சில துறைமுகங்களை விருத்தி செய்ய உதவுதல் மூலம் தன் கப்பல் கட்குத் துறைமுக உத்தரவாதம் பெறச் சீனா முயலுகிறது.

சீனா விருத்திசெய்யும் எத் துறைமுகந் தொடர்பாயும் உரிய நாட்டை வற்புறுத்தும் உடன்படிக்கை எதுவும் இல்லாததோடு சீனக் கடற்படைத் தளமாகப் பயன்படுத்தும் நோக்கத்துக்கும் ஒரு சான்றும் இல்லை. மறு புறம் இந்திய, அமெரிக்க மேலாதிக்கங்கள் தமது இராணுவச் செயற் பாடுகள் மூலமும் பிற குறுக்கீடுகளின் மூலமும் சீனாவுடன் உறவு டைய நாடுகளைத் தமது ஆதிக்க மண்டலங்களுட் கொண்டுவர முற் படுகையிற் சீனாவும் தனது தேசிய நலன்களின் நோக்கில் அங்கு இழுபடுகிறது. இந் நிலையிற் சீனாவின் 21ம் நூற்றாண்டின் கடல்வழிப் பட்டுப் பாதையில் இணையும் பகுதியாயும் சீனக் கவனிப்புக்குட்பட்ட முக்கிய துறைமுகங்கள் சிலதையுங் கொண்ட வங்காள விரிகுடா, வணிகப் பாதைகள் மூலம் பொருளாதாரங்களை இணைக்கும் 21ம் நூற்றாண்டுப் பட்டுப் பாதை எனும் சீனக் கனவின் பகுதியாகவுள்ளது.

வல்லரசுக் கனவை நீண்டகாலமாக தன்னுட் பொதித்திருந்த இந்தியா தனது ஆதிக்கத்திலுள்ள தான் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய ஒரு பகுதியாக வங்காள விரிகுடாவைக் கருதுகிறது. எனவே புதியதொரு கூட்டணியின் பகுதியாக வங்காள விரிகுடா நாடுகளைப் பாவிக்க முனைகிறது. கடந்தாண்டு சார்க் மாநாடு நடைபெறத் தவறியமை சார்க் அமைப்பு அதன் மரணப்படுக்கையில் இருப்பதை உறுதிப் படுத்தியதால் பாகிஸ்தானை விலக்கிய ஒரு கூட்டமைப்பை நிறுவி அவ்வழி தன் பிராந்திய முதன்மையை நிறுவ இந்தியா வேண்டுகிறது.

இதைக் கருதி, 1997ம் ஆண்டு உருவான பிம்ஸ்டெக் (BIMSTEC - Bay of Bengal Initiative for Multi-Sectoral Technical and Economic Cooperation) அமைப்புக்குப் புத்துயிருட்ட இந்தியா முனைகிறது. 1997ம் ஆண்டு, தாய்லாந்து தலைநகர் பாங்கோக்கில் வங்காள விரிகுடா நாடுகளான இந்தியா, இலங்கை, பங்ளாதேஷ், மியன்மார், தாய்லாந்து ஆகியன வும் தரை சூழ்ந்த நேபாளமும் பூட்டானும் இணைந்து பல்வேறு பொருளாதார, தொழிலாட்பத் துறைகளில் ஒத்துழைக்கும் முயற்சியாக பிம்ஸ்டெக் உருவானது. இருபது ஆண்டுகளாக இயங்காத இவ்

வமைப்பை இந்தியா கடந்தாண்டு உயிர்ப்பித்தது. கடந்தாண்டு இந்தியாவில் நடந்த பிரிக்ஸ் மாநாட்டோடொட்டு பிரிக்ஸ்-பிம்ஸ்டெக் கூட்டமும் இடம்பெற்றது. இந்தியாவின் பிராந்திய ஆதிக்க முனைப்பாக இந்தியப் பிரதமர் இதை வெளிப்பட அறிவித்தார். பிம்ஸ்டெக்கிற்கு இலங்கையின் ஆதரவும் யப்பானினதும் அமெரிக்காவினதும் ஆர்வமும் பிம்ஸ்டெக்கை ஒரு வகையில் சார்க்கிற்கு மாற்றான அமைப்பாக நிலைமாற்றியுள்ளன.

மேற்சொன்னவை வங்காள விரிகுடா எவ்வாறு ஆசியாவின் பிரதான களமாகிறது என உணர்த்துவன. இன்று ஆசியப் பொருளாதார விருத் தியைத் துரிதப்படுத்தும் இந்தியாவும் மியன்மாரும் உழைப்புச் சக்தி யின் சராசரி வயதாக 23ஜூக் கொண்ட பிரகாசமான பொருளாதாரத்தை யுடைய பங்ளாதேஷாம் குழும் பிராந்தியமும் கிழக்காசியப் பொருளாதாரங்களை மத்திய கிழக்கு, ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கா ஆகியவற்றுடன் இணைக்கும் வர்த்தகப் போக்குவரத்து மையமுமான வங்காள விரிகுடாவின் முக்கியம் பெரிது.

இந்துப் பெருங்கடலில் ஒங்கும் இந்திய-சீன செல்வாக்குப் போட்டியில் சீன-பாகிஸ்தான் பொருளாதாரப் பாதை கேந்திர முக்கியம் வாய்ந்தது. இதில் பாகிஸ்தானின் குவாடர் துறைமுகமுன் சேரும். எனவே சீனா, பாகிஸ்தான் ஆகியவற்றைத் விலக்கிய ஒரு பொருளாதாரக் கூட்டமைப்பை உருவாக்கல் மூலம் தன் ஆதிக்கத்தைத் தக்கவைக்க இந்தியா விழைகிறது. அதிற் பகுதியாக பிம்ஸ்டெக்கை இந்தியா பாவிக்கிறது. அதில் இடம்பெற விரும்பும் இலங்கையின் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தை மீண்டும் பூகோள ஆதிக்கப் போட்டியின் சதுரங்கமேடையில் அமர்த்த முயலுகிறது.

சீனாவின் ‘ஒரு வார் ஒரு பாதை’

அண்மையில் சீனத் தலைநகர் பெய்ஜிங்கில் 29 நாடுகளின் தலைவர்கள் பங்கேற்ற சர்வதேச ஒத்துழைப்புக்கான ‘ஒரு வார் ஒரு பாதை’ (One Belt One Road) மாநாடு உலக அரசியல் அரங்கில் முக்கிய மானது. மாறும் உலக அரசியல் அரங்கில் சீனாவின் புதிய வகுபாகத்தைக் கோடிகாட்டும் நிகழ்வாயும் எவர் வேண்டினும் வேண்டாவிடினும் திட்டமிட்டதை முன்னகர்த்துவதிற் தனது உறுதியைச் சீனா

உலகுக்கு உணர்த்திய ஒரு நிகழ்வாயும் அது அமைந்தது. ஆசியா வையும் ஆபிரிக்காவையும் ஐரோப்பாவையும் இணைக்கும் புதிய பட்டுப்பாதையை மையமாகக் கொண்டு மாநாட்டின் தொனிப்பொருளும் பேசுபொருட்களும் திட்டமிடப்பட்டன.

இம் மாநாடு இரண்டு காரணங்கட்காக முக்கியம் பெறுகிறது. ஒன்று, திறந்த சந்தையினதும் சுதந்திர வர்த்தகத்தினதும் பிதாமகனாக அரை நூற்றாண்டு காலமாகத் திகழ்ந்த அமெரிக்கா மேதுமேதுவாகப் பின்வாங்கித் தனித்திருத்தலையும் வர்த்தகப் பாதுகாப்பையும் நாடுகையில் சுதந்திர வர்த்தகத்தின் புதிய மையமாயும் திறந்த சந்தையை முன்னோக்கித் தெரிவித்தும் சக்தியாயும் சீனா மாறுகிறதா? அவ் விருப்பு சீனாவிடம் உள்ளதா என்பதும் ‘ஒரு வார் ஒரு பாதை’ கூட்டில் இணைந்த நாடுகள் சீனாவுக்கு அவ் வாய்ப்பை வழங்க ஆயத்தமாக உள்ளனவா என்பதும் முக்கியமான வினாக்கள்.

மற்றது, ‘ஒரு வார் ஒரு பாதை’ திட்டத்தை முன்மொழிந்து மூன்றாற ஆண்டுகள் கடந்து திட்டம் எக் கட்டத்தில் உள்ளது, அதன் நிகழ் நிலை என்ன, அதிற் தொடர்புள்ள நாடுகளிடை திட்டம் பற்றிய கருத்தெண்ண, திட்டத்தின் எதிர்காலமென்ன ஆதிய வினாக்கட்டு விடைதேவும் திட்டத்தை மீளாயவும் மாநாடு வாய்ப்பு வழங்கியது.

சீன ஜனாதிபதி ஷி ஜின்பிங் செப்டெம்பர் 2013இல் பட்டுப் பாதைப் பொருளாதார வாரையும், அக்டோபர் 2013இல் பட்டுக் கடற் பாதையும் அறிவித்தார். அதன்மூலம், சீனா முன்னிராதளவுக்கு உலகளாவிய அலுவல்களிற் செல்வாக்கு செலுத்த எதிர்பார்க்கிறது என விளங்கியது. உலகின் பிரதான பொருளாதார வல்லரசாக சீனா முன்னேறிய நிலையிலும் ஜனாதிபதி ஷி ஜின்பிங்கிற்கு முந்திய தலைவர் எவரும் இத்தகைய பெருந் திட்டமெதையும் முன்மொழியவில்லை. இத்திட்ட முன்மொழிவு பலவகைகளில் புதிய திசையில் செல்லும் சீன அயலுறவுக் கொள்கையைக் கோடிகாட்டியது.

குறிப்பாக உலகளாவிய அரசியல் அரங்கில் தொடர்ந்து ஒதுங்கிநின்ற சீனா, பொருளாதார நலன்களை மட்டுமே மையப்படுத்திய— பல சந்தர்ப்பங்களில் அரசியல் நீக்கிய —அயலுறவுக் கொள்கை முடிவுகளை நடைமுறைப்படுத்தி வந்தது. ஆனால் ஆழமடைந்த உலகப்

பொருளாதார நெருக்கடியும் பொருளாதாரத்தின் இயங்கு சக்தியாகச் சீனாவின் தவிர்க்கவியலா அரசியற் பங்கும் அதன் அயலுறவுக் கொள்கையின் திசைவழியில் முக்கிய தாக்கஞ் செலுத்தின. அதன் விளைவாக மாறிய சீன அயலுறவுக் கொள்கையின் பகுதியாக ‘ஒரு வார் ஒரு பாதை’ திட்டத்தை நோக்கலாம்.

மத்திய ஆசியாவிலும் மேற்காசியா விலும் மத்திய கிழக்கிலும் ஐரோப்பாவிலும் தொன்மையான பட்டுப் பாதையில் இருந்த இடங்கள் வாரில் இடம்பெறுகின்றன. உட்கட்டமைப்பை மேம்படுத்தல், பண்பாட்டுப் பரிமாற்றங்களை அதிகரித்தல், வணிகத்தை விரிவாக்கல் ஆகிய வற்றின் வழி இப் பகுதியை ஒரு ஒருங்கிணைந்த பொருளாதார மண்டலமாக மாற்றலை இத் திட்டம் முன்மொழிகிறது. தொன்மையான பட்டுப் பாதையில் அமைந்த பகுதிக்கு மேலாகத் தென்னாசியாவும் தென்கிழக்காசியாவும் வாரின் விரிவாக்கமாக உள்ளடங்குகின்றன.

21ம் நூற்றாண்டுக் கடல்வழிப் பட்டுப் பாதை என்பது தரைவழிப் பட்டுப் பாதைத் திட்டத்தையொட்டிய முன்னெடுப்பாகும். தொடர்புற அமைந்த நீர்நிலைகளான தென் சீனக் கடல், தென் பசிபிக் பெருங்கடல், இந்தியப் பெருங்கடல் என்பன் வழியே தென்கிழக்காசியா விலும் ஒட்சனியாவிலும் வட ஆபிரிக்காவிலிலும் முதலீடும் கூட்டுச் செயற்பாட்டு ஊக்குவிப்பும் இத் திட்டத்தின் நோக்கங்களாகும்.

இத் திட்டத்தின் முன்னெடுப்புக்காகச் சீனா 56 பிற நாடுகளுடன் இணைந்து அதனுடன் தொடர்புடைய திட்டங்கட்குக் கடன் வழங்கு தற்கு ‘ஆசிய உட்கட்டமைப்பு முதலீட்டு வங்கியை’ 2014 இல் தொடங்கியது. இவ் வாரின் வழியில் அமைந்த நாடுகள் இவ் வங்கி யின் உறுப்பு நாடுகளாகும்.

அதே ஆண்டு சீனா 40 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர் முதலீட்டுடன் ஒரு “பட்டுப் பாதை நிதியை” அறிவித்தது. இவ் வளர்ச்சி நிதி நேரடியாக ‘ஒரு வார் ஒரு பாதை’ திட்டத்துடன் தொடர்பின்றி, அதே வேளை, திட்டத்துடன் தொடர்புடைய நாடுகட்குப் பயனளிக்குமாறு அமையுமெனச் சீனா தெரிவித்தது. இந் நிதி செயற் திட்டங்களுக்கு கடன் வழங்கலோடன்றித் தொழில் வணிக முதலீட்டுக்கும் பயன்படும் என அறிவிக்கப்பட்டது. அவ்வகையிற், பாகிஸ்தானின் கரோத் நீர்மின்

நிலையத் திட்டம், சீன-பாகிஸ்தான் பொருளாதார வார் முதலீடுகளுள் அடங்காத, பட்டுப் பாதை நிதியின் முதலாம் முதலீட்டுத் திட்டமாகும். பாகிஸ்தானின் மீது சீனக் கவனக்குவிப்பு இந்திய விருப்புக்குரியதல்ல. எனவே அண்மையை ‘ஒரு வார் ஒரு பாதை’ மாநாட்டில் இந்தியா பங்குபற்றவில்லை.இத் திட்டத்தை எதிர்க்கும் ஒரு சக்தியாக அமெரிக் காவட்டும் யப்பானுடனும் ஒரு மாற்றுக் கூட்டினைவுக்கு இந்தியா முனைகிறது. இவை தரையால் ஒன்றினைந்த ஆசிய-ஐரோப்பியக் கண்டப் பெருநிலமான யுரேசியாவில் (Eurasia) ஆதிக்கப் போட்டியை இன்னொரு தளத்திற்கு நகர்த்துகின்றன.

யுரேசியா, உலகச் சனத்தொகையில் 70%ஐயும் உலக நிலப் பரப்பில் 36%ஐயும் கொண்டது. அதில் 90 நாடுகள் உள்ளன. அவை உலக ஆதிக்க அவாவின் மையமாக யுரேசியாவை நிலைநிறுத்துகின்றன. சீனாவின் “ஒரு வார் ஒரு வழி” முழு யுரேசியாவையும் இணைக்கிறது.

அமெரிக்காவும் அதன் நேச நாடுகளும் சீனாவைப் புறந்தள்ளி 2010இல் முன்மொழிந்த Trans-Pacific Partnership எனும் பசிபிக்கிற்குக் குறுக்கான பங்காண்மைக்கு எதிர்வினையாகச் சீனாவின் இத் திட்டத் தின் நோக்கைக் கொள்ளலாம். ஐனாதிபதி ஒபாமாவின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆசியாவிற் புலனான மிகுந்த அமெரிக்கக் கவனக்குவிப்பும் அமெரிக்க இராணுவ நிலைகொள்ளல்களும் சீனாவின் புதிய அயலுற வுக் கொள்கை வடிவமைப்பைத் தூண்டின. கணிசமான உட்கட்ட மைப்பு முதலீட்டை வழங்கியும் வர்த்தக, பொருளாதார நலன்களை அதிகரித்தும் யுரேசிய, மத்திய கிழக்கு, ஆபிரிக்க நாடுகளை நட்பாக்கல் மூலம் அமெரிக்க மிரட்டலை எதிர்கொள்ளச் சீனா விழைந்தது. இவ் வழிமைந்ததொரு நீண்டகாலத் திட்டத்தின் விளைவென ‘ஒரு வார் ஒரு பாதை’ திட்டத்தை நோக்கலாம்.

திட்டம் பல்வேறு கூறுகளைக் கொண்டது. தென் சீனாவிலிருந்து தென் கிழக்கு ஆசியா பரவலும் தரைவழிப் போக்குவரத்து இணைப்புகளை நிறுவவும் கிழக்காசியாவிற் துறைமுக வசதிகளை மேம்படுத்தவும் சீனா உறுதியோடுள்ளது. இத் தரைவழி இணைப்புகள், சீனாவுக்கும் ஆசியானுக்கும் பொருளாதார உறவுகளை மேம்படுத்தலும் 2020க்கு முன் இருதரப்பு வர்த்தகத்தை வருடாந்தம் 1 ட்ரில்லியன் டொலரை

எட்டச் செய்தலும் எனும் முலோபாய நோக்குடையன. இவ்வாறு, மத்திய கிழக்கிலிருந்தும் ஆபிரிக்காவிலிருந்தும் ஏரிபொருளையும் மூலப்பொருட்களையும் தென்கிழக்காசியா வழியாகக் கொண்டும் கப்பற் போக்குவரத்தின் மீது சீனா மிகையாகத் தங்கியிருப்பதை இது குறைக்கும். மலாக்கா நீரிணை மீது அமெரிக்கக் கட்டுப்பாடு வலுப் படின் சீனக் கடற் போக்குவரத்தை முற்றுகையிடவும் கட்டுப்படுத்தவும் அமெரிக்காவுக்கு இயலும் எனச் சீனா நன்கறியும். எனவே அது தரைப்போக்குவரத்து இணைப்பில் முன்னிற்பதோடு ‘ஒரு வார் ஒரு பாதை’ திட்டத்தின் ஒரு முக்கிய கூறாயும் அதைக் கொள்கிறது.

கிழக்கு ஜோரோப்பிய, பால்கன், பால்ட்டிக் நாடுகள் ஜோரோப்பாவின் கிழக்கு வாயில்களாகையால், ‘ஒரு வார் ஒரு பாதை’ திட்டத்தின் ஒரு பாகமாகப், பாதைகளில் அவற்றைச் சேர்த்து, சீன-ஜோரோப்பிய தரை-கடல்வழி விரைவு நெடுஞ்சாலையை நிர்மாணித்து ஜோரோப்பாவுடன் இணைப்பை மேம்படுத்த இத் திட்டம் பயன்படும். அவ்வாறே, கிரேக் கத் துறைமுகமான பிரேயஸ் வரையான விரிவான புகையிரத இணைப்புத் திட்டத்தின் பகுதியாக ஹங்கேரியினதும் சேர்பியாவினதும் தலை நகரங்கட்கு இடையே கடுகதிப் புகையிரதப் போக்குவரத்தை அமைக்கும் உடன்படிக்கையிற் சீனா ஒப்பமிட்டுள்ளது. பால்டிக் கடல், ஏட்ரியாடிக் (Adriatic) கடல், கருங்கடல் துறைமுக வசதிகளிலும் சீனா முதலிடுகிறது.

இவையனைத்தும் யுரேசியாவில் சீனச் செல்வாக்கைத் தக்கவைக்கும் நடவடிக்கைகளாம். அதேவேளை, அமெரிக்காவின் நேட்டோக் கூட்டா ஸிகளான ஜோரோப்பிய ஒன்றிய நாடுகட்கும் யுரேசியாவிற் செல்வாக்குக்கு அவா உள்ளமையை மறுக்கவியலாது. குறிப்பாக ஜேர்மனி, பிரித்தானியா, பிரான்ஸ் ஆகியன இதைச் செயல்கள் மூலம் வெளிப் படையாகப் புலப்படுத்தியுள்ளன. ஆனால் அதை இயலுமாக்க அமெரிக்காவுடனான கூட்டு உதவாது எனவும் அவை உணர்வன. முடிவுகாணா உலகப் பொருளாதார நெருக்கடியும், ஜோரோப்பாவில் நிலைகொண்ட பொருளாதார மந்தமும், உலகப் பொருளாதாரத் தலைமையை அமெரிக்கா தொடர்ந்து வகிப்பதை மறிக்கும் அமெரிக்க அரசியற் பொருளாதாரச் சூழலும் உலகின் அதிபெரிய மலிவு உழைப்புக் களமாயும் இரண்டாவது அதிபெரிய பொருளாதாரமாயும்

சீனாவின் எழுச்சியும் கவனிப்புக்குரியன. இவை ஜூரோப்பிய நாடுகள் சீனாவுடன் ஒத்துழைப்பதைத் தவிர்க்கவியலாமற் செய்துள்ளன. எனவே அவை ஆசிய உள்கட்டமைப்பு முதலீட்டு வங்கியில் இணைந்துள்ளன. இலங்கையும் அதில் இணைந்துள்ளது. அதில் இணையாத முக்கிய நாடுகள் அமெரிக்காவும் யப்பானுமே.

பட்டுப் பாதையை மையப்படுத்தும் இத்திட்டம் அமெரிக்க மைய புவிசார் அரசியலை இடம்பெயர்த்து யுரேசியாவைத் தன் மையமாக்கி உள்ளது. அவ்வகையிற் புவிசார் அரசியலின் மையத்தை அமெரிக் காவிலிருந்து இடம்பெயர்த்ததோடு அதை சீனாவில் நிறுவாமல் யுரேசியாவை மையமாக்கி ஜூரோப்பாவின் முக்கிய அரங்காடிகளைப் பங்காளிகளாக்கும் அளவில் இத் திட்டம் சீனாவுக்கு பாரிய மூலோபாய் வெற்றியென்னாம்.

சீன உள்நாட்டுப் பொருளாதார விருத்தியை மையப்படுத்தும் இத் திட்டத்தை உலகளாவிய கவனங்கொண்டு திட்டமிட்டுள்ளமையைக் கவனித்தல் தகும். திட்டத்தின் தரைவழி இணைப்பு, வரலாற்றிற் பட்டுப் பாதையின் தொடக்கப் புள்ளியாய் அமைந்த பண்டைய சீன நகரமான ஸியானில் தொடங்கிச் சீனாவின் மேற்கு ஷின்ஜியாங் மாகாணத்தின் உருமசி வழியாக மத்திய ஆசியாவுடு மொஸ்கோவுக்கும் ஜூரோப்பா வுக்கும் செல்லும் பிரதான பாதையுடன் இணையும் 80,000 கிலோ மீட்டர் நீள கடுகதிப் புகையிரதப் பாதைக் கட்டமைப்பை உள்ளடக்கு கிறது. ஏனைய புகையிரதப் பாதைகளுள், தென் சீனா முதல் தென் கிழக்காசியா வழியே சிங்கப்பூர் வரையான பாதையும் ஷின்ஜியாங் முதல் பாகிஸ்தானுக்கூடாக அரபுக் கடலிலை அண்டிய குவதாரில் சீனா அமைக்கும் துறைமுகம் வரையான பாதையும் அடங்கும்.

சாலைகளும் எண்ணெய், இயற்கை வாயுக் குழாய்களும் இலக்க வலையமைப்புகளின் விரிவாக்கமும் மின் உற்பத்தியும் மின் வட வலையமைப்புகளின் விரிவாக்கமும் அத் திட்டத்தில் உள்ளடங்குவன. அத்துடன் சீனாவின் வளர்ச்சி குன்றிய பிரதேசங்களின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அது ஒரு தூண்டுதலாயும் அமையும். இவ் உட்கட்ட மைப்பு முன்மொழிவுகள் சீனாவின் மிகை உற்பத்தித் தகைமைக்கு ஒரு வடிகாலாயும் சீனப் பெருநிறுவனங்களுக்கு இலாப வாய்ப்புகளை வழங்கவும் அமைகின்றன.

பங்ளாதேஷ்-சீனா-இந்தியா-மியன்மார், சீனா-மங்கோலியா-ரஷ்யா, சீனா-மத்திய-ஆசியா-மேற்காசியா, சீனா-இந்தோசீன-வளைகுடா, சீனா-பாகிஸ்தான், யுரோசிய தரைவழிப் பாலம் ஆகியன ‘ஒரு வார் ஒரு பாதை’ திட்டத்தின் ஆறு பொருளாதாரப் பாதைகளாம்.

இத் திட்டத்தின் கடற்போக்குவரத்துப் அம்சம், துறைமுக வசதிகளை விரிவாக்கலில், குறிப்பாக சீன-ஐரோப்பியக் கடற் போக்குவரத்து விருத்தியிலும் கென்யா மூலம் ஆபிரிக்காவை இணைத்தலிலும் தென் கிழக்கு ஆசிய இணைப்பிலும் கவனங் குவிக்கிறது.

அன்மையில் நடந்த மாநாட்டின்போது, இத் திட்டத்தின் உறுப்பு நாடு களுடனும் நிறுவனங்களுடனும் சீனா 68 உடன்படிக்கைகளில் ஒப்ப மிட்டது. கடந்த மூன்றரை ஆண்டுகளில் இத் திட்டத்தின் பலன்கள் எவை என்ற வினாவுக்கு விடையும் இம் மாநாட்டில் கிடைத்தது. சீனா முன்னெடுக்கும் இத் திட்டத்தில் ஏலவே சீன நிறுவனங்கள் 50 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர்களை முதலிட்டுள்ளதோடு பாதையில் உள்ள 20 நாடுகளில் 56 வர்த்தகப் பொருளாதார வலயங்களை நிறுவியுள்ளன. அதன் பயனாக, இதுவரை 180,000 தொழில்கள் உருவாகியுள்ளன. எனினும் எதிர்பார்த்த வேகத்தில் இத் திட்டம் முன்செல்லவில்லை எனத் தெரிவித்த சீனா, அதன் செயற்படுத்தலில் பூகோள அரசியற் செல்வாக்குத் தவிர்க்கவியலாது என வெளிப்பட ஒத்துக்கொண்டது.

அமெரிக்கா: புது வழிகளைத் தேடல்

தனித்து ஆசியா மீது ஆதிக்கத்தை உருவாக்கித் தக்கவைப்பது கடினம் என அமெரிக்கா இப்போது அறியும். எனவே மூலோபாயக் கூட்டாளிகளை இணைத்து அதைச் சாதிக்க அமெரிக்கா விழைகிறது. அமெரிக்க ஐனாதிபதி டொனால்ட் ட்ரம்பின் தலைமையில் இருபத் தோராம் நூற்றாண்டிற் கிழக்கு-மேற்கு உறவு எவ்வாறு அமையும் என்பதை அமெரிக்க வெளிவிவகாரக் குழுவின் அறிக்கை அன்மையில் வெளிப்படுத்தியது.

அதன்படி, ஆசியாவில் அமெரிக்காவும் இந்தியாவும் மூலோபாயப் பங்காளிகளாகக் (strategic partners) கைகோத்துள்ளன. இப் பங்காண்மை

“பல வடிவங்களில்” அமையும் என்றும் அதன் வழி கூட்டு நடவடிக்கைகள் மூலம் அவை ஆசியப் பிராந்தியத்தையும் உலகத் தையும் “பொறுப்புணர்வுடன் கவனிக்கும்” எனவும் அறிக்கை குறிப் பிட்டது. அதிற் கூறியுள்ள ‘பல வடிவங்கள்’, இராஜதந்திர, இராணுவ, பொருளாதார வழிகளிற்” செயற்படுதலைக் குறிக்கும். அதைப் பின்வருமாறு விளங்கலாம்:

1. சீனா அமெரிக்காவை மிஞ்சி உலகின் முதன்மை வல்லரசாவதால் ஏற்படவுள்ள “அபாய” நிலையைக் கருதித், தமது வளங்களை ஒருங்கிணைக்குந் தேவையை இந்தியாவும் அமெரிக்காவும் உணர்கின்றன.
2. இரு நாடுகளதும் பொது நன்மைக்கு ஏற்ப உலகை அடக்குதற்கு கூட்டுச் சேருந் தேவையுள்ளது.
3. இந்திய-அமெரிக்க நிலைப்பாட்டிற்கு இணங்க மறுக்கும் சிறிய அண்டை நாடுகளை மிரட்டவும் நிபந்தனைக்கட்கு உட்படுத்தவும், தண்டிக்கவும் வேண்டும்.

இந்தியப் பிரதமர் மோடியின் அமெரிக்கப் பயணத்தின்போது அமெரிக்க ஐனாதிபதி இதைப் பச்சையாகத் தெரிவித்தார். அவர் “இந்த உறவு அமெரிக்காவினதும் தென்னாசியப் பிராந்தியத்தினதும் உறுதிக்கும் பாதுகாப்புக்கும் உத்தரவாதமாய் அமையும்” எனக் கூறியதன் மூலம் அமெரிக்காவின் தென்னாசிய அடியாளாக இந்தியாவை நியமிப்பதை அறிவித்தார். அங்கு கருத்துரைத்த இந்தியப் பிரதமர் மோடி “இந்தியா அமெரிக்காவின் நம்பகமான பங்காளியாக இருப்பதில் எப்போதும் பெருமை கொள்கிறது” என அதை ஏற்றார்.

கிழக்கில் இந்தியா மட்டுமே சீனாவிற்கு எதிராக நிற்கக் கூடிய தாகையால், அமெரிக்காவைப் பொறுத்தமட்டில், இந்தியாவுடன் கூட்டு அவசியமாகிறது. புவிசார் அரசியலின் மையம் ஆசியாவை நோக்கி விரைந்து பெயர்வதால் இந்தியாவுக்கு ஒரு முக்கிய பாகமுள்ளது. கிழக்கில் யப்பானும் அவஸ்திரேலியாவும் பெறுமதியான நன்பர்களாயினும் சீனாவை எதிர்கொள்ள அவை இந்தியாவளவு பயனுள்ள வையல்ல. பாகிஸ்தான் இனியும் முக்கிய “மூலோபாய்” பங்காளியல்ல. எனினும் அதை இடையிடை தேவைக்கேற்பப் பாவிக்கலாம்.

சீன விரோதப் பெருஞ்சுவர் ஒன்றை எழுப்ப, அமெரிக்கா கைவிட முடியாத நாடாக இந்தியா உள்ளது. யப்பானும் அவுஸ்திரேலியாவும் அமெரிக்காவுக்கு உதவும் இரண்டாம் நிலைப் பங்காளிகளாம்.

இலங்கையின் எதிர்காலம் யாரிடம்?

இலங்கை மீது அந்நிய ஆதிக்கத்தின் புதிய காண்டம் 1987 இலங்கை இந்திய உடன்படிக்கையோடு தொடங்கியது. இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கை 1987 யூலை 29ம் திகதி கைச்சாத்தானது. இந்தியா இலங்கைக்கு அமைதிப் படையை அனுப்பியமை இங்குள்ள தமிழரைக் காக்கவெனப் பரப்புரை நடந்தது. இந்தியப் படைகள் இங்கு என்ன செய்தனவென்பது போக, உண்மையில், இந்தியா தனது நலன் கருதியே உடன்படிக்கை நிறைவேற்றத்திற்கு உத்தரவாதமளிப்பதாகச் (underwrite) சொன்னது.

உடன்படிக்கைப்படி இரண்டு சட்டமூலங்கள் நிறைவேற்றின. ஒன்று 13ம் அரசியலமைப்புத் திருத்தம், மற்றது மாகாண சபைகள் சட்டம். 13ம் அரசியலமைப்புத் திருத்தம் செயலிழந்த பின்னரும் இந்தியா மெளனம் காப்பது ஏன்? அதன் உத்தரவாதத்தின் பெறுமதி என்ன? உண்மையில் இந்திய நலன்களே உத்தரவாதப்பட்டன. அவையாவன:

1. இலங்கையின் திருகோணமலைத் துறைமுகமோ வேறெந்தத் துறைமுகமுமோ வேறெந்த நாட்டிற்கும் இராணுவப் பாவனைக்குக் கொடுக்கப்பட மாட்டாது.
2. திருகோணமலையில் உள்ள நிலத்தடி எண்ணெய்க் குதங்களைத் திருத்தல், இயக்குதல் ஆதியன இந்தியாவும் இலங்கையும் இணைந்த கூட்டு முயற்சியாய் இருத்தல் வேண்டும்.
3. வெளிநாட்டு வானோலி அமைப்புகளுடன் இலங்கை செய்துள்ள ஒப்பத்தங்களை மீளாய் வேண்டும். ஓலிபரப்பேதும் பொதுமக்களின் பாவனைக்காக மட்டுமே இருத்தல் வேண்டும். அது இராணுவப் புலனாய்வுக்குப் பயன்படக் கூடாது.

இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கையின் மிக முக்கிய சரத்தாகக் கூறப் படும் வடக்கு-கிழக்கு இணைப்பு, இந்தியா தொட்டிலையும் ஆட்டிப் பிள்ளையையும் கிள்ளி விட்ட கதையாகும்.

இந்திய-இலங்கை உடன்படிக்கை பற்றிப் பிரதமர் பிரேமதாசா 1987 யூலை 27ம் திகதி வெளியிட்ட அறிக்கையின் முக்கிய பகுதி வருமாறு: “நியூ யோர்க்கில் ராஜ்வீங் காந்தியைச் சந்தித்தபோது வடக்கு-கிழக்கு இணைப்புக்கான கோரிக்கை எதையும் எதிர்க்குமாறு என்னைக் கேட்டார். இவ் இணைப்புத் தனது நாட்டிற்குப் (இந்தியாவுக்கு) பாதகமாய் அமையுமென அவர் ஏற்றுக் கொண்டார்.”

இதற்கு இந்தியா மறுப்பேதும் தெரிவிக்கவில்லை என்பது கவனிக்கத் தகும்.

இந்தியா திருகோணமலையில் உள்ள எண்ணேய்க் குதங்களைத் தன்னைத் தவிர வேறு யாரிடமும் கையளியாமற் கவனித்தது. இந்திரா காந்தி இந்துப் பெருங்கடலைத் தனது தனிப்பட்ட நீச்சல் தடாகமாகக் கருதினார். 1977 முதல் இலங்கை அமெரிக்கா பக்கம் சாய்வதாக அவர் ஆதங்கப்பட்டனர். அப்போது இந்தியா சோவியத் ஒன்றியத்தைச் சார்ந்திருந்தது. இன்று இந்தியாவும் அமெரிக்காவும் “ஒரு முலோபாய் ரீதியில்” பங்காளிகளாகிய நிலையில் இலங்கை மீது இந்தியாவும் அமெரிக்காவும் அழுத்தம் கொடுக்கின்றன.

சில ஆண்டுகள் முன் அமெரிக்கச் சட்டமன்றில் தென்னாசிய வெளியறவுக் கொள்கை பற்றிக் கருத்துரைத்த தென், மத்திய ஆசிய அலுவல் பணிமனையின் உதவிச் செயலர் நொபேட் ஓ. பனேக் பின்வருமாறு சொன்னார்:

“பெற்றோலியப் பொருட்களையும், ஏனைய வர்த்தகப் பண்டங்களையும் வளைகுடாவிலிருந்து கிழக்காசியாவுக்குக் கொண்டு செல்லும் கடல் வழியில் இலங்கை அமெரிக்காவிற்குக் கேந்திர முக்கியமாய் உள்ளது. உலகளாவிய முறையில் அமைத்தப் படைகளை வழங்கும் ஒரு முக்கிய நாடான இலங்கை பலாத்காரம், தீவிரவாதம், கடத்தல், கடற் கொள்ள போன்றவற்றை எதிர்க்கும் தகுதியும் விருப்புமுடைய நாடாயும் பிராந்தியத்தின் கடற் பாதுகாப்பை உத்தரவாதப்படுத்த உதவும் நாடாயும் விளங்கும்.”

திருகோணமலைத் துறைமுகம் இப்போது அதிகாரப் போட்டியின் மையமாகியுள்ளது. இலங்கைப் பிரதமரின் யப்பான் பயணத்தின் போது திருகோணமலைத் துறைமுகத்தின் கப்பற்துறை (dockyard) ஒன்றை

யப்பான் அமைத்துத் தருதற்கான உடன்படிக்கை கைச்சாத்திடப்பட்டது. இந்தியா அங்கு மேலதிக எண்ணெய்க் குதங்களை வேண்டுகிறது. அமெரிக்கா தனது இராணுவக் கப்பல்களைத் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தில் தொடர்ந்து நிலைநிறுத்தும் பேச்சுகளை நடத்துகிறது.

கொழும்புத் துறைமுகத்துக்கு வரும் இராணுவக் கப்பல்களின் தொகை கடந்த மூன்றாண்டுகளில் அதிகரித்துள்ளது. வர்த்தகத் துறைமுகம் ஒன்றுக்குத் தொடரான இராணுவக் கலங்களின் வருகை சொல்லும் செய்தி என்ன? வந்த இராணுவக் கலங்களிற் பெரும்பாலானவை யப்பானுடையன, அடுத்து இந்தியாவுடையன, மூன்றாவதாக அமெரிக்காவுடையன. இலங்கையின் பிராந்திய முக்கியத்தையும் இலங்கை மீது ஆதிக்க ஆவல் யாருக்கு அதிகம் எனவும் இவை கூடுகின்றன.

நிறைவாக

இலங்கையின் புவிசார் அமைவிடமும் சுதந்திரமான அயலுறவுக் கொள்கையின்மையும் ஆசியா மீது வலுக்கும் ஆதிக்கப் போட்டியும் இலங்கையை உலக அதிகாரங்கள் களமாடும் சதுரங்கப்பலகையாக்கி யுள்ளன. இச் சதுரங்கத்தில் அரங்காடிகள் பலர். ஒவ்வொருவரதும் வேறுபடும் நோக்கங்கள் ஒன்றுடனொன்று பொருந்தாதன. பொது விதிகள் எதுவுமில்லை. உள்ள விதிகளை மதிக்குந் நோக்கமும் இல்லை. எனவே அராஜகம் கோலோச்சும் அரசியற் களத்தில் வெற்றி என்பது தோற்றகடிப்பதிலன்றித் தோற்காமையிற் தங்கியுள்ளது. இந்த ஆடுகளம் ஆசியாவின் எதிர்காலத்தை தீர்மானிக்கும் என்பதற்கு உத்தரவாதமில்லை. ஆனால் திமிங்கிலங்களிடை சிக்கிச் சின்னாபின்ன மாகும் நெத்தலிகள் போல் இதில் தொடர்புறும் சிறிய நாடுகள் சிதைவறும் என உறுதியாகக் கூறலாம். இந்த ஆட்டத்திற் சிறிய நாடுகள் விளங்க வேண்டிய செய்தியேதெனின் நண்பர்கள் எவரு மில்லை, எல்லாரும் எதிரிகளுமில்லை. பெரிய நாடு எதையுஞ் சாராது தம்மைத் தற்காக்கும் உபாயங்களைத் தேடுவது உசிதம்.

(செம்பதாகை இதழ் 30: ஐனவரி – மே 2017; மூலத் தலைப்பு: ஆசியாவிற்கான ஆதிக்கப் போட்டியும் இலங்கையும்)

*** ***

கடல்வளக் கொள்ளள: பிராந்திய நலனும் மீனவர் வாழ்வும்

தெ. ஞாலசீர்த்தி மீநிலங்கோ

fl;Liur; RUf;fk;

இலங்கையின் முன்று தசாப்த யுத்தத்தின் முடிவு இலங்கை-இந்திய மீனவர்களிடையே பாக்கு நீரிணையில் மீன்பிடி தொடர்பாக நீண்டகால மாக இருந்துவந்த மோதலைப் புதிய பரிமாணத்திற்கு உயர்த்தி யுள்ளது. இலங்கைக் கடற்பரப்பில் இந்திய இழுவைப் படகுகளின் அத்துமீறிய பிரவேசமும் மீன் மற்றும் பிற வளங்களை சூறையாடலும் அதற்கு இந்திய அரசின் ஆதரவும் இலங்கைத் தமிழ் அரசியல் தலை மைகளது மௌனமும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிக்கமுடியாதன. இக் கட்டுரை, பின்வரும் முன்று அடிப்படைகளில் பிரச்சனையை அணுகுகிறது. (1) இலங்கைக் கடற்பரப்பில் மீன்பிடி பிரச்சனைக்குள்ளான வரலாற்று வளர்ச்சியும் அதன் காரணங்களும். (2) இலங்கைக் கடற்பரப்பில் நிகழும் ஒவ்வாத மீன்பிடிச் செயற்பாடுகள் கடல் வளத்தையும் நீண்டகால மீன்வளத்தையும் பாதிக்கும் விதம். (3) பிரச்சனைக்குக் காரணமான அரசியல் நலன்கள்: குறிப்பாக இந்திய அரசின் பிராந்திய நலனும் இலங்கை அரசினதும் தமிழ் அரசியற் தலைமையினதும் மௌனமும். நிறைவாக, எதிர்காலத்தில் இலங்கையின் வடக்கில் மீன்வளத்தைப் பாதுகாக்க எடுக்கக்கூடிய காப்பு நடவடிக்கைகளையும் அதற்கான சாத்தியங்களையும் ஆராய்கிறது.

அறிமுகம்

பாக்கு நீரிணை மீன்பிடி பற்றி இலங்கை-இந்திய மீனவர்களிடையே நீண்டகாலமாக இருந்துவரும் மோதல் இப்போது புதிய தளத்தை எட்டியுள்ளது. இலங்கையில் முன்று தசாப்த யுத்தத்தின் முடிவும் அண்மைய ஆட்சி மாற்றத்தின் பின்பான களாநிலைமைகளும் இலங்கைக் கடற்பரப்பில் மீன்பிடியைப் புதிய பரிமாணத்திற்குக் கடத்தி யுள்ளது. இலங்கைக் கடற்பரப்பில் இந்திய இழுவைப் படகுகளின்

அத்துமீறிய பிரவேசமும் மீன்பிடியும் வளங்களின் குறையாடலும் அவற்றுக்கு இந்திய அரசாங்க ஆதரவும் இலங்கைத் தமிழ் அரசியல் தலைமைகளின் கள்ள மௌனமும் ஒன்றோடொன்று இணைந் துள்ளமை தவிர்க்கவியலாதது. கவனிக்கவேண்டிய இன்னொரு அம்சம் யாதெனில் இந்தியப் பெருமுதலாளிகளின் நலன்களுக்காகன் இந்த வளக்கொள்ளை, நடைமுறையில் சாதாரண இலங்கை, இந்திய மீன்பிடித் தொழிலாளுக்கிடையினதாகத் தோற்றும் பெறுவதாகும்.

இக் கட்டுரை பிரச்சனையை முன்று அடிப்படைகளில் அணுகுகிறது. முதலாவதாக, இலங்கைக் கடற்பரப்பில் மீன்பிடி பிரச்சனைக்குள்ளான விதத்தைத்தையும் அதன் காரணங்களையும் வரலாற்று நோக்கில் ஆராய்கிறது. இரண்டாவதாக, அங்கு நிகழும் ஒவ்வாத மீன்பிடிச் செயற்பாடுகள் எவ்வாறு கடல்வளத்தையும் நீண்டகாலத்தில் மீன்வளத் தையும் பாதிக்கின்றன என்பதை நோக்குகிறது. மூன்றாவதாகப் பிரச்சனையின் பின்னுள்ள அரசியல் நலன்களைக், குறிப்பாக இந்திய அரசின் பிராந்திய நலன்களும் இலங்கை அரசினதும் தமிழ் அரசியற் தலைமையினதும் மௌனங்களும் பற்றிய ஒரு குறுக்குவெட்டுத் தோற்றுத்தைத் தர முனைகிறது. இவற்றின் அடிப்படையில் எதிர் காலத்தில் இலங்கையின் வடக்கின் மீன்வளத்தை பாதுகாக்க ஏற்ற காப்பு நடவடிக்கைகளையும் அவற்றின் சாத்தித்தையும் ஆராய்கிறது.

பின்னோக்கிய பார்வை

இந்தியாவில் 1960களில் அறிமுகமான இழுவைப் படகுகள் புதிய மீன்பிடிமுறையை அறிமுகப்படுத்தின. இது ‘நீலப் புரட்சி’ எனப்பட்டது (Johnson and Bavinck 2010). சாதாரண மீன்பிடி முறைகட்டுப் பழக்கப்பட்டிருந்த மீனவர்கட்டு இந்தியாவின் மத்திய, மாநில அரசுகளும் பின்னர் தனியார் தொண்டு நிறுவனங்களும் கடன்களையும் உதவிகளையும் வழங்கி இழுவைப் படகுகளின் பயன்பாட்டை ஊக்கு வித்தன. இதனால் மீன்பிடியில் பெருமுதலாளிகளின் பங்கு வலுத்த துடன் சுயதொழிலாக மீன்பிடியை மேற்கொண்ட சாதாரண மீனவர்கள் நெருக்கடிகளை எதிர்நோக்கினர். காலப்போக்கில் அவர்கள் முதலாளிகளின் இழுவைப் படகுத் தொழிலாளிகளாக வேலைசெய்ய அது வழி வகுத்தது. 1980க்கும் 1996க்கும் இடையில் தமிழ்நாட்டில் இழுவைப் படகுப் பாவனை பாரியளவு அதிகரித்தது. இக் காலப்பகுதியில் மீன்பிடி

யின் அளவு இருமடங்காகியது. ஆதனால் இழவைப் படகுகளின் தொகை மேலும் அதிகரித்தது. தமிழ்நாட்டில் தற்போது உள்ள 5300 இழவைப் படகுகளில் கிட்டத்தட்ட 2500 மீன்பிடிக்கு இலங்கைக் கடற் பரப்பை நம்பியுள்ளன (Sathyapalan *et al.* 2007; Vivekanandan 2010). அதேவேளை, இலங்கையில் இழவைப்படகுப் பாவனை முற்றாகத் தடைக்குட்பட்டுள்ளதை நினைவிற் கொள்ளத் தகும்.

மறுபுறம் 1974ம் ஆண்டு இலங்கை-இந்திய உடன்படிக்கைப்படி சர்வ தேசக் கடற்பரப்பு எல்லைக்கோடு (IMBL) தீர்மானிக்கப்பட்டது (Gupta 2009). இது பாக்கு நீரிணையை இறைமையுள்ள இரு நாடுகளின் கடற்பரப்புக்களாகப் பிரித்தது. இரு நாட்டு மீனவர்களும் தொடர்ந்தும் குறுகிய காலத்துக்குப் பாரம்பரியக் கடற்பரப்பில் மீன்பிடிக்க உடன் பாடு அனுமதித்தது. எனினும், அக் கால வரையறைக்குப் பின்னும் மீன்பிடி தொடர்ந்தது. பாரம்பரிய மீன்பிடி முறை தொடர்ந்தளவும் அம் மீன்பிடப்புப் பற்றி இரு தரப்பு மீனவர்கட்கும் தகராறு இருக்கவில்லை. இழவைப் படகுகளின் வரவுடனேயே முரண்பாடு எழுந்ததுது. எனினும் இன்று, பாரம்பரிய மீன்பிடி முறையிலில்லாமல் இழவைப்படகு முறையில் மீன்பிடிக்கும் இந்திய மீனவர்கள் அவ் எல்லைக்கோடு சட்ட விரோதமானது என்று அதை ஏற்கமறுத்துத் தமது பாரம்பரிய மீன்பிடிக் கடற்பரப்பை விட்டுத்தர முடியாதென்கிறார்கள்.

1980களில் வலுத்த யுத்தம் இலங்கை மீனவர்களின் வாழ்க்கையைப் பாதித்தது. குறிப்பாக, மீன்பிடித் தடைகளும் கட்டுப்பாடுகளும் வட பகுதி மீனவர்களின் மீன்பிடியைக் கிட்டத்தட்ட இல்லாமலாக்கின. அதை இந்திய மீனவர்கள் வாய்ப்பாக்கினர். இந்தியப் படகுகள் தடையின்றி இலங்கைக் கடலில் கோலோச்சின. 1990ம் ஆண்டின் தொடக் கத்தில் இலங்கை அரசு வடக்கில் ஆழ்கடல் மீன்பிடியை முற்றாகத் தடைசெய்தது. மேலும் உயர் பாதுகாப்பு வலயங்கள் மீன்பிடிக்கு வாய்ப்பான பாரம்பரிய மீன்பிடிக் கடற்கரைகளை உள்வாங்கியமையும் வடக்கிற் பாரிய மீன்பிடி வீழ்ச்சிக்கு உதவியது. 2002 முதல் 2005 வரை போர்நிறுத்த உடன்பாடு நடைமுறையிலிருந்தபோது மட்டும் வடபகுதி மீனவர்கட்கு ஓரளவு ஆழ்கடல் மீன்பிடி அனுமதிக்கப்பட்டது.

1982ம் ஆண்டு, வடபகுதி மீன்பிடி இலங்கையின் மொத்த மீன்பிடியில் இருபத்தைந்து சதவீதமாகும். 2011ம் ஆண்டு இது வெறும் ஆறு

சதவீதமாகக் குறைந்து இப்போது பதினொரு சதவீதமாகியுள்ளது (Soosai and Stokke 2006). இலங்கையின் உள்நாட்டு யுத்தமே இதற்கு அடிப்படைக் காரணமாகும். இந்நிலை வடபகுதி மீனவர்களின் மீன் பிடியை இல்லாமற் செய்ததுடன் இந்திய மீனவர்கள் இலங்கைக் கடற் பரப்பில் எவ்வித கட்டுப்பாடுகளுமின்றி மீன்பிடிக்க வழியமைத்தது.

சிக்கலின் பரிமாணங்கள்

இலங்கை-இந்திய மீனவர் சிக்கலுக்குப் பல பரிமாணங்கள் உள்ளன. அவற்றிற் பிரதானமானது, இலங்கைக்குரிய கடற்பரப்பில் இந்திய மீனவர்கள் மீன்பிடிப்பதாகும். குறிப்பாக, உள்நாட்டு யுத்தம் முடிந்து ஆழ்கடல் மீன்பிடிக்கு விதித்த தடைகள் நீங்கிய நிலையில், இலங்கையின் ஆட்புல எல்லைக்குட்பட்ட வடபகுதி மீனவர்களின் பாரம்பரிய மீன்பிடிப் பகுதிகளில் இந்திய மீனவர்கள் மீன்பிடிப்பது பாரிய பிரச்சனையாகும். பிரச்சனையை இரு பகுதியினரும் நோக்கும் விதம் வேறுபடுகிறது. ‘மீனவர்கள் மீன்களைத் தேடிச்செல்வோர். எங்கே மீன் உண்டோ அங்கே அவர்கள் மீன் பிடிப்பார்கள் அவர்களுக்குத் தேச அரசுகளின் எல்லை பற்றிய கவலையோ அக்கறையோ கிடையாது.’ இந்தியாவின் பொதுவான நிலைப்பாடு இதுவே. பாக்கு நீரிணை மீன்பிடியில் உள்ள சிக்கல்களை ஆராயும் இந்திய ஆய்வாளர்களும் இந் நிலைப்பாட்டையே எடுக்கிறார்கள். இது மிக ஆபத்தானதும் இந்தியாவின் பிராந்திய மேலாதிக்கத்தை நிலை நிறுத்துவதுமான நிலைப்பாடு என்பதை நாம் மறக்கலாகாது.

இலங்கையிற் தடைக்குட்பட்ட இழுவைப் படகுகளை இந்திய மீனவர்கள் இலங்கைக் கடற்பரப்பில் பயன்படுத்துவதால் இலங்கை மீனவர்கள் கடலின் மேற்பரப்பை அண்டி விரிக்கும் வலைகளை இந்திய இழுவைப் படகுகள் வாரிச்சென்று கடலடிக்கு அமிழ்த்துகின்றன. அடிக்கடலுக்குள் இழுபடும் வலைகள் பெரும்பாலும் தொலைகின்றன. எஞ்சம் வலைகளும் பாவனைக்குதவாது போவதோடு மீனவர்களது வாழ்வாதாரமும் பாதிக்கப்படுகிறது. இதனால் இந்திய இழுவைப் படகுகள் மீன்பிடிக்கும்போது வட பகுதி மீனவர்கள் மீன்பிடிக்க முடிவு தில்லை. இதனால் இழுவைப் படகுகள் மீன்பிடிக்கும் நாட்களில் (திங்கள், புதன், சனி) வடபகுதி மீனவர்கள் மீன்பிடிப்பதில்லை.

இந்திய மீனவர்களின் பெரும் இழுவைப் படகுகள் நாட்டின் பவளப் பாறைகளையும் கடற் படுக்கையையும் மீன்களையும் அழிக்கின்றன. கடல் அட்டைகளையும் பிற கடல்வாழ் உயிரிகளையும் இந்தியா வுக்குக் கொண்டுசெல்வதால் இலங்கைக்கு வருடத்துக்கு ஜநாறு கோடி ரூபா நட்டம் ஏற்படுவதாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது (Amarasinghe 2011).

இருதரப்பு மீனவர்க்குமிடையில் தொடர்ச்சியாக நடைபெறும் பேச்சுகள் சில குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றங்களுடன் உடன்பாட்டையும் எட்டிய போதும் அவை நடைமுறைப்படவில்லை. 2010ம் ஆண்டு இருதரப்புக்களும் அடைந்த உடன்படிக்கை முக்கியமானது. அதில், வருடத்தில் 70 நாட்கள் இலங்கைக் கடலில் மீன்பிடிக்க அனுமதிப்ப தென்றும் ஓராண்டுக்குள் இலங்கைக் கடற்பரப்பில் இந்திய இழுவைப் படகுகளின் பாவனையை முற்றாக நிறுத்தவேண்டும் என்றும் கண்ட உடன்பாடு, இலங்கை, இந்திய அரசுகளின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பப் பட்டது. இந்திய அரசு அதை ஏற்க மறுத்தது (Stephen *et al.* 2013).

குழலியற் பிரச்சனைகள்

இலங்கைக் கடற்பரப்பில் இந்திய இழுவைப்படகு மீன்பிடி பல குழலியற் பிரச்சனைகளைத் தோற்றுவித்துள்ளது.

மீன்களின் பிறப்பும் வளர்ச்சியும் ஆழ்கடலுக்கும் பரவைக்கடல் அல்லது களப்புக் கடலுக்கும் இடைப்பட்ட கடலடித் தளமேடைப் பகுதியிலேயே (continental shelf) நடக்கிறது. இலங்கையின் கடலடித் தளமேடையின் பெரும்பகுதி மன்னாருக்கும் மூல்லைத்தீவுக்கும் இடைப்பட்ட 480 கிலோமீற்றர்நீளமும் 22 முதல் 60 கிலோமீற்றர் அகலமும் கொண்ட பிரதேசமாகும். அப் பகுதியில் இழுவைப் படகு மீன்பிடி மிகக் கேடானது. இழுவைப் படகுமீன்பிடி கடலின் அடிவரை உள்ள அனைத்தையும் வாரிஅள்ளி மீன்பிடிப்பதாகும். அடியோடு அள்ளுதல் (bottom trawling) என்று இதை அழைப்பார். இம் மீன்பிடி முறையில் ஆறு முக்கிய அடிப்படைப் பிரச்சனைகள் உள்ளன:

1. வலையை வீசி அடிவரையுள்ள அனைத்தையும் அள்ளும் இம் மீன்பிடி முறை, மீன்களின் வகை, வளர்ச்சி போன்ற எதையும் கருத்தில் கொள்ளாது.

2. அடியோடு அள்ளும்போது மீன்களுக்கான உணவாகவும் கடலடி உயிரியற் சமநிலையைப் பேண முக்கியமாகவும் உள்ள கடலடித் தாவரங்கள் அழிகின்றன. அவற்றின் அழிவு கடலடி உயிரியற் சமநிலையைப் பாதிக்கிறது.
3. அடியோடு அள்ளும்போது மீன்களும் தாவரங்களும் மட்டுமன்றிப் பிற கடல்வாழ் உயிரினங்களும் சிக்குகின்றன. மனிதப் பாவ ணைக்குதவாத, கடலடித்தள உயிரியல் நிலைப்புக்கு வேண்டிய அவ்வுயிரினங்களும் நுண்ணுயிரிகளும் பயனின்றி அழிகின்றன.
4. இழுவைப் படகு மீன்பிடியாற் கடலடிப் பவளப்பாறைகளும் முருகைக்கற்களும் அழிகின்றன. குறிப்பாக யாழ்குடாநாடு முருகைக்கற்களால் அமைந்த பிரதேசமாகும். முருகைக்கற்களின் மிகையான அழிவு வடபகுதியில் மண்ணிப்பு அதிகரிக்கவும் கடல்நீர் குடாநாட்டுக்குட்டுக்கும் புகவும் வழிவகுக்கும்.
5. அடியோடு அள்ளும் போது மீன்களின் முட்டைகளும் குஞ்சுகளுஞ் சிக்குகின்றன. இது மீன்களின் இனப்பெருக்கத்தை யும் விருத்தியையும் தடுக்கிறது. நீண்டகாலத்தில் இச் செயற்பாடு அப் பகுதியை மின்களற்றதாக்கும்.
6. தேவையற்று அள்ளுண்ணும் கடற்தாவரங்களும் இறந்த உயிரி னங்களும் மீண்டும் கடலிற் கொட்டப்படுகின்றன. அதுவும் பாரிய சூழலியற் பாதிப்புக்குக் காரணமாகிறது.

இங்கு கவனிக்க வேண்டியது ஏதெனில் மீன் என்பது இயற்கை வளமாகும். அது இல்லாமல்போகக் கூடியது. கடலையும் இயற்கை யையும் பாதுகாப்பதன் மூலமே அதை என்றைக்கும் நிலைக்கும் வளமாகப் பேணலாம். மீன்வளத்தின் உருவாக்கம் கடலின் ஆழம், கடலடித் தாவரவியல், கடலின் புவிசார் அமைப்பு, கடல் நீரோட்டம், கடலின் வெப்ப தட்ப நிலை போன்ற பலவற்றிற் தங்கியுள்ளது. கடலின் உயிர்ப் பல்வகைமையைப் பேணாவிடின் மீன்வளம் ஒழிந்து போன வளமாகவிடும். கடல்வள ஆய்வுகளைப் பொறுத்தவரை, கடலிற் பிடிக்கக்கூடிய மொத்த மீன்களில் 75%ஐ மட்டுமே பிடிக்கலாம். எஞ்சவுதில் 75% முட்டையிட்டு இனப்பெருக்கத்தைப் பேணும் பெண் மீன்களாயிருத்தல் வேண்டும். இச்சமநிலையைப் பேணின் மட்டுமே

மீன்வளம் தொடர்ச்சியாகக் கிடைக்கும் வளமாக இருக்கும் (Pauly *et al.* 2002). மீன்பிடியின் அளவைச் சந்தை நிலைமைகள் தீர்மானிக்க முடியாது. கிடைக்கக்கூடிய மீன்களின் அளவே சந்தையைத் தீர்மானிக்க வேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு நிகழ்வது அரிது.

பிராந்தியவாதமும் இந்திய நலனும்

இந்திய மத்திய அரசும் தமிழ்நாட்டு மாநில அரசும் இந்திய-இலங்கை மீன்வர் முரண்பாட்டின் முக்கிய குற்றவாளிகள். ஒரு நாட்டின் கப்பல் கள் இன்னொரு நாட்டின் ஆட்புல எல்லையுள் மீன்பிடித்தால் அதைத் தடுப்பது அந்நாட்டின் அடிப்படைப் பொறுப்பாகும். ஆனால் இந்திய அரசு வருடத்துக்கு 65 நாட்கள் இலங்கைக் கடற்பரப்பில் மீன்பிடிக்க அனுமதிக்குமாறு இலங்கை அரசைக் கோருகிறது. இலங்கையின் வடபகுதி மீன்வர்களின் வாழ்வாதாரப் பிரச்சனைகளையோடுஇழுவைப் படகுகளால் அவர்கள் அச்சுறுத்தப்படுவதையோ கவனிக்க இந்தியா தயாராக இல்லை. மாறாக இலங்கை இந்திய மீன்வர் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு ஒரு நடைமுறை ஒழுங்கு தேவை எனவும் அவ்வாறான ஒழுங்கின் மூலம் இரு தரப்பினரும் அரசியல் விட்டுக்கொடுப்புக்களைச் செய்யவேண்டும் எனவும் இரு தரப்பினரும் மீன் பிடிக்கும் உரிமை யுடன் கூடிய மீன்வளங்களைக் கூட்டு முகாமைத்துவத்தின் கீழ்ப் பகிர வேண்டும் என்றும் இந்தியத் தூதுவர் கூறுகிறார்.

சில ஆண்டுகள் முன் (16 பெப்பிரவரி 2011) பருத்தித்துறையில் இலங்கைக் கடற்பரப்புள் அத்துமீறி நுழைந்த 18 இந்திய இழுவைப் படகுகளையும் 112 மீன்வர்களையும் இலங்கை மீன்வர்கள் சிறுபடகுகளின் உதவியுடன் கைது செய்தனர். மறுநாள் அவ்வாறே மாதகல் மீன்வர்கள் இலங்கைக் கடற்பரப்பில் அத்துமீறிப் புகுந்த 7 இந்திய இழுவைப் படகுகளையும் 24 மீன்வர்களையும் கைது செய்தனர். மறுநாள் உயர் மட்ட இந்திய இராஜதந்திர அமுத்தத்தின் மூலம் அனைவரும் விடுவிக் கப்பட்டனர். இவ்வாறான சட்டவிரோதச் செயல்களில் ஈடுபடக் கூடாதென இலங்கை அதிகாரிகள் இலங்கை மீன்வர்களை எச்சரித்தனர்.

இலங்கை, இந்தியா ஆகிய இரண்டு அரசாங்கங்களும் இவ்விடயத்தில் எவ்வாறு நடந்து கொள்கின்றன என்பதை இச் சம்பவங்கள் விளக்குகின்றன. இலங்கை மீன்வர்கட்டுப் பாதுகாப்பை

வழங்க வேண்டிய கடற்படையினர் எதுவும் செய்யவியலாது தவிக்கின்றனர். அவர்கள் “எங்கள் கைகள் அதிகார மையத்தின் உயர்பீட்டத்தினால் கட்டப்பட்டுள்ளன, எங்களால் எதுவும் செய்ய முடிவதில்லை” என்கிறார்கள் (Scholtens *et al.* 2012).

இலங்கைக் கடற்பரப்பில் அத்துமீறி மீன்பிடிக்கும் இந்திய மீனவர்கள் மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள சாதாரண கூலித் தொழிலாளர்களே. அவர்களை வேலைக்கமர்த்தி வேலைவாங்கும் இந்திய மீன்பிடி முதலாளிகளில் இந்திய நாடானுமன்றத்தைச் சேர்ந்தவகைஞும் அமைச்சர்களும் அடங்குவர். தமிழ்நாட்டின் சாதாரண மீனவர்கள் கடல் எல்லைதாண்டி மீன்வளத்தைக் கொண்டுவருமாறு முதலாளிகளினால் நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர். அத்துமீறி மீன்பிடிப்போரைப் பற்றிப் பேசும்போது அதில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர்களையும் அவர்களுக்குப் பின்னால் உள்ள தமிழகத்தின் பெருமுதலாளிகளையும் வெவ்வேறாகக் கவனிக்க வேண்டும். அதைச் செய்யாமையாலேயேபிரச்சனை தீராதுள்ளது.

பல வருடங்களாக, இலங்கை அதிகாரிக்கட்கும் இந்திய அதிகாரிகட்குமிடையிலும் இரு தரப்பு மீனவர்கட்குமிடையிலும் பேச்சுவார்த்தைகள் தொடர்ந்துநடந்துள்ளன. இப்போதும் நடக்கின்றன. ஆனால் இந்திய அரசினதும் இந்தியப் பெருமுதலாளிகளினதும் கடும் போக்கு தீர்வை எட்டத் தடையாகிறது.

மறுபுறம் தமிழ் மக்களையும் அவர்களிற் பகுதியினரான வடபகுதி மீனவர்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பு இவ்விடயத்தில் மௌனங் காக்கிறது.பலவற்றைப் பற்றியும் தீர்மானம் நிறைவேற்றிவரும் வடமாகாண சபை மீனவர் பிரச்சனை பற்றி எதுவும் பேசாமை குறிக்கத்தக்கது.

அதேவேளை, இலங்கை, இந்திய அரசாங்கங்கள் இருதரப்பு மீனவர்களதும் பிரச்சனைகளையும் மோதல்களையும் அத்துமீறல்களையும் வைத்துத் தத்தமது அரசியல் ஸாபங்களைப் பெறுகின்றன. தமிழ்நாட்டுத் திராவிடக் கட்சிகள் இலங்கை-இந்திய மீனவர் பிரச்சனையில் குளிர்காய்ந்து மீன் முதலாளிகளின் பக்கம் நிற்பதுடன் தமது வாக்கு வங்கிகட்கு ஏற்றவாறும் நடந்து கொள்கின்றனர்.

நிறைவாக

இலங்கை-இந்திய மீனவர் பிரச்சனையில் இந்தியாவின் பிராந்திய நலன், இந்தியப் பெருமதலாளிகளின் நலன், இலங்கை அரசின் இயலாமை என்பன பின்னிப்பிணைந்துள்ளன. மொத்தத்தில் இந்திய இலங்கை அரசுகள் கடல்வளத்தைப் பாதுகாப்பது பற்றி எவ்வித அக்கறையையும் காட்டவில்லை. பிராந்தியத்தின் ‘பெரிய அண்ணனான’ இந்தியா இவ்விடயத்தில் தனது பிராந்திய அதிகாரத்தை நிறுவ முனைகிறது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் இது அதன் தேர்தலில் பாதிப்புடைய விடயமல்ல. சில மீனவர்கள் பாதிக்கபடுவதற்காக இந்தியாவைப் பகைப்பது சரியல்ல என்பதே அதன் நிலைப்பாடு.பிரச்சனைப்படுவதும் மோதுவதும் இரு புறத்திலும் தமிழ் மீனவர்கள் என்பதால் இலங்கை அரசாங்கம் இம் மீனவர் பிரச்சனையில் அதிக ஆர்வம் காட்டாதிருப்பதும் அவதானிக்க கூடியதாகும்.

இந்திய மீனவர்களும், குறிப்பாகத் தமிழக மீனவத் தொழிலாளர்களும், வடபகுதி மீனவத் தொழிலாளர்களும் தமிழர்கள் என்பதற்கு அப்பால், வர்க்க ரீதியில் உழைக்கும் மக்களாவர். அவர்களைப் பகடைகாய்களாகக்கும் போக்கு இரு புறமும் உள்ளதையிட்டு நாம் அவதானமாக இருத்தல் வேண்டும். அதேவேளை இந்திய மேலாதிக்கத்தின் கரங்கள் எம் மீது படிவதை அனுமதியாது அவற்றுக்கு எதிராக அணிதிரளவும் வேண்டும்.

இப்பிரச்சனை இரு அரசுகளோ “சிவில் சமூகப்” பிரதிநிதிகளோ தமிழ்த் தேசிய அரசியல் தலைமைகளோ தீர்க்கக்கூடியதல்ல. ஏனெனில் அவர்களில் எவருக்கும் இப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வு தேடும் அக்கறையில்லை. வடபகுதி மீனவர்கள் முதலிற் குழுவாதங்களைத் தவிர்த்து ஒன்றுதிரள வேண்டும். அடுத்து வடபகுதியின் ஏனைய மக்களிடையே ஆதரவுத் தளத்தை வலுப்படுத்த வேண்டும். தொடர்ச்சியான மக்கள் போராட்டங்களை முன்னெடுப்பதன் ஊடே வடபகுதி மீனவர்களது இன்னல்களுக்குத் தீர்வைப் பெறுவதோடு அனைத்து மக்களதும் விடுதலை இயலுமாகும்.

நூல்கை

- Amarasinghe, O (2011): “Fisheries Conflict in PalkBay: Is there a Way Out? From a Sri LankanView Point”, Working Report, University of Ruhuna.
- Gupta, C (2009): “Beyond Bodies: Coastal Fisherfolk, Everyday Migrations, and National Anxieties in India and Sri Lanka”, *Cultural Dynamics*, 19 (2/3), 237-55.
- Johnson, D and M Bavinck (2010): “Social Justice and Fisheries in India, Social Justice and Fisheries Governance: The View from India”, FAO report.
- Pauly, D et al (2002): “Towards Sustainability in World Fisheries”, *Nature*, 418, 689-95.
- Sathyapalan J, J Srinivasan and J Scholtens (2007): “Fishing Fleet Reduction and its Livelihood Implications: A Case Study of Palk Bay Resource Users in the East Coast of Tamil Nadu, India”, FAO/UNTRRS publication.
- Scholtens J, M Bavinck and AS Soosai (2012): “Fishing in Dire Straits: Trans-boundary Incursions in the Palk Bay”, *Economic and Political Weekly*, 47(25), 87-95.
- Soosai, A S and C Stokke (2006): “Fisheries under Fire: Impacts of War and Challenges of Reconstruction and Development in Jaffna Fisheries, Sri Lanka”, *Norwegian Journal of Geography*, Vol 60, 240-48.
- Stephen J, A Menon, J Scholtens and M Bavinck (2013): “Trans-boundary Dialogues and the ‘Politics of Scale’ in Palk Bay Fisheries: Brothers at Sea”, *South Asia Research*, 33(2), 141-161.
- Vivekanandan, V (2010): “Crossing Maritime Borders: The Problem and Solution in the Indo-Sri Lankan Context”, unpublished working report.

(செம்பதாகை இதழ் 26: டிசெம்பர் 2015 – மார்ச் 2016)

ஊதியம் பெறுகிறவராகப் “பெண் எனும் ஆள்”

- க்யேரஸ்ற்றி எரிக்ஸன் -

“இத் தொழிற்சாலையில் ஏறத்தாழப் பெண்களே உள்ளனர். அது ஏனென்றால் வேலை சலிப்பூட்டுமாறு ஒரே மாதிரியாக, சோர்வடையச் செய்கிற விதமாயும் இயந்திரங்கள் மிகவும் உழைப்பைக் குறைத்து உற்பத்தித்திறனை உயர்த்துவனவாகவும் அதன் காரணமாக அவற்றுக்கு ஈடுகொடுக்க நம்ப இயலாதளவு தூரிதமாகச் செயற்படவேண்டியும் இருப்பதுதான்.”

“எனவே அங்கே கீழே ஆண்களாற் தாக்குப்பிடிக்க இயலாது என்றும் அலுவலகத்தில் முடிவுக்கு வந்தார்கள்.”

“இவ்வளவு கடுமையாக உழைக்க ஒரு ஆண் கூடிய ஊதியங்கேப்பான். அப்படியும், அந்த வேலை அவனைப் பைத்தியமாக்கி விடும்.”

“பெண்கள் கூட விடாழுயற்சி உடையவர்கள். அவர்கள் இயல்பாகத் தொழில்நுட்பத் திறமை உடையவர்களல்ல. எனவே அவர்கட்கு வேலை விதவிதமாக இருக்கத் தேவையில்லை.”

“வருடக் கணக்காக அச்சொட்டாக ஒரே அசைவை அதிவேகமாகச் செய்வதற்குப் பெண்களின் கைகள் மெய்யாகவே அதி அற்புதமானவை.”

மேற்கண்ட பகுதி தொழிற்சாலைப் பெண் தொழிலாளி ஒருவரது வேலைநாள் பற்றி “நீ, ஆள்?” என்ற நூலில் மாரிற் போல்ஸென் எழுதியதிலிருந்து பெறப்பட்டது. “பெண்கட்கான தொழில்கட்கு” எடுத்துக்காட்டான பலவற்றையும் அது கொண்டுள்ளது, குறைந்த ஊதியம், கடுமையான சலிப்பூட்டும் வேலை, ஒரு வேலையைச் செய்வதற்குப் பெண்களுக்குள்ள தகுதிகள். அவர்கள் பெண்பாலினர்

என்பதால் அவர்கட்டு “இயல்பாயமைந்த குணாதியங்கள்” எனும் எண்ணை. அதனால் அவை தகுதியல்லாதனவாகின்றன.

“பெண் எனும் ஆள்” ஊதியம் பெறுகிறவராகக் கூறி உழைப்புச் சந்தைக்குள் நுழைகையில் என்ன நடக்கிறது?

ஸிரி யென்ஸென், உழைக்கும் பெண்களின் குறிப்பான நிலைமை பற்றியும் வர்க்கப் போராட்டத்தில் அவர்கள் வகிக்கும் பங்கிற்கு அது என்ன செய்கிறது என்பது பற்றியும் எடுத்துரைத்துள்ளார். பெண் தொழிலாளர் “வேலைக்கும் குடும்பத்துக்குமிடையே நசிபடுகின்றனர்.” அவர்களது வாழ்வின் ஒவ்வொரு பகுதியும் அவர்கள் தொழிலாளர் மட்டுமல்ல ஒடுக்கப்பட்ட பாலினரைச் சார்ந்தவர்கள் எனும் உண்மையால் அடையாளப்படுத்தப் பெறுகிறது.

மாரிற் போல்ஸென் விவரிக்கும் நிலைக்குப் பெண்கள் பெரும்பாலும் போய்ச் சேர்வது ஏன்? நான் பின்வருவனவற்றை வற்புறுத்துவேன். “பெண் எனும் ஆளின்” (பெண்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள சமூகப் பாத்திரத்தின்) தனித்துவமான பண்புகள், இயன்றளவு அதிக லாபத் தைப் பெறுவதற்கான மூலதனத்தின் தேடலில் குறிப்பான முறைகளில் சரண்டலுக்குட்டுகின்றன. இது வேண்டுமென்றே திட்டமிட்டமுறையில் (நிகழலாம் எனினும்) நிகழ அவசியமில்லை. அடிப்படையில் “பெண் எனும் ஆளின்” சமூகப் பண்புகள் அவரை ஆண்களினின்றும் வேறு பட்ட முறைகளிற் சரண்டுவதற்கு இயலுமாக்குகின்றன என்பது பற்றிய பிரச்சனையே இது.

நான் சிறப்பாக மூன்று விடயங்களை இங்கு கவனத்திற் கொள்கிறேன்.

* பெண்ணின் உழைப்புச் சக்தியின் பெறுமதி,

* பெண்ணின் வாழ்க்கைக் கோலமும் (“வேலைக்கும் குடும்பத்துக்கும் இடையிலான தெரிவு” மூலம் தீர்மானிக்கப் படுவது) அது எவ்வாறு சரண்டப்படக்கூடும் என்பதும்,

* உற்பத்தித் துறையிலுள்ள பெண்கள் மீது பிரயோகிக்கப்படும் சிறப்பான ஒழுங்குமுறை ஏற்பாடுகள்.

பெண்களின் உழைப்புச் சக்தியின் பெறுமதி

பெண்கள் ஆண்களை விடக் குறைவான ஊதியம் பெறுகின்றனர். முன்னெலக்கான காலங்களில் இது வெளிவெளியாக நடந்தது. அதே வேலைக்குப் பெண்கள்கான ஊதியமும் ஆண்கள்கான ஊதியமும் இருந்தன. உதாரணமாக, 1914ல் டேல் மனநோயாளர் மனையில் ஒரு ஆண் பணியாளின் தொடக்க ஊதியம் ஆண்டுக்கு 600 நோர்வீஜிய குரோனர். அதே வேலைக்குப் பெண்ணின் ஊதியம் 350 குரோனர். (ஆதாரம்: 1976ல் எரிக்ஸன் எழுதிய நூல்).

வெளிவெளியான ஊதியப் பாகுபாடு பெரும்பாலும் மறைந்துவிட்டது. எனினும் ஆண்களின் சம்பளத்துக்கும் பெண்களின் சம்பளத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாடு மறையவில்லை. உழைப்புச் சந்தை பால் அடிப்படையிற் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆண்கள் ஆதிக்கத்திலுள்ள துறை களைவிடப் பெண்கள் ஆதிக்கத்திலுள்ள தொழில்களில் ஊதியம் குறைவாக உள்ளது. அநேகமாக, விலக்கின்றி, உலகெங்கும் இவ்வாறே உள்ளது. 1982ல் சர்வதேசத் தொழில் நிறுவனம் 25 நாடுகளில் நடத்திய ஆய்வில் தொழிற்துறையில் பெண்களின் ஒரு மணி நேர ஊதியம் ஏறத்தாழ ஆண்களினதின் முக்காற் பங்கு எனக் காட்டியது. ஆய்விற்குப்பட்ட விருத்திபெறும் நாடுகள் சிலவற்றில் பெண்களின் ஊதிய மட்டம் தொழில் வளர்ச்சி பெற்ற நாடுகளினதை விடக் கொஞ்சம் தாழ்வாக இருந்தது. எனினும் நாட்டுக்குநாடு பெரும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. அனைத்திற்கும் பொதுவானது ஏதெனின் எல்லாவிடத்தும் பெண்களின் ஊதியம் ஆண்களின் ஊதியத்தினும் குறைவாக இருந்தமை தான். சர்வதேச தொழில் நிறுவனத்தின்படி இதன் காரணம் ஒரே வேலைக்கு ஆண்களை விடப் பெண்களுக்குக் குறைவான ஊதியம் வழங்கப்படுவதன்றிக் குறைவான ஊதியந் தரும் தொழில்களில் பெண்கள் செறிவாகக் காணப்படுவது தான். (ஆதாரம்: 1986ல் ரூத் லேகர் ஸெவாட் எழுதிய நூல்).

குறைவான ஊதியந் தருந் தொழில்களிற் பெண்கள் செறிவாகக் காணப்படுவது ஏன்? தொழிற் சந்தை தன்னளவிற் பால் வேறுபாட்டைக் கணிப்பிற் கொள்வதில்லை என்றே பெரும்பாலான விளக்கங்களின் திட்டமுறைகள் ஊகிப்பதாக ஜோன் ஹம்ப்ரி 1984ல் எழுதிய நூலிற் கூட்டிக்காட்டுகிறார். தொழிற் சந்தை தொடக்கநிலையில் “பால் நடுநிலையானது”. எவ்வாறாயினுந், தொழிற் சந்தைக்கு வெளியே

உள்ள நிலைமைகள் காரணமாகத், தகுதி பெறாதோருக்கான அல்லது முன்னேறும் வாய்ப்பேயற்ற, தகுதிபெற இடமளியாத வேலைகள் போன்றனவற்றிற் போய்ச் சேருகின்றனர். குடும்பத்துக்கே முதற் பொறுப்பைக் கொண்டிருப்பதுடன் இணைத்துக்கொள்ளக்கூடியன வாகப் பஞ்சவற்ற தொழில்களையே “தெரிவு செய்கின்றனர்”. அவர் கட்டுக் கல்வியும் இல்லை. உயரும் ஆவலும் இல்லை. இவை யாவும் இணைந்து குறைந்த ஊதியத் தொழில்கட்டுப் பெண்களை நெருக்குகின்றன. பெண்களின் ஊதியத்திற்கும் ஆண்களின் ஊதியத் திற்கும் இடையிலான வேறுபாடு, தொழிற் சந்தையிற் பெண்ணின் வாய்ப்புக்கள் மீது செல்வாக்குச் செலுத்தும் புறக் காரணிகளின் விளைவானதாகும்.

இவை யாவும் அனேகமாகப் பெருமளவும் உண்மையாயிருக்கலாம். ஆயினும் இது முழுமையானதல்ல. அனேகமாக, இது முழுமையின் அதிமுக்கியமான பகுதியுமல்ல. ஹம்ப்ரி 1980ல் எழுதிய நூலிற் பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டுகிறார்:

“சந்தை” ஆணையும் பெண்ணையும் பால் வேறுபாடு கடந்து மதிப்பிடுவதில்லை. பாலும் ஆற்றலும் தொடர்பான ஆய்வுகளில் இது வற்புறுத் தப்பட்டுள்ளது. தொழிற்சந்தைகள், பெண்களைத் திறமைத் தொழில் களிலிருந்து விலக்கிவைக்க மட்டுமன்றிப் பெண்கள் அத் தொழில் களைச் செய்யும்போது அவற்றைத் தரந்தாழ்த்தும்படியும் செயற்படுகின்றன.

இதன் பொருள் ஏதெனின் பெண்ணின் உழைப்பினதும் ஆணின் உழைப்பினதும் பெறுமதியிலேயே வேறுபாடு உண்டு என்பதாகும்.

(க்யேரஸ்ற்றி எரிக்ஸன் நோர்வே தொழிலாளர் கட்சியின் தலைமை உறுப்பினராவார். அவர் அக் கட்சியின் தலைவராகச் சில காலம் பணியாற்றியிடுள்ளார்.)

(செம்பதாகை இதழ் 11: ஒக்டோபர் 2011)

*****

புரட்சிக் காலகட்டங்களும் புதிய ஜனநாயகப் புரட்சியும்

மோகன்

புரட்சியின் காலகட்டங்கட்கான நியாயம்

இறுதியிற் கம்யூனிச் உலகாக அமையவுள்ள சோஷலிச் உலகு தவிர்ந்த இறுதி இலக்கெதுவும் மாக்ஸியர்கட்கு இருக்கவியலாது. மாக்ஸியர்கள் சோஷலிசமெனக் கருதுவதற்கும் சமூக ஜனநாயகவாதி களும் பிற சீர்திருத்தவாதிகளும் சோஷலிசமெனச் சொல்கிறவைக்கும் உள்ளடக்கத்திலும் அணுகுமுறையிலும் தெளிவான வேறுபாடு உண்டு. மாக்ஸியர்கள் வேண்டும் சோஷலிச் சமுதாயம் முதலாளிய சமூக உருவாக்கங்களிலிருந்து தோன்றலாம். அரைப்-பிரபுத்துவ, அரைக்கொலனிய சமூக உருவாக்கங்களிலிருந்தோ கொலனிய முதலாளியத் திணிப்பின் விளைவான பிற பலவீனமான முதலாளிய சமூக உருவாக்கங்களிலிருந்தோ கூட அது தோன்றலாம்.

சோஷலிசத்துக்கும் அதன் இறுதி வடிவான கம்யூனிசத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாடு, கம்யூனிசத்தின் வருகை வரையான நீண்ட காலத்தில் அரசு என்பது உதிர்விற்கு உட்படும் என்ற புரிதலுடன் தொடர்புடையது. கம்யூனிச மாற்றத்தை வழிநடத்தப் போவதான பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரத்தின் கீழ் அரசு ஒன்று தேவைப் படும். முதலாளியத்தைத் தூக்கியெறிந்த பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரமே சோஷலிச அரசு எனப்படுகிறது. முதலாளிய விருத்தியின் தவிர்க்கவியலாத ஒரு இயல்பு, சமூகங்களின் முதலாளிய மாற்றத்திலும் தொழில் விருத்தியிலும் உள்ள ஒருசீரின்மையாகும். அதனாற் கம்யூனிச மாற்றத்திற்கு ஒரு நீண்ட காலம் தேவையாகிறது. இத் தொடர்பிலேயே, சோஷலிசத்துக்கான பாதையின் காலகட்டங்கள் அல்லது புரட்சியின் காலகட்டங்கள் பற்றிய கேள்விகளும்,

அவற்றையொட்டி, ஒரு நாட்டில் சோஷலிசம் பற்றிய கேள்வியும் எழுகின்றன.

பல ‘இலட்சியவாதிகளும்’ ‘இடது தீவிரவாதிகளும்’ ட்ரெட்ஸ்கி வாதிகளும் புரட்சியின் காலகட்டங்களையும் ஒரு நாட்டில் சோஷலிசத்தின் சாத்தியத்தையும் மறுத்துள்ளனர். ஒரு நாட்டில் சோஷலிசத்தைக் கட்டியெழுப்புவதை மறுப்பதன் மூலம், உலகப் புரட்சியின்றி சோஷலிசத்தைக் கட்டியெழுப்ப இயலாது என்று ட்ரெட்ஸ்கி வாதிகள் கூட்டுகின்றனர். முதலாளிய உலக ஒழுங்கைப் பற்றிய யதார்த்தமற்ற பார்வையும் லெனினுக்கும் ஸ்ற்ஹாலினுக்கும் மாறாக ட்ரெட்ஸ்கி சொன்னவை எப்போதுமே சரியானவை என நிறுவும் தணியாத் தாபமும், அவற்றுடன் சேர்ந்து, ஸ்ற்ஹாலின் மீதான வெறித்தனமான எதிர்ப்புமே இந்த நிலைப்பாட்டின் ஆதாரங்கள்.

உலகளாவிய முறையில் முதலாளிய மாற்றம் ஒருசீர்ற்றது என்பதால், சோஷலிசத்துக்கான பாதையும், கட்டாயமாக, முதலாளிய விருத்தி மட்டத்துக்கும் நிலவுகிற உலக நிலைமைக்கும் அமைய வேறுபடும் என்பது ஒக்ற்றோபர் புரட்சிக்குப் பிந்திய வரலாற்று அனுபவமாகும். அதைவிடப், புரட்சி செய்யவும் சோஷலிசத்தைக் கட்டியெழுப்பவும் எந்த ஒரு நாட்டு மக்களும் பின்பற்றுவதற்கான திட்டவட்டமான மாதிரியிரு எதுவும் இல்லை என்றும் நடைமுறை காட்டியுள்ளது.

புரட்சிகள் தோற்றுள்ளன; சோஷலிச அரசாங்கங்கள் வீழ்ந்துள்ளன. அது ஒரு நாட்டில் சோஷலிசத்தைக் கட்டியெழுப்பும் கொள்கையின் உள்ளாரர்ந்த குறைபாட்டால்ல. மாறாக, சோஷலிச சமுதாயத்தின் அக முரண்பாடுகளைச் சரியாகக் கையாளாமையாலும் முதலாளியம் தூக்கியெறியப்பட்ட பின்பும் வர்க்கமும் வர்க்கப் போராட்டமும் தொடரக்கூடிய வழிகளை உணரத் தவறியமையாலுமே அவ்வாறு நிகழ்ந்தது. நமது பணி ஏதெனின், கடந்தகாலத் தவறுகளினின்று கற்று சோஷலிசத்தை நோக்கி முன்னேறுவதாகும்.

நன்கு ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட ஒரு சர்வதேச இடதுசாரி அமைப்போ பரந்துபட்ட ஆனாற் தெளிவான வேலைத்திட்டத்தைக் கொண்ட ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு இயக்கமோ இருப்பது ஏந்தவொரு நாட்டிலும் புரட்சிக்கு உதவும். பற்றறுதியடைய ஏகாதிபத்திய விரோத அல்லது,

அதினும் விரும்பத்தக்கதாக, இடதுசாரி அரசாங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு முற்போக்கு முகாம் இருப்பின் அது மேலும் உதவியாயிருக்கும். அப்படியானவை தாமாக வந்தமையா. அவை சர்வதேச அளவிற் தளராத போராட்டத்தின் மூலமே வருவன.

ஏகாதிபத்திய வடிவில் முதலாளியம் உலகின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்திவந்துள்ளது என்ற யதார்த்தத்தையும் உலகப் புரட்சி கண்ணுக்கெட்டுந் தொலைவில் இல்லை என்ற யதார்த்தத்தையும் மீறி, முதலில் ரஷ்யாவிலும் பின்னர் சீனா உட்பட்ட பிற நாடுகளிலும் புரட்சிகள் நிகழ்ந்தன. அப் புரட்சிகள் பாட்டாளி வர்க்கத் தலைமைக் கீழ் சோஷலிச உற்பத்திமுறையைச் செயற்படுத்தும் பணியைப் பொறுப்பேற்றன. அப் பணியின் முழுமைப்படுத்தல், உலகின் பிற பகுதிகளில் நடந்தவற்றிற் தங்கியிருந்தமை உண்மையே. எனினும், அப் பொருளாதாரங்கள் நகர்ந்த திசை பற்றி ஐயத்துக்கு இடமில்லை. போராற் சீரழிந்த ஜேர்மனியின் பகுதியான கிழக்கு ஜேர்மனியை விட்டால், சோஷலிசத்தை நிறுவவிருந்த நாடெடுவும் முன்னேறிய தொழிற்துறையைக் கொண்ட முன்னாள் முதலாளிய வல்லரசல்ல. புரட்சியின் பின்பு சோவியத் ஒன்றியமாகிய ரஷ்யாவிலும் பின்பு சீனாவிலும் நடந்த புரட்சிகள், முறையே, வலிய பிரபுத்துவ எச்சங்களைக் கொண்ட பின்தங்கிய முதலாளியப் பொருளாதாரம் ஒன்றிற்கும் முதலாளிய வல்லரசுகளின் நெடுங்கால ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட ஒரு அரைப் பிரபுத்துவப் பொருளாதாரம் ஒன்றிற்கும் வாரிசுகளாகின. சோவியத் ஒன்றியத்தின் பொருளாதாரத்தை நல்லீனப்படுத்தவும் விவசாயத் துறையில் சோஷலிச உற்பத்தி உறவுகளைப் புகுத்தவுமான முயற்சிகள் பின்னிடைவுகளைக் கண்ட போது, வெளினின் தலைமைக் கீழ், சோஷலிச மூலோபாயம் “புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையாக” மாற்றியமைக்கப்பட்டது. அவ்வாறான ஒரு அனுசரிப்பு இல்லாமற் புரட்சி தப்பிருக்காது.

புரட்சியின் காலகட்டங்கள்

புரட்சியின் காலகட்டங்கள் எனும்போது, மாக்ஸியர்கள், உற்பத்திச் சக்திகளதும் உற்பத்தி உறவுகளதும் இயல்புகட்கமைய முழு நாட்டிலும் அல்லது அதன் பகுதிகளில் புரட்சியின் பணிகளைக் காலப்

பிரிப்புக்கு உட்படுத்துவதையே கருதுகின்றனர். முழுமையாகத் தொழில்மய்ப்பட்ட முதலாளியப் பொருளாதாரமாக விருத்திபெறாத ஒரு பொருளாதாரத்தை மாற்ற நடவடிக்கை எடுக்குமுன், கள நிலவரங்கள் பற்றிய மதிப்பீடு அவசியம்.

எவ்விடத்தும், பாட்டாளி வர்க்கச் சர்வாதிகாரத்தை நிலைநிறுத்த, மக்கள் ஜனநாயகம் ஒன்றை நிறுவுவது அவசியம். ஒரு நாட்டிற் குறிப்பிடத்தக்க முதலாளிய ஜனநாயகம் இருக்குமாயின் மக்கள் ஜனநாயகத்துக்கு மாறுவது சிக்கலற்றது. முதலாளிய ஜனநாயகம் இல்லாதபோது அல்லது, பல முன்னாட் கொலனிகளின் விடயத்திற் போன்று, மிகக் குறைபாடாயிருக்கும் போது, மக்கள் ஜனநாயகத்தை நிறுவுமுன், நிறைவூராதுள்ள ஜனநாயக அரச நிருவாக அம்சங்களைக் கவனிக்கவேண்டி நேருகிறது. நிறைவேற்றற்குரிய பணிகளிற் பல முதலாளிய ஜனநாயகத்துக்குரியன என்பதாற் புரட்சியும் முதலாளிய ஜனநாயகப் புரட்சியாக அமைய வேண்டியதில்லை. பாட்டாளி வர்க்கக் கட்சி ஒன்றன் நோக்கம் முதலாளிய ஜனநாயகத்தின் பெயரில் முதலாளிய ஆட்சியை நிறுவுவதல்ல.

புதிய ஜனநாயகம்

பின்தங்கிய தொழிற் துறையையும் பிரபுத்துவச் சமூக உறவுகளையும் கொண்ட ஒரு நாட்டில் மக்கள் ஜனநாயகத்தை நோக்கி நகர்வதன் சங்கடத்தை மனத்திற்கொண்டே புதிய ஜனநாயகம் என்ற கருத்தாக்கம் சீனாவில் அறிமுகமானது. முற்றாகத் தொழிலாளி வர்க்கத் தலைமையின் கீழ் இயங்கும் மக்கள் ஜனநாயகத்தைப் போலன்றிப் புதிய ஜனநாயகம், முற்போக்கான —அல்லது முற்போக்காக அமையக்கூடிய— வர்க்கங்களின் நேச அணியின் மீது தங்கியுள்ளது. இங்கு, தலைமை தொழிலாளி வர்க்கத்தினதாகவும் வழிநடத்தல் தொழிலாளி வர்க்கச் சித்தாந்தத்தினதாகவும் இருப்பது முக்கியமானது. அதன்மூலம், அது, அத்தியாவசிய முதலாளிய ஜனநாயகப் பணிகளை நிறைவேற்றி அங்கிருந்து மக்கள் ஜனநாயகத்தை நோக்கி முன்னேறும் முலோபாயமாகிறது.

சீனாவிலே வர்க்கங்களின் நேச அணி தொழிலாளர்களையும் ஏழை, நிலமற்ற, நடுத்தர வியசாயிகளையும் சிறு முதலாளிகளையும் தேசிய

முதலாளிகளையும் கொண்டிருந்தது. தெளிவாகவே, அதன் நோக்கம் ஏகாதிபத்தியத்தையும் அதன் நெருங்கிய கூட்டாளிகளான போர்ப் பிரபுக்களையும் தரகு முதலாளிகளையும் பெரும் நிலப்பிரபுக்களையும் தனிமைப்படுத்துவதாகும். ஜனநாயக மாற்றம் என்பது இவ்விரு தரப்பினர்க்குமிடையிலான பிரிகோடகவும் இருந்தது. எவ்வாறாயினும், ஜனநாயக மாற்றம் முதலாளிய ஜனநாயக இலக்குக்கட்கு மட்டும் வரையறைப்பட்டிருந்தாற் புரட்சியாற் தனது மக்கள் ஜனநாயக இலக்குக்களையும் சோஸலிசப் பொருளாதாரத்தையும் நோக்கி முன்னேற இயலாது. எனவே, புதிய ஜனநாயகம் என்பது, ஒரு இடைக்கால நிலையே ஒழிய இறுதி இலக்கல்ல. எனினும் அதில்லாது புரட்சியால் ஒடுக்குமுறையாளர்களான சிறுபாலோருக்கு எதிராகப் பெரும்பாலோரை ஜக்கியப்படுத்த இயலாது. அதே வேளை, அதைக் கடந்து செல்லத் தயங்குவது, வரையறைக்குட்பட்ட ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புடைய முதலாளி வர்க்கத்திடம் மண்டியிடுவதாகும்.

பல்வேறு காரணங்களால், புதிய ஜனநாயகப் புரட்சிக்கான நியாயம் முன்றாம் உலகு முழுவதிலும் உள்ளது. அதை அவசியமாக்குவன எவையெனின், முதலாளிய ஜனநாயகப் பணிகள் நிறைவுபெறாமையும் இருக்கக்கூடிய முதலாளிய ஜனநாயக வடிவங்கள் தொடர்ந்து ஏகாதிபத்திய மிரட்டலுக்கு உட்பட்டிருப்பதுமாகும். முன்னாள் ஆசிய, ஆபிரிக்கக் கொலனிகளின் முதலாளிய ஜனநாயகம், முதலாளிய ஜனநாயகப் புரட்சி மூலம் நிறுவப்படாமல் கொலனிய வல்லரசுகளால் அவற்றின் தேவைகட்கமையத் திணிக்கப்பட்டமை அங்கு முதலாளிய ஜனநாயகப் பணிகள் நிறைவுபெறாமைக்கு ஒரு வலிய காரணாகும். மேட்டுக்குடியினரே ஆட்சியில் தொடர்வதற்கமையக் கையாளக்கூடிய வாக்கு வங்கிகள் என்பதே மக்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட வகிபாகமானது. அதற்கப்பால் பாராஞ்மன்ற ஜனநாயகம் மக்களை அடையவில்லை.

ஒரு நூற்றாண்டு முன்னர், பல வத்தின் அமெரிக்க நாடுகளில், ஒரு புரட்சிகர இயக்கமோ சுதந்திரப் போராட்டமோ ஏதோ வகையான தேர்தல் ஜனநாயகத்தை ஏற்படுத்தியபோதும், ஏகாதிபத்தியவாதிகளும் பெரும் நிலச் சொந்தக்காரர்களும் ஒத்துழைத்து ஜனநாயகத்துக்கு ஒழுங்குமுறையாகக் குழிபறித்தனர். அதற்குப் பின்தங்கிய அரசியலும் மந்தமான தொழில் விருத்தியும் உதவின. நாடுகளின் பொருளாதாரங்கள் பெருமளவும் பண்ணைத் தொழிலிலும் கனிமச்

சுரங்கங்களிலும் தங்கியிருந்ததால் முதலாளிய உற்பத்தி உறவிற்குப் பதிலாகப் பிரபுத்துவத் தன்மையான உற்பத்தி உறவுகளே நிலவின.

பிரபுத்துவ உற்பத்தி உறவுகள் இல்லாத இடங்களிலும், பிரபுத்துவச் சிந்தனையின் ஆதிக்கம் இருப்பதும் பல சமயங்களில் ஏகாதிபத்திய ஆதரவுடன் ஒரு ஆதிக்கத் தேசிய இனத்தின் தேசிய ஒடுக்குமுறை தொடர்வதும் கணிசமான தொழில் விருந்து இருந்தும் ஏகாதிபத்திய நெறிப்படுத்தலால் விகாரப்பட்ட பொருளாதாரமும் ஜனநாயக மாற்றத்தைத் தடுத்துள்ளன. எனவே மக்கள் ஜனநாயகத்தை அடைய முன்பு, புரட்சி ஒரு இடைக்கால நிலையூடு செல்லவேண்டியுள்ளது.

புதிய ஜனநாயகத்துக்கு ஒருசீரான நெறிமுறைகளையோ தரப்படுத்தப்பட்ட வகைமாதிரியையோ நாடுவது வரட்டுத்தனமாகும். புதிய ஜனநாயகப் புரட்சியின் பணிகளும் மக்கள் ஜனநாயக மாற்றத்துக்கான கால அளவும் சூழலுக்கமைய வேறுபடும். நாடுகட்கிடையில் மட்டுமன்றி, ஒரு நாட்டின் வெவ்வேறு சமூகங்கள்கு இடையிலும் — உதாரணமாகச் சீனாவின் பிற பகுதிகளை விட மந்தமான வேகத்திலேயே திபெத்தில் கூட்டு உடைமையை நோக்கிய நகர்வு நிகழ்ந்தமை போன்று— வேறுபாடான அனுகுமுறைகள் தேவைப்படும். இவ்வாறு புதிய ஜனநாயகப் புரட்சியின் பணிகளை ஒரு நாட்டின் ஒரு சமூகத்தினுள்ளே பிரதேசத்தினுள்ளே, அது எந்த அளவுக்கு மாற்றத்துக்கு ஆயத்தமாயுள்ளது என்பதைப் பொறுத்து, காலப் பிரிப்புக்கு உட்படுத்தும் தேவை வரலாம்.

தொகுத்துக் கூறுவதாயின், புதிய ஜனநாயகம் என்பது, பாட்டாளி வர்க்கத் தலைமையிலான ஒரு ஏகாதிபத்திய விரோத ஜக்கிய முன்னணி தனது புரட்சியின் வெற்றியைக் கெட்டிப்படுத்திச், சமூகத்தை ஜனநாயகப்படுத்துவதன் மூலமும் பிரபுத்துவத்தின் எச்சங்கள் அனைத்திற்கும் முடிவுகட்டுவதன் மூலமும் மக்கள் ஜனநாயகத்தின் கீழ் சோஷலிச மாற்றத்துக்கு ஆயத்தப்படுத்துவதைக் குறிக்கும்.

(செம்பதாகை இதழ் 16: ஜனவரி – மார்ச் 2013: (மலத் தலைப்பு: புரட்சியின் காலகட்டங்களும் புதிய ஜனநாயகப் புரட்சியும்)

*****

தமிழ்ச் சூழலில் மாற்றுச் சிந்தனையின் தேவை

ந.பார்த்தீபன்

பொதுவுடமை இயக்கத்தின் புரட்சிகர முன்னோடி தோழர் கே.ஏ. சுப்பிரமணியத்தின் 25ஆவது வருட நினைவு நினைவுப் பேருரை ஆற்றக் கிடைத்த இந்த வாய்ப்பினைப் பயனுள்ள வாய்ப்பாகக் கருதுகிறேன்.

இன்றைய தமிழ்ச் சூழலிலுள்ள, தமிழினம் தோன்றிய காலத்தி விருந்த சாதி, சமய, பிரதேச, மொழி, வரக்கம் போன்ற இன்னோ ரன்ன விடயங்களில் புரையோடிப் போயுள்ளவற்றை முன்வைப்பதை விடுத்து வேறு விடயங்களிற் கவனத்தைச் செலுத்த முயற்சிக்கிறேன்.

ஆனாலும் தமிழ் பேசும் மக்களின் தேசிய விடுதலைக்கும் சமூக மாற்றத்திற்குமான மாற்றுச் சிந்தனைக்கு மேற்கூறிய விடயங்கள் யாவும் அத்தியாவசியமானவை என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

சொல்பவன் போதிக்கிறான், செய்பவன் சாதிக்கிறான் என்பதற்கு இணங்கத் தோழர் மணியம் சொல்லும் செயலும் ஒன்றாய்க் கொண்ட கருமவீரன் என்பதை அவரைப்பற்றித் தெரிந்த யாவரும் ஏற்பார்.

தோழர் மணியத்தைச் சந்திக்கும் வாய்ப்போ, பழகிக் களிக்கும் வாய்ப்போ, அவருடைய இயக்கச் செயற்பாடுகளில் இணைந்து பணி யாற்றும் வாய்ப்போ எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் அவரது மருமகன் கலாநிதி ந. இரவீந்திரனுடன் தொடர்பு இருந்ததனால் தோழர் மணியத்தின் அருமைப் புதல்வியின் அன்பும் ஆதரவும் எனக்கும் என் குடும்பத்திற்கும் கிடைத்ததை உணர்கிறேன்.

கலாநிதி இரவீந்திரன், அவரது குடும்பத்தினர் ஆகியோருடன் பழகிய அந்தப் பழக்கத்திற்கு பிராயச்சித்தமாக தோழர் மணியம் அவர்களுடைய 25ஆவது வருட நினைவு நிகழ்வில் கலந்துகொள்ளக் கிடைத்த வாய்ப்பையும் பயன்படுத்திக் கொள்வதில் பெருமகிழ்வெய்துகிறேன்.

இந்த நல்வாய்ப்பும், நாடறிந்த கவிஞர் முருகையன் கேட்போர் கூடத்தில் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையினர் முன் நிகழ்வதும் எனக்குத் திருப்தியையும் மகிழ்வையும் தருகிறது என்பதைக் கூறு வதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

தேஷ் சோறு நிதம் தின்று சின்னஞ்சிறு கதைகள் பேசி, நரை கூடிக் கிழப் பருவமெய்தி... வேடிக்கை மனிதரைப் போலே என்று பாரதி கூறிய வேடிக்கை மனிதராய்த் தான் நாம் இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக் கின்றோம். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சோக்கிரட்டீஸ் கூறிய ஏன், எதற்கு, யாருக்காக போன்ற கேள்விகளை நாம் இன்னமும் கேட்டுக் காரியமாற்றுவதில்லை. கவிஞர் முருகையன் கூறியது போல இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பழைய சுமையைச் சமந்து கண்பிதுங்கக் காட்டுவழியிற் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கின்றோம். வேண்டாத குப்பை விலக்கி அப்பாலே செல்லும் அறிவோ குறைவு என்பதை நாம் சிந்திக்கத் தவறுகின்றோம். இனியாவது சிந்திப்போம்.

தற்காலத் தமிழ்ச் சூழலில் மாற்றம் ஏற்படுத்துவதற்கு சிறந்த கருவி கல்வியே. இருப்பினும் எமது கல்வி நிலை? கல்வித் தரத்துக்கு அளவு, பண்பு என்ற இரண்டு விடயங்கள் உண்டு. அளவுத் தரம் அதிகரித்துச் செல்லும் அளவுக்குப் பண்புத் தரம் அதிகரித்ததா என்பதே இன்றுள்ள கேள்வி. கல்வியின் பண்புத் தரத்தை நாம் கவனத்திற் கொள்வதில்லை. எவ்வளவு சம்பாதித்தாய் என்று தான் கேட்கின்றோம். எப்படிச் சம்பாதித்தாய் என்று யாரும் கேட்பதும் இல்லை, சிந்திப்பதும் இல்லை. இன்று கல்வியிலும் இதே நிலை தான். பரீட்சைப் பெறுபேறு கள் தான் இறுதி இலக்கு அதனால் பண்புத் தரம்...?

தற்காலத் தமிழ்ச் சூழல் கல்விக்கு ஒரளவு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதாகக் கூறிக்கொள்கிறோம். பாடமாக்கி ஒப்பித்துப், பெறு பேற்றை உயர்த்திப் பதவிகளைப் பெற்று.... என இது செல்கிறது. தேர்ச்சிகளும் தேர்ச்சி மட்டங்களுமென ஏட்டளவில் இருந்தபோதும் செயற்படுத்துவதில் பின்தங்கியே நிற்கின்றோம். இது தொடர்பாகப் பலரும் சிந்திக்கின்றோம். ஆனால் யாரும் செயற்படுத்த முன்வருவதில்லை. அண்மையில் பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்குப் 10 நாள் செயலமர்வு நடந்த போது, இறுதி நாள் நிகழ்வுக்கு ஒரு நாடகம் நடிப்பதற்கு விடயத்தைத் தெரிவுசெய்த போது புலமைப்பரிசில் பரீட

சையும் மாணவர்களின் துயரங்களும் தான் அவசியமானதெனக் கூறி, நடித்துக் காட்டப்பட்டது. ஆனால் அது வெறும் கலையாக மேடையேற் றப்பட்டதே அன்றி, அதன் பின்னான் நடைமுறைகள் மீண்டும் பரீட் சையும் வதையும் தான். அதனை மாற்றுவதே சிறந்ததென எல்லோரும் ஏகமனதாகக் கூறிய போதும் செயற்படுத்தத் தவறுகிறோம். இதன் விளைவுகளை நாம் சிந்திப்பதில்லை.

குறைந்தது தரம் 3இலிருந்து அந்தப் பிள்ளைகள் தயார்ப்படுத்தல் என்ற பெயரில், அவர்களுடைய பிள்ளைமையைப் பாதிக்கும் வகையில் ஆசிரியர்களும் பெற்றோர்களும் செயற்படுகிறார்கள். மாற்றுச் சிறந்தனை தேவை. மாற்றுச் செயற்பாடு தேவை.

தரமான கல்விக்குத் தரமான ஆசிரியர்கள் என்று கொள்கையைப் பிரகடனப்படுத்திக்கொண்டு தரமான ஆசிரியர்களையா கல்லியியல் கல்லூரிகள் உருவாக்குகின்றன? “சுதந்திரமற்ற, சுயசிறந்தனைக்கு வாய்ப்பளிக்காத நவீன தொடர்புச் சாதனங்களைப் பயன்படுத்தி அன்றாட நாட்டு நடப்பை அறிய முடியாத விரிவுரையாளர்களும், வளவாளர்களும் வழங்குகிற குறிப்புக்களைத் திருப்பி ஒப்பித்து முன்று வருடங்களைக் கடத்துகிற ஆசிரியர்களையே உருவாக்கு கிண்றோம்” என 100ஆவது “அகவிழி” இதழில் கலாநிதி ந. இரவீந்திரன் குறிப்பிடுகிறார். இதன் காரணமாக வெளியேறும் பெரும்பாலான ஆசிரியர்கள் எப்படி உழைக்கலாம் என்று சிந்திக்கிறார்களே ஒழிய நல்ல மனப் பாங்கு கொண்ட மாணவர்களை உருவாக்க நினைப்பதில்லை. இன்று மிகவும் மோசமான சுரண்டலுக்கு வழிவகுக்கும் ரியுசன் கலாசாரத்தை வளர்ப்பதில் தான் ஆசிரியர்களின் மனப்பாங்கு சென்றுள்ளது. ஒரு காலத்திற் பின்தங்கிய மாணவனுக்கு அவன் பின்தங்கிய பாடத் திற்கான மேலதிக உதவியாக மேலதிக வகுப்பு என இருந்த நிலை மாறி இன்று அது ஒரு நாகரிகமாக மாறிவிட்டது.

முழுமையான இலவசக் கல்வி என்ற கொள்கை இலங்கையில் மட்டும் தான் என்பது யாவரும் அறிந்த விடயம். ஆனால் இன்றைய நிலை என்ன? ஓவ்வொரு பாடத்திற்கும் தனியான வகுப்புகள், ஒரு மணித் தியாலயத்திற்கு 500, 600 ரூபாய்கள் செலவு. இறுதியில், வேறு எந்த நாட்டிலும் கல்விக்காக இல்லாத செலவு எமது நாட்டில் தான் என லாம். போட்டிப் பரீட்சைகள், வணிகப் பிரிவில் 39 மாணவர்கள் 3A

சித்தி எடுத்தும் பல்கலைக்கழக வாய்ப்பு மறுக்கப்படும் நிலை. உலக நாடுகளில் இல்லாத போட்டி இலங்கையில். அதனால் மாணவர்கள் கடும் பிரயத்தனத்தை எடுக்கும் நிலை. இதற்கு இன்னொரு காரணம் எல்லோரும் ஒரே துறையில் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செல்ல எத்தனிக் கும் தன்மை. இவ்வாறு போட்டிபோட்டுப் பல இலட்சம் செலவுசெய்யும் மாணவர்கள் அதை எவ்வாறு உழைக்கலாமென மனக்கணக்குப் போட்டே தொழிலில் ஈடுபெடுகிறார்கள். அதனாற் குறுக்குவழியில் உழைக்கும் நிலை. பாதிக்கப்படுவது சமுகம் தான். போலியான மருத்துவம், பொருத்தமில்லாக் கட்டட உருவாக்கம், இலஞ்சம், ஊழல் எனச் சமுகச் சீரழிவு தலைவரித்து ஆடுகிறது. வெளிநாடுகளில் காப் பெட் ரோட்டு இருபது வருடங்களுக்கு மேற் பயன்பட, எமது நாட்டில் இரண்டு வருடங்கள் கூடத் தாக்குப்பிடிக்காமற் போகும் காரணம்?

தற்காலத் தமிழ்ச் சூழலில் மிகவும் மோசமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவது கலாசார. பண்பாட்டு, பாரம்பரிய நடைமுறைகளில் ஏற்படும் சீரழிவுகள் தான். குறிப்பாக வெளிநாட்டு நாகரீகத்தின் தாக்கம் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளில், திரைப்பாடல்களினாடாக வைரஸ் போல பரவகின்றன. கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் என வாழ்கிற இளந் தலைமுறையினர் கவர்ச்சி. அழகு, நாகரிகம் என்ற பெயரில் சமுகச் சீரழிவுக்கு வித்திடும் உடைகள், நடை உடை பாவனைகள், பழக்கவழக்கங்கள்... இனப் பிரச்சனை, யுத்தம், அழிவு போன்ற வற்றை கூறிக்கொண்டு போதைவள்ளுக்கு அடிமையாதல், குடிவெறி யில் திளைத்தல், வருமானத்திற்காக விபசாரம் செய்தல் எனப் பல சீர்கேடுகள். மாற்றுச் சிந்தனை மட்டுமல்ல செயற்பாடும் அவசியம்.

தற்காலத் தமிழ்ச் சூழலில் ஊடகங்களின் செயற்பாடு மாற்றுச் சிந்தனைக்கு உட்படுத்த வேண்டியதே. விழுந்தபாட்டுக்குக் குறிச்சு தல் போல, நடுநிலமையை பேணவேண்டியவர்கள் பக்கச்சார்பாகத் தமது வசதி வாய்ப்புக்கு துணை போனதைக் கடந்த தேர்தல் காலத் தில் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு என்பது பொய்யாய்ப் பழங்குடையாய் போனது. ஆட்சி மாற்றத்தை மக்கள் விரும்பிய போதும், இறுதி வரை, அரசு சார்பான பிரசாரத்தை ஊடகங்கள் செய்தன. நடுநிலமையை பேண மக்களுக்கு உண்மையை எடுத்துரைக்க வேண்டிய ஊடகங்கள் சோரம் போனதை நாம் அறிவோம் இது ஒரு புறமிருக்க பயன்படுத்தும் மொழிநடை, காட்சிப்

படுத்தும் விடயங்கள், காட்சிப்படுத்திய விளம்பரங்கள் மாற்றுச் சிந்தனைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும். காலை முதல் இரவு வரை தமிழ்நாட்டுத் திரைப்படங்கள், அவற்றின் பாடல்கள், நகைச்சுவை காட்சிகள், அங்கு நடைபெற்ற திரைப்பட, சின்னத்திரை நடிகர், நடிகைகளின் பேட்டிகள், போதாததற்குப் பட்டிமன்றங்கள். உண்மையில் எமது நாட்டு நிகழ்ச்சிகளை ஒலி-ஒளிபரப்ப விரும்பாத ஊடகங்கள் அதனை விரும்பாத மக்கள் கூட்டமெனவும் கூறுவார்கள். இவை பற்றிச் சிந்திக்க தவறிவிட்டோம்.

சமுத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாறு கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் தான் பதிவு செய்யப்பட்டது என்றும் தமிழிலக்கிய வரலாறு சங்ககால மென்ற கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இன்று வரை பதிவு செய்யப்பட்ட நிலையில் மேற்கூறிய ஊடகங்களின் செயற்பாடு சிந்திக் கப்பட வேண்டியது. தமிழ் நாட்டின் கலை இலக்கியங்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து எமது நாட்டு கலை இலக்கிய முயற்சிகளை இருட்டிப்புச் செய்யும்போது சமுத்திலக்கிய வரலாறு எப்படிப் போகு மென்பதை உணரலாம். மெல்லத் தமிழ் இனிச்சாகும் என்பது போல் அறிவிப்பாளர்களின் மொழிநடை, கொல்லாமல் கொல்லும் நடையாகி றது. அறிவிப்பாளருக்கு இருக்கவேண்டிய தகுதிகள் என்பதாக அவர்களின் போக்குப் போகிறது. நல்ல தமிழ் கேட்க முடிவதில்லை. தமிழுக்காக உயிர் கொடுத்து 35 வருடங்களை இழந்துநிற்கும் நாம் தமிழுக்கு உயிர்கொடுக்கத் தவறிவிட்டோம். தற்காலத் தமிழ்ச் சூழல் மொழி நடையைப் பொறுத்தவரையில் தமிங்கிலம், தங்கிலீசு என்பதாய் மாறிப் போவதை உணரத் தவறுகின்றோம். இதற்கான மாற்றுச் சிந்தனையும் செயற்பாடும் வேலைத் திட்டங்களும் அவசியமும் அவசரமும் ஆகும்.

அழகாக இருக்கவேண்டும், பிழையாகப் பேசவேண்டும். அடுத்து நகர்ப்புற மோகம், கிராமப்புறத்தில் பிறந்து வளர்ந்து கல்விகற்று கிராமக் கோட்டாவைப் பயணப்படுத்தி பல்கலைக்கழக வாய்ப்பை உயர் பதவி யைப் பெற்றுவிட்டுக் கிராமத்தை மறந்துநிற்கும் பலரை இன்று காண்கிறோம். தமது கிராமத்திற்கு வேறுயாரும் வந்து சேவைசெய்ய வேண்டும், கிராமத் தேவைகளை நிறைவுசெய்ய வேண்டும் என எதிர் பார்ப்பவர்களாகப் பலருங் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் படித்தவர்கள், பட்டம் பெற்றவர்கள், உயர்ப்பதவிகளில் இருப்பவர்கள். ஆக, படித்தவர்களே இதனை உணர்ந்துகொள்ளத் தவறும்போது பாமர்க ஸிடம்

இவற்றை எவ்வாறு எதிர்பார்ப்பது? ஆயினும் பாமரர்களுக்கு இந்தக் கரவு, வஞ்சகம், சூது என்பன இல்லாதிருப்பதையும் அதிக இடங்களிற் பார்க்கலாம். படிப்பு, பட்டம், பதவி என்பன சுகபோகம் அனுபவிக்கவும் சுயநலத்தை காப்பாற்றவும் துணைபோவதைத் தான் பார்க்கிறோம்.

தனியார் துறையின் மேலாதிக்கம், கல்வித் துறையில் மாத்திரம் அன்றி மருத்துவத் துறையில் ஊடுருவி நிற்பது தற்காலத் தமிழ்ச் சுழலில் கவனத்துக்குரியதாகவும் கவலைக்குரியதாகவும் காணப்படுகிறது. அரசு மருத்துவமனைகளுக்குச் சென்று பலர் சுகப்படாமல், கால-செலவு விரயங்களை அனுபவித்துத் தனியார் துறை மருத்துவரை நாடுவதும், மருத்துவமனைகளுக்குச் செல்வதையும் இன்று பார்க்கிறோம். சுரண்டலின் உச்ச இடமாகத் தனியார் மருத்துவர்களும் மருத் துவமனைகளும் காணப்படுகின்றன. அரசு மருத்துவமனைகளிலுள்ள தாதியர், உத்தியோத்தர், ஊழியர் நடந்து கொள்ளும் முறையே பலரை உளத்தாக்கத்திற்கு உள்ளாக்கியுள்ளது. நோயாளியுடனான தொடர்பு, பரிவு, அரவணைப்பு, யாவும் இன்று சிக்கலாகக் காணப்படுகிறது. அரசு மருத்துவமனைக்கு செல்பவர்களைத் தனியார் மருத்துவ மனைக்கு அழைக்கும், கட்டாயப்படுத்தும் மருத்துவர்கள் பலரைப் பார்க்கின்றோம். தனியார் கல்வி நிலையங்களுக்கு வரவழைப்பதற்காக அரசு பாடசாலைகளிற் கற்பிக்காத சில ஆசிரியர்கள் போல சில மருத்துவர்களும் தொழிற்படுவதைப் பார்க்கிறோம். மாற்றுச் சிந்தனை செய்தபாடு அவசியமாக உணரப்படும் இடமாக இது காணப்படுகிறது.

வெளிநாட்டு மோகம் பொருளாதார ரீதியான மேம்பாட்டுக்கு வழி வகுக்கும் என்ற எண்ணத்தோடு பலரும் வெளிநாட்டு மோகத்திற் திளைக்கிறார்கள். அக்கரைகள் பச்சையில்லை. ஆனாற் பசையுள்ளன என்ற நப்பாசை வெளிநாட்டு மோகத்திற்குக் காரணமாகிறது. இளமையை, கலாசாரத்தை, பண்பாட்டை, மொழியை, தனித்துவத்தை இழந்து முகவரிகளைத் தொலைத்தவர்களாக வெளிநாடுகளில் பலர் வாழ்கின்றனர். எமது நாட்டுப் பணப்பெறுமதிக்கு மாற்றம் செய்து அந்தந்த நாட்டில் கிடைக்கும் வருமானத்தை கணக்கிட்டு திருப்தி அடைகிறார்கள். வெறும் பணப் பெறுமதியா வாழ்க்கை?

இன்றைய தமிழ்ச் சூழலை எடுத்து நோக்கின் அது ஒரு தொடர் கதையாக வளர்ந்து செல்லும். எல்லாப் பிரச்சனைகளையும் தீர்த்து

இரவு உறக்கத்திற்குப் போகும் தமிழன், காலை எழுந்ததும் ஒரு புதிய பிரச்சனையை முன்வைப்பான் என்று கூறுவர். இது ஒரு புற மிருக்க உலக நாடுகள் 21ஆம் நூற்றாண்டுக்குத் தங்களைத் தயார் படுத்தி அதற்கு பொருத்தமான சிந்தனைகளையும் செயற்பாடுகளையும் மேற்கொள்ளும் போது நாம் இன்னும் 19ஆம் நூற்றாண்டில் தான் நிற்கின்றோம் என்று ஆதங்கத்துடன் குறிப்பிடும் நிலை காணப்படுகிறது.

நவீன தொடர்பு சாதனங்களின் பயன்பாடு, தொழிலாட்ப வளர்ச்சி, மருத்துவம், சுகாதாரம், கல்வி போன்றவற்றின் வளர்ச்சி எனக் கருதிய போதும் பல விடயங்களில் நாம் பின் தங்கியே நிற்கின்றோம் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். எழுத்தாளர் சிவசங்கரி எழுதியது போல் ”சின்ன நூற்கண்டு எம்மைச் சிறுமைப்படுத்துகிறது”.

இன்றைய தமிழ்ச் சூழலிலே காணப்படும் பல்வேறு விடயங்களையும் கருத்தியல்களையும் விஞ்ஞான பூர்வமாக ஆராய்ந்துபார்த்து செயற் படுத்த வேண்டும். கண்மூடித்தனமான பின்பற்றல்களால் எதுவித பயனும் இல்லை. யதார்த்த நிலைமைகளைப் புரிந்து கொண்டு பகுத் தறிவுவாத அடிப்படையில் சிந்தித்துச் செயற்பட வேண்டும்.

ஊரோடு ஒத்து ஓட வேண்டும் என்பதற்காக எல்லா விடயத்திலும் ஆராயாமல் செயற்படுவது நல்லதல்ல. உலக நாடுகள் ஆராய்ச்சிகளிலும் கண்டுபிடிப்புகளிலும் முன்னேற்றமடைய அவற்றைப் பெற்றுப் பயன்படுத்துவதோடு எமது பணி நிறைவடைந்து விடுகிறது.

மாற்றுச் சிந்தனைகளைப் புகுத்திச் செயற்படுத்தி ஆரோக்கியமான தமிழ்ச் சூழலை ஏற்படுத்த நாம் தயாராகவேண்டும். மேற்கூறிய பல விடயங்களுக்கும் மனப்பாங்கு விருத்தி முக்கியம். அறிவு, திறன், மனப்பாங்கு, பயிற்சி என்பவற்றை அடைவதே தேர்ச்சி என்பார்கள். அறிவும் திறனும் உள்ளளவுக்கு மனப்பாங்கு எம்மிடம் இல்லை. பயிற் சியுடனான செயற்பாட்டால் மனப்பாங்கு விருத்தியை ஏற்படுத்தலாமென் பது அறிஞர்களின் ஆலோசனை. அதற்கு நாம் தயாராகவேண்டும்.

இன்றைய தமிழ்ச் சூழலுக்கேற்ற மாற்றுச் சிந்தனை அவசியம் என்ற மனப்பாங்கு எம்மிடம் வளர்க்கப்பட வேண்டும். பின்னர் ஒவ்வொரு விடயத்திலும் மனப்பாங்கு விருத்தியைக் கொண்டுவர வேண்டும்.

(செம்பதாகை இதழ் 24: ஜூவரி – மார்ச் 2015)

தமிழ்த் தேசிய நோக்கும் குறுந் தேசிய வளர்ச்சியும்

இமயவரம்பன்

குறுகிய தமிழ்த் தேசியவாதம் தன்னை நிலைநிறுத்தப் பல்வேறு தந்திரோபாங்களைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளது. இன் மொழி உணர்வுகளை வெறித்தனமான உணர்ச்சிகளாக விருத்தி செய்வது அவற்றுள் அடிப்படையான ஒரு உபாயமாக அமைந்தது எனலாம். இன்னொன்று தனக்கும் தன்னால் எதிரியாகக் கொள்ளப்படும் சமூகத்திற்குமிடையிலான வேறுபாடுகளை மிகைப்படுத்துவதுடன் பொதுவான பண்புகளைக் குறைத்துக் கூறுவது அல்லது மறுப்பதாகும். இது நம் தமிழ்த் தேசியவாதத்தின் நடத்தைக் கோளாறு மட்டுமல்ல. ஒவ்வொரு குறுகிய தேசியவாதத்தின் உள்ளும் இவ்வாறான போக்குக்களை நாம் காணலாம். இப் போக்குக்கள் மக்களைத் தனித் தனிச் சமூகங்களாகப் பிரிப்பதுடன் பகையை மூட்டுகிற காரியங்களாகவும் விருத்தி பெறுகின்றன.

சமூகங்களிடையே நட்புணர்வு போன்றதே பகையுணர்வும். ஒன்றின் நட்புணர்வு மற்றதன் நட்புணர்வால் ஊட்டம் பெறுவது போல, ஒன்றின் பகையுணர்வு மற்றதன் பகையுணர்வுக்கு ஊட்டமளிக்கிறது. அதன் விளைவாக, ஒன்றுபடக் கூடிய வாய்ப்பை அதிகளவிற் கொண்ட சமூகங்கள் பிரிந்தும் பிளவுபட்டும் நிற்கின்றன. ஈற்றில் நன்மையடைவோர் எச் சமூகத்து மக்களும் அல்லர். குறுகிய தமிழ்த் தேசியவாதத் தின் தவறான அனுகுமுறை தமிழரைப் பிற சமூகத்தினரிடமிருந்து தனிமைப்படுத்த உதவியுள்ளது. சிங்களம் மட்டுமே சட்டமாக்கப்பட்ட பின்பு தமிழ்த் தலைமைகள் முன்னெடுத்துவந்த சில நடவடிக்கைகளையும் குறுகிய தேசியவாதம் பிரிவினைக் கோரிக்கையாகி ஆயுதப் போராட்டமான போது கடைப்பிடித்த அனுகுமுறையின் சில வெளிப் பாடுகளையும் பற்றி இக் கட்டுரையிற் சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

சுதந்திர தினம்

எந்த நேரமையான இடதுசாரியும் இலங்கைக்கு 1948 பெப்ரவரி 4ஆம் நாளன்று சுதந்திரம் கிடைத்ததாகச் சொல்லியதில்லை. அன்று பிரித்தானியக் கொலனிய நிருவாகம் தனது நேரடியான அதிகாரத்தைத் தனது விகவாசிகளான சில மேட்டுக்குடிகளின் கைகளில் ஒப்படைத்தது. இந்த நாட்டின் பொருளாதாரம் தொடர்ந்தும் ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலுக்கும் உலகச் சந்தைப் பொருளாதாரம் என்ற பேரில் சமனற்ற முறையில் ஏற்றுமதி-இறக்குமதிப் பண்டப் பரிமாறலுக்கும் உட்பட்டு வந்தது. முழு மையான பொருளாதாரச் சுதந்திரமில்லாது முன்றாமுலக நாடுகள் கொலனிய ஆதிக்கத்தின் இடத்தில் நவ கொலனிய ஆதிக்கத்தை அனுபவித்தன.

எனவே சுதந்திர தினம் என்பதிற் கொண்டாடுவதற்கு அதிகம் இல்லை என்பது சரியான ஒரு நிலைப்பாடு. ஆயினும் நேரடியான கொலனி ஆட்சி நீக்கம் என்பது நிராகரிக்க வேண்டிய ஒன்றல்ல. தொடர்ந்தும் நேரடியான கொலனிய ஆட்சியே இருக்க வேண்டும் என்பது சரியான நிலைப்பாடாகாது. நேரடியான கொலனிய ஆட்சியின் நீக்கத்தை அடுத்து நாட்டைச் சுதந்திரமாக்கும் பணி நிறைவேற்றப் படாமல் உள்ளது என்பதால் சுதந்திர தினம் பெறுமதியற்றது என்பது ஒரு விடயம். அது துக்கதினம் என்பது முற்றிலும் வேறொரு விடயம்.

நமது தமிழ்த் தேசியத் தலைவர்கள் 1956ம் ஆண்டு வரை சுதந்திர தினக் கொண்டாட்டங்களிற் பங்குபற்றியவர்கள் தான். எனவே, இடதுசாரிகள் போலன்றி, 1948 பெப்ரவரி 4ஐச் சுதந்திர தினமாக ஏற்றவர்களாவர். எனினும், 1956ம் ஆண்டு சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்த பின்பு, சோல்பரி யாப்பு தமிழரசுக் கட்சியினரால் கடும் விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட்டதுடன் சுதந்திர தினத்தைத் துக்க தினமாக அனுட்டிப்பது என்றும் முடிவெடுக்கப்பட்டது.

1948ம் ஆண்டு மலையகத் தமிழரின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்ட போது இல்லாத விதமாக, இலங்கையின் சுதந்திர தினம் என்பது மறுக்கப்பட வேண்டியதாகவும் துக்கதினமாகவும் கொண்டாடப்பட வேண்டுமென முடிவெடுக்கப்பட்டது. சுதந்திர தினக் கொண்டாட்டங்களிற் பங்கெடுக்க மறுப்பது நமது குறைபாட்டை எடுத்துரைக்கும் ஒரு

செயல்முறை. அதைப் பற்றிச் சிங்கள மக்கள் அதிகம் குற்றங் காண இடமிருந்திராது. 1957 சுதந்திர தினத்தைத் துக்கதினமாக்கிக் கறுப்புக் கொடியேற்றுவது என்ற தமிழரசுக் கட்சியின் தீர்மானத்தின் பொருளான்ன? தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர்கள் சிலர் மேடையேறிப் பிரகடனம் செய்தது போல அது ஒரு துக்கதினமா?

எட்டு ஆண்டுகளாக அவர்கள் எல்லாரும் கொண்டாடிவந்த நாள் எப்படித் துக்கதினமாகும்? அந்த நாளில் அவர்களும் அவர்கள் எதிர் பார்த்தவாறு தமிழ் மக்களும் துன்புறம் விதமாக என்ன நடந்தது? கொலனிய எசமானர்கள் பேரளவிலாவது நாட்டைவிட்டுச் சென்றதுதான் துன்பத்திற்குரிய நிகழ்வா?

கொண்டாட மறுப்பதை யாரும் தவறாக விளங்க அதிக நியாய மில்லை. அது நாட்டின் பெரும்பான்மையினருக்கு உண்மையான சுதந்திரத்தைக் கொண்டுவரவில்லை. இவ்வாறான அனுகுமுறை இந்தி யாவின் புரட்சிகர இயக்கங்களாலும் இந்தியச் சுதந்திர தினத்தையும் குடியரசு தினத்தையும் பற்றிக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே கொலனி ஆட்சி நீக்கம் நடந்த நாள் உண்மையான சுதந்திர நாள்லை என்பது போல, தமிழருக்கு அதனால் நன்மை இல்லை என்று கூறுவதில் நியாயமுண்டு.

அது துக்கதினம் எனும்போது கொலனிய எசமானர்கட்குப் போன்று தமிழர்கட்கும் துன்பமானது என்று சொல்லப்படுகிறது என்றே சிங்கள மக்கள் கருத இடமுண்டு. சிங்களப் பேரினவாதிகளைப் பொறுத்த வரை, இது, தமிழர் பற்றிய பகையுணர்வை வளர்க்க வசதியான ஒரு வாதத்தை அவர்கட்கு எடுத்துக் கொடுக்கிறது பேரினவாதச் சிந்தனை யற்ற சிங்களவர்களின் மனதில் இது எத்தகைய உணர்வை எழுப்பும்? தமிழர் தொடர்ந்தும் கொலனி ஆட்சி இருப்பதையே விரும்புகின்றனர் என்ற எண்ணத்திற்கு அது இடமளியாதா? அதனாலேயே, இடது சாரிகள் பெற்றவரி 4ஆம் நாளைத் துக்கதினமாக அனுட்டித்துக் கறுப்புக்கொடி ஏற்றுவதைக் கடுமையாக விமர்சித்தனர்.

திருகோணமலையில் 1957 சுதந்திர தினத்தன்று மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தில் கறுப்புக்கொடி ஏற்ற எடுத்த முடிவு ஒரு அப்பாவித் தமிழரின் சாவுக்குக் காரணமாயிற்று. மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தின் அயலிற் குழுமியிருந்தோரை நோக்கிச் சந்தைக்குள் இருந்து ஒருவர்

சுட்டார். அதில் நடராசன் என்பவர் இறந்தார். அச் சம்பவம் திரிக்கப் பட்டு ஒரு வீரசாகச் செயலின் போதான வீர மரணமாகக் காட்டப் பட்டது. சுதந்திர தினத்தன்று கறுப்புக்கொடி ஏற்றுவது விரைவிலேயே விடுபட்டுப் போனாலும் சுதந்திர தினத்தைக் கொண்டாடாமல் துக்க தினமாக அனுட்டிக்கும் கருத்து தமிழரசுக் கட்சியினரால் 1965ம் ஆண்டு அரசாங்கத்தில் பங்காளிகளாகும் வரை சொல்லப்பட்டு வந்தது.

தேசிய கீதம்

இலங்கையின் தேசியகீதத்தை எழுதிய ஆனந்த சமரக்கோன் வங்கத்தில் சாந்தி நிகேதனில் இசை பயின்றவர். ரபீந்திர சங்கீதம் என்ற இசைமரபு வங்காளத்தின் மக்கள் இசை வடிவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ரபீந்திரநாத் தாகவரால் விருத்தி செய்யப்பட்டது. அந்த மெட்டுகளின் அடிப்படையில், சமரக்கோன் தான் எழுதிய பாடலுக்கு இசையமைத்தார். அதுவே இலங்கையின் தேசிய கீதமாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது.

1972ல் சோதிடர்களின் ஆலோசனைப்படி முதலாடியை “ஸ்ரீ வங்கா மாதா” என மாற்றிய “நமோ நமோ நமோ மாதா” என்கிற பாடலின் சிறப்பு ஏதெனில் அது எந்த ஒரு இனத்தையோ மதத்தையோ குறிப்பிடாமையாகும். நாட்டை மட்டுமே உயர்த்திப் பாடும் பாடல் என்ற வகையில் அதில் வரும் “ஸ்ரீ வங்கா” என்ற பெயரை மாற்றி னால் அது பல நாடுக்கும் பொருந்தக்கூடிய ஒரு சிறப்பான பாடல். அதைவிட, அதற்கான ஒரு தமிழ் வடிவம் அமைக்கப்பட்டு, அது அதிகாரபூர்வமானதாக ஏற்கப்பட்டுள்ளது. தேசிய கீதங்களைப் பொறுத்தவரை இது நல்லதொரு விதிவிலக்கான ஏற்பாடு. எனினும் குறுகிய தமிழ்த் தேசியவாதிகள் தேசிய கீதத்தைத் தமிழர் பாடக்கூடாது என்ற கருத்தை வலியுறுத்தி வந்தனர்.

அதன் விளைவாகத் தேசிய கீதத்தைத் தமிழிற் பாட உரிமை இல்லை என்ற எண்ணமே தமிழ் மக்கள் மனதில் இன்னமும் பரவலாக உள்ளது. தேசிய கீதத்தைப் பாடமறுத்த ஒரு பரம்பரை இப்போது சிங்களத்தில் தேசிய கீதத்தைப் பாடுகிறது. உரிய இடத்தில் அதைத் தமிழிற் பாடித் தமிழரின் மொழியுரிமையை நிலைநிறுத்துகிற எண்ணாங்

கூட எந்த முன்னாள் தமிழ் இன விடுதலை இயக்கத் தலைமையினரிடமும் இல்லை.

சிங்களம் கற்றல்

சிங்களப் பேரினவாதம் சிங்களத்தை அரசகரும் மொழியாக்கியதன் நோக்கம் தமிழரின் மொழியை அழித்துத் தமிழரைச் சிங்களவராக்குவதாக இருந்திருந்தால், சிங்களம் அரசகரும் மொழியாக மட்டுமல்லாது கல்விக்கான மொழியாகவும் திணிக்கப்பட்டிருக்கும்.

சிங்களம் மட்டுமே என்ற கோடீம் மொழிவழி இன உணர்வைக் கிளற வசதியாயிருந்தது. வாக்குகளைப் பெற்றுத் தேர்தல்களை வெல்ல உதவியாயிருந்தது. தமிழர் சிங்களத்தைப் படித்துச் சிங்களவருடன் போட்டியிடுவார்களேயாயின் சிங்களத்தை அரசகரும் மொழியாக்கியதன் முக்கியமான ஒரு நோக்கம் முறியடிக்கப் பட்டிருக்கும். எனினும் சிங்களம் மட்டுமே சட்டம் முழுமையாக நிறைவேற்றப் படுமானால் தமிழ் அழிந்துவிடும் என்ற வாதம், தமிழரசுக் கட்சியால் நீண்ட காலமாகவே முன்வைக்கப்பட்டு வந்ததாகும்.

ஆனால் சிங்களம் அரசகரும் மொழியாக்கப்பட்ட பேரினவாத நோக்கங்களில் ஒன்று அரசாங்க உத்தியோகங்களில் தமிழரின் தொகையைக் குறைப்பதாகும். அது வெளிப்படையான பாரபட்சமாக ஒரு காலத்தில் வடிவெடுத்திருக்கும் என்பது ஒரு புறமிருக்க, சிங்களத்தைக் கற்க வேண்டாம் என்று தமிழரை வற்புறுத்தியதன் மூலம், தமது அரசாங்க வேலைவாய்ப்புக்களைத் தமிழர் தாமாகவே மறுக்குமாறு தூண்டப்பட்டனர்.

1950களிலோ 60களிலோ 70களிலோ கூடப் பாடசாலைகளில் எவ்வித சிங்கள மொழித் திணிப்பும் இருந்ததில்லை. சிங்களத்தை ஒரு விருப்பப் பாடமாகக் கற்பிக்கும் நடைமுறை யாழ்ப்பாணத்தின் வசதி படைத்த பாடசாலைகள் பலவற்றில் இருந்தது. எவ்விதமான சிங்கள மொழித் திணிப்புமே இல்லாத ஒரு சூழ்நிலையில் பாடசாலைகளில் சிங்களம் கற்பிக்கக் கூடாது என்ற தடை சமூக நெருக்குவாரங்கள் ஊடாகச் செயற்படுத்தப்பட்டது.

இதன் பெரிய அபத்தம் என்னவென்றால் சிங்களத்தைக் கற்றால், தமிழ் மொழியின் உரிமை மறுப்புக்கு இடமளிப்பதாகி விடும் என்ற

வாதமாகும். தமிழில் அரசாங்க உத்தியோகங்களில் இருந்தோர் ஒருசில சதவீதத்தினரே ஆவர். சில அரசாங்கத் துறைத் தொழில் கட்டுச் சிங்கள் அறிவு தேவைப்பட்டிராது. அப்படித் தேவைப்பட்ட உயர் தொழில்களில் சிங்களம் அரசகரும் மொழியாக்கப்பட முன்பி ருந்த தமிழிலும் சிங்களத்திலும் குறைந்தபட்ச உரையாடல் ஆற்றல் தேவையாயிருந்தது. ஆங்கிலத்திற் கருமாற்றிய இடத்தில் சிங்களத் தில் மட்டுமே கருமாற்ற வேண்டிய தேவை ஏற்படும் சூழலிலும் அது தமிழ்ச் சமூகத்தின் கணிசமான சதவீதத்தினரைப் பாதித்திராது.

சிங்களம் மட்டுமே சட்டத்தின் அநீதியான ஒரு பக்கம் இருந்தது. அதற்கெதிரான போராட்டத்தைச் சிங்கள மொழி எதிர்ப்பு என்ற வடிவத்திற் கொண்டு சென்றதன் பயனாகத் தமிழர் இழந்தது அதிகம். அந்த இழப்பின் முக்கியமான பகுதி நடுத்தர வர்க்கத்தினரை குறிப்பாக அரசு உத்தியோகங்களை எதிர்பார்த் திருந்தோரையே பாதித்தது. வசதி படைத்தவர்கள் தேவைக்கேற்பச் சிங்களத்தைப் படித்தோ படிக்காமலோ தம்மை மேலும் வளப்படுத்திக் கொண்டனர்.

சிங்கள மொழித் திணிப்பு என்பது, பிற்காலத்தில், தமிழ் மொழியின் நியாயமான பிரயோகம் பற்றிய சட்டத்திற்குப் பின்பு, அச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தாமல் தமிழ் மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்குத் தடைகளை விதிக்கும் முறையில் பல்வேறு அரசாங்கத் திணைக்களாங்களிலும் செயற்பட்டது. வருமானவரித் திணைக்களம் குறிப்பிடத்தக்க விலக்காக இருந்ததற்கான காரணங்கள் விளங்க எனியன என நிணைக்கிறேன். எனினும் 1970களின் போக்கில் சிங்கள மொழிப் பற்று என்பது படித்த நடுத்தர வர்க்கத்தினரிடையே குறைந்து விட்டது. அதே அளவுக்குத் தமிழ் நடுத்தர வர்க்கத்தினரிடையிலும் தமிழ்ப் பற்று நலிந்து விட்டது.

சிங்கள மொழிக்கு எதிரான தமிழ்த் தேசிய அரசியல் நடவடிக்கைகள் தொடங்கிய காலத்தில் தமிழ் மொழி புறக்கணிக்கப் படவுமில்லை, சிங்களம் தமிழர் மீது திணிக்கப்படவுமில்லை, தமிழர் சிங்களம் கற்க மறுத்ததைச் சிங்களப் பேரினவாதிகள் அதிகம் கவனத்தில் எடுக்கவும் இல்லை. ஏனெனில் தமிழர் சிங்களம் படிக்காமல் விடுவது சிங்களவர்களது வேலை வாய்ப்புக்குச் சாதகமானது என அவர்கள் கண்டனர்.

தமிழருக்க கட்சி வெறுமனே மொழியையே பிரச்சனையாக்கிய போது, பேரினவாதம் தமிழரை அரசாங்க உத்தியோகத் துறையினின்றும் உயர் தொழில்களினின்றும் ஒரங்கட்டுவதிலேயே குறியாய் இருந்தது. பாடசாலைகளிற் சிங்களம் கற்கும் வாய்ப்பை மறுத்தன் மூலம் பொருள் வசதி குறைந்த தமிழரே நட்பப்பட்டனர். அதைவிடச் சிங்கள மக்களுடன் தமிழர் உறவுகளைப் பேணுவதற்குரிய வாய்ப்பு களும் இழக்கப்பட்டன. பல்வேறு துறைகளிலும் தமிழரும் சிங்களவரும் சமூகங்களாக ஒருவரை ஒருவர் அறிய ஒரு கொலனி ஆதிக்க மொழியே பாலமாக அமைய வேண்டிய நிரப்பந்தத்திற்குக் குறுகிய தேசியவாதக் கண்ணோட்டங்களே முக்கியமாகப் பங்களித்தன.

இலங்கை என்ற பெயர்

இந்த நாடு அதன் வரலாற்றில் ஈழம், இலங்கை என்ற இரண்டு பேர்களாலுமே தமிழில் பொதுவாக அறியப்பட்டு வந்துள்ளது. பிரித்தா னியக் கொலனி ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கை என்ற பேரே இந்த நாட்டைக் குறிக்கும் தமிழ்ச் சொல்லாயிற்று. சிங்களத்தில் அது லங்கா என் றும் ஸீ லங்கா என்றும் அறியப் பட்டுள்ளது. 1972ம் ஆண்டு புதிய அரசியல் யாப்பு “ஸீ லங்கா” என்ற பேரைச் சிங்களத்தில் மட்டுமென்றி ஆங்கிலத்திலும் இந்த நாட்டைக் குறிக்கும் பேராகப் பிரகடனஞ் செய்த போதும், தமிழில் அது “இலங்கை” என்று அறியப்பட இடமளித்தது. பேரினவாதத் தன்மை கொண்டதாக அறியப்பட்ட அந்த அரசியல் யாப்பின் சாதகமான சில அம்சங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

முதன் முதலாக ஈழம் என்ற சொல்லால் தமிழ்ப் பிரதேசங்களை மட்டுமே குறிக்கும் போக்குக்கள் “தமிழ் ஈழம்” என்ற கோட்பாட்டை ஒரு அரசியல் இயக்கமாக்கும் வரை, தமிழர் நடுவே இலங்கை என்ற பேரே இந்த நாட்டை அடையா எப்படுத்தப் பயன்பட்டது. ஆங்கிலம் படித்தோரிடையே, தமிழர் மட்டுமென்றிப் பிறரும், “சிலோன்” என்ற பேரைக் கைவிடச் சில ஆண்டுகள் எடுத்தது.

தமிழ் ஈழம் என்ற தனிநாட்டுக் கோரிக்கையை வலியுறுத்தும் நோக்கில் இலங்கை என்ற பேருடன் தமிழருக்கிருந்த நெருக்கத்தை நீக்கும் நோக்குடனே இந்த நாடு வலிந்து சிறீ லங்கா என்று

அழைக்கப்பட்டது. இந்தப் போக்குத் தம்மை “இடதுசாரிகளாகக்” காட்டிக் கொள்ள விரும்பிய இயக்கங்களையும் விட்டுவைக்கவில்லை. இலங்கை என்பதற்குப் பதிலாக ஒரு அந்நியத் தன்மை கொண்ட சிறீ ஸங்கா என்ற பேரால் இந்த நாட்டைக் குறித்து, அதன் மூலம் ஈழம், தமிழீழம் என்ற பேர்கள் அதனின்றும் வேறுபட்ட ஒரு மக்களையும் பிரதேசத்தையும் குறிக்குமாறு செய்ய அவர்கள் முயன்றனர்.

சிங்களப் பேரினவாதிகட்கு அது ஒரு பொருட்டே அல்ல. தமிழ் மக்கள் சிங்களப் பேரினவாதம் வேண்டுமாறு தமிழிலும் இந்த நாட்டின் பேரை ஸ்ரீ ஸங்கா என்று வைத்துக் கொள்வதில் அவர்களுக்கு என்ன குறை? அதே வேளை தமிழ் ஈழக் கோரிக்கையால் அடையாளப் படுத்தப்பட்ட பிரதேசங்கள் —அவை பற்றிய நிச்சயமின்மைகளும் கருத்து வேறுபாடுகளும் ஒருபுறமிருக்க— என்பன தவிர்ந்த பிரதேசங்களில் வாழும் மலையகத் தமிழரும் முஸ்லிம்களும் தாம் வாழும் நாட்டை இலங்கை என்று அழைக்க உரிமையுடையவர்களா என்ற கேள்வி எழுகிறது. இவ்வாறு ஸ்ரீ ஸங்கா என்ற பேரை அவர்கள் மீது திணித்த பெருமை சிங்களப் பேரினவாதிகட்கல்லாது குறுகிய தமிழ்த் தேசியவாதிகட்கே உரியதாகிறது.

நம்மை வலியுறுத்தும் தேவை

தமிழர் தமது உரிமைகளையும் தாம் பங்கு கோர வேண்டியவற்றையும் மறந்துவிடுவதால் தமிழீழக் கோரிக்கை எவ்வளவு தூரம் வலுப் பெற்றுள்ளது என்று என்னால் நிச்சயமாகக் கூற முடியாது. ஆனால் அது கணிசமான வெற்றி என்று கூறுமாட்டேன்.

புலம் பெயர்ந்தோரிடையே சிங்கள மக்களை எதிரிகளாகவும் இந்த நாட்டை அடையாளப்படுத்தும் அனைத்தையுமே அந்நியமானதாகவும் கருதும் போக்கை மேற்கூறிய விதமான அனுகுமறைகள் ஊக்கு வித்து உள்ளன. அதன் மூலம் தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் சாதித்ததென்ன?

இலங்கைக்குள்ளே தமிழீழப் பிரிவினை பற்றிய நம்பிக்கை சோர்ந்துள்ளது ஒரு புறமிருக்க, உரிமைப் போராட்டத்திற் கூட நம்பிக்கையற்ற ஒரு மனநிலை தான் இன்று காணப்படுகிறது. இந்த நிலையில், தமிழ் மக்களிடையே தாம் இழந்த, இழந்துவரும் உரிமைகளையும்

அவற்றை வெல்ல முன்னெடுக்க வேண்டிய போராட்டங்களையும் பற்றி உணர்வூட்டும் தேவை இருக்கிறது. இதுவரை காலமும் முன்னெடுக்கப் பட்ட போராட்டங்கள் நாட்டின் பெரும்பான்மைச் சமூகத்தை முற்றாக நிராகரித்தும் பிற தேசிய இனங்களின் தேவைகள் பற்றிய அக்கறையின்றியும் முன்னெடுக்கப்பட்டன. ஒரு வகையில், இவை ஒரு அதிகாரமன்பான்மையுடன், ஒரு ஆண்ட பரம்பரைத் திமிருடன், பெரும்பான்மை இனமொன்றுக்கு உரியதான கண்ணோட்டத்துடன் முன்னெடுக்கப்பட்டன என்றே கூற வேண்டும். “தனித் தமிழ் ஈழம் என்பது தமிழரின் உரிமை, அதை மற்ற அனைவரும் ஏற்றே தீர்வேண்டும்” என்ற மனப்பான்மை உருவாகி வளர்ந்ததற்குரிய காரணங்கள் பல, தமிழ் மேட்டுக்குடி அரசியலில் காணப்படக் கூடியன.

தமிழ் மக்களின் விடுதலை அவ்விதமான மேட்டிமைத்தனத்தில் இருந்தும் தமிழரைப் பிற சமூகங்களிலிருந்தும் விலக்கி வைக்கும் போக்குகளிலிருந்தும் விடுபட வேண்டும். அற்பத்தனமான சிந்தனைகள் ஒரு திசைக்கு மட்டும் வரையறுக்கக் கூடியவையல்ல. அவை வேறு திசைகளிலும் இயங்கிச் சமூகத்தின் உள் முரண்பாடுகளையும் கூர்மையடையச் செய்ய இயலும். செய்தும் உள்ளன. தமிழ் மக்கள் எதிர்ப்பது பேரினவாத ஆதிக்கச் சிந்தனையையும் சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களின் புறமொதுக்கலையுமே என்றால், அவர்களது செயற்பாடுகள் அந்த ஆதிக்கச் சிந்தனைகளையும் புறமொதுக்கல் களையும் மறுக்கும் நோக்கைக் கொண்டவையாகவும் இந்த நாட்டினில் நமது உரிமைகளை வலியுறுத்து வதுமாகவே அமைய வேண்டும்.

(செம்பதாகை இதழ் 7: ஒக்டோபர் 2010; மூலத் தலைப்பு: தமிழ்த் தேசியவாதவாதத்தின் பார்வையும் குறுந் தேசியவாத வளர்ச்சியும்)

*****

செம்பதாகை கட்டுரைகள், தொகுப்பு 4

பெண்கள் ஆண்களை விடக் குறைவான ஊதியம் பெறுகின்றனர். முன்னைக் காலங்களில் இது வெளிவெளியாக நடந்தது. அதே வேலைக்குப் பெண்கட்கான ஊதியமும் ஆண்கட்கான ஊதியமும் இருந்தன.

....

வெளிவெளியான ஊதியப் பாகுபாடு பெரும் பாலும் மறைந்துவிட்டது. எனினும் ஆண்களின் சம்பளத்துக்கும் பெண்களின் சம்பளத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாடு மறையவில்லை. உழைப்புச் சந்தை பால் அடிப்படையிற் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆண்கள் ஆதிக்கத்தி லுள்ள துறைகளைவிடப் பெண்கள் ஆதிக்கத்திலுள்ள தொழில்களில் ஊதியம் குறைவாக உள்ளது.

க்யேரஸ்ற்றி எரிக்ஸன்
நோர்வே தொழிலாளர் கட்சித் தலைமை உறுப்பினர்

புதிய-ஜனநாயக மாக்சிய-லெனினிசுக் கட்சிக்கு நிதி உதவ விரும்புவோர் பின்வரும் வங்கிக் கணக்கிற்கு வழங்கி உதவலாம்.

K. Senthivel அல்லது V. Mahendran, Account Number 1570018335
Commercial Bank, Grandpass Branch, Colombo 14, Sri Lanka